

Lưỡi Dao
Bị Nguyên Rủa
Jarson Dark

Lưỡi Dao Bị Nguyễn Rửa

Jarson Dark

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>Mục lục</u>
<u>Giới thiệu</u>
<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>

Chương 1

Cái chết đi cùng với họ, nhưng chỉ một người duy nhất trong thủy thủ đoàn biết điều đó. Cũng chính vì nó mà hẳn ta đã bước chân lên con tàu này, rình mò để chờ cơ hội.

Gã đâu thèm quan tâm đến tất cả những vàng bạc, những bức tranh quý hiếm, những đồ nữ trang, những thứ lụa tuyệt đẹp ngày nào đã trang điểm cho hàng sa số những người đàn bà Hồi giáo. Gã chỉ muốn với tay tới một vật duy nhất!

Người đàn ông đó tự xưng là Malraux, nhưng đó không phải là tên thật của gã. Tên thật này không một ai trên tàu được biết, và gã cũng sẽ không bao giờ nói cho nghe. Gã phải giữ mọi việc trong vòng bí mật tuyệt đối. Mà khi mọi việc đã qua đi, người ta sẽ lại càng không dám thốt lên lời nào.

Hiện gã đàn ông vẫn còn nằm trên võng, trong căn phòng bên dưới boong tàu. Xung quanh gã là một bầu không khí ngọt ngào, nồng nặc, đặc quánh đến cả những con ruồi béo phị cũng ngừng bay, tìm chỗ nghỉ. Chẳng ai biết chúng xuất phát từ đâu, nhưng loài côn trùng quý quyết đã tìm được đường đi riêng và bây giờ đang hiện diện nơi đây như muôn vàn đốm nhỏ óng

ảnh.

Malraux nghĩ tới việc con tàu này tới một lúc nào đó sẽ sang với Tân Thế Giới, để toàn bộ của cải châu báu của dòng đạo Templar được đưa về nơi an toàn. Khác với tại châu Âu, dòng đạo Templar không bị những dòng đạo khác ở Mỹ truy đuổi và tàn sát. Ở lục địa già, cứ mỗi khi ló mặt ra là thành viên của nhóm Templar đều biết điều duy nhất đang chờ họ là tra tấn, nhà giam và cái chết.

Gã đâu có muốn đi cùng con tàu này tới tận Tân Thế Giới. Gã đã lên thuyền tại Genua và họ đã vui vẻ đón nhận gã, bởi đa số thủy thủ đều e ngại cảnh cô đơn trên con đường dài vượt đại dương. Những con đường phủ đầy những cơn bão khủng khiếp, cái khát, cái nóng thiêu đốt dưới mặt trời đỏ lửa, bệnh tật và cái chết. Chỉ những người đàn ông đặc biệt dũng cảm hoặc những người đàn ông chẳng còn gì để mất mới tham gia những chuyến đi nguy hiểm như thế này. Bản thân Malraux không biết mình thuộc nhóm người nào. Vì thế mà gã đàn ông đã tự tưởng tượng ra một nhóm người thứ ba và xếp hẳn vào đó.

Đoạn đường từ Genua tới trạm giữa Marseille kéo dài vài ngày, bởi đầu tiên họ phải đi ngược chiều gió thổi từ hướng Tây hoặc Tây nam. Trong khoảng thời gian này, nhất định gã phải đạt được mục đích của mình.

Họ đã đi dọc bờ biển này đến hai ngày rồi, nhưng không bao giờ vào gần bờ tới mức người trên bờ có thể nhìn thấy. Lang thang trong vùng nước này chẳng phải là không nguy hiểm, đặc biệt đối với một con tàu có in hình cây thập tự Templar trên cánh buồm.

Lẽ ra phải quét vôi lên trên cây thập tự đó, nhưng lòng tự hào của những người trên tàu không cho phép. Thay vào đó, họ dự định vào vịnh Marseille trong đêm và một số người trong họ sẽ lên bờ ngay trong đêm đó để né tránh bàn tay truy lùng của Giáo hoàng và các vị giám mục Thiên Chúa giáo cũng như của cảnh sát ngoài đời. Tất cả những nhóm người đó đều rất muốn chiếm kho báu của dòng đạo Templar, bởi tất cả đều tham lam và đều đang sắp phá sản.

Chuyện đó chẳng khiến gã đàn ông mấy may quan tâm tới. Gã chỉ biết đến một mục tiêu duy nhất. Gã cũng sẽ biến mất tại Marseille, sẽ trà trộn vào đám người trên bến cảng để rồi chìm xuống không để lại một vết tích, như một con chuột lẩn vào trong hang sâu tăm tối.

Mặt biển tương đối yên lặng. Gã vừa thực hiện xong ca gác của mình. Ca gác tới sẽ chỉ bắt đầu khi màn đêm buông xuống nhưng sẽ có lượng người canh chừng gấp đôi. Thế nên dù có màn bao bọc của bóng đêm, đi tìm vật thể mà gã mong muốn vào thời điểm đó sẽ nguy hiểm hơn. Gã quyết định thực hiện kế hoạch dưới ánh sáng ban ngày.

Rất nhiều thủy thủ trên tàu không biết những gì đang được chứa trong những hòm rương trông rất đồ bình thường đó. Người ta nói với họ rằng đó là thực phẩm và họ tin ngay lập tức. Nhưng Malraux thì không.

Tỉnh như sáo, gã nằm thức trên võng trong khi những thủy thủ khác đều ngủ say. Gã nghe tiếng họ ngáy và cảm thấy ghê tởm. Đáng tiếc, gã phải chờ. Gã biết có một khoảng thời gian kể cả những người lính đang canh cũng sẽ giảm tập trung và ngủ nhiều hơn là gác.

Con tàu khẽ chòng chành. Những chuyển động truyền vào võng. Tiếng gõ cột kẹt, con tàu đang rên lên, cứ như thế nó đang khổ sở khủng khiếp vì chuyển đi này. Nếu cơn bão nổi lên thì không biết nó còn rên siết tới mức nào nữa?

Malraux nhìn trần trần lên trần phòng, làm như trên đó có treo một tấm gương cho hắn soi. Quả thật, hắn đang nghĩ tới ngoại hình của mình. Những ai gặp hắn thường tỏ vẻ coi thường khi thấy hắn quá nhỏ bé. Họ đâu có để ý đến cấu tạo cơ thể hắn. Gã có rất nhiều cơ bắp, rất

khỏe mạnh và trong một vài tháng trời sống tại xứ Osamanen, gã đã học được nghệ thuật đấu vật. Một khi đã tóm được ai vào trong vòng tay, hẳn có thể giữ nguyên người này ở tư thế đó thật lâu cho tới khi anh ta chết vì ngộp thở. Hẳn đã thử nghiệm điều đó rất nhiều lần, rồi bình tĩnh bỏ đi, để lại những thân hình mất hết sức sống.

Đó là một thời gian tràn đầy bạo lực, chỉ có những kẻ nhanh hơn và mạnh hơn mới sống sót. Những người khác vẫn đang ngủ.

Họ ú ớ, họ ngáy, một số người nói lảm nhảm trong mơ. Những người khác lại rên rỉ, một số vật vã và một số làm tất cả những điều đó. Cái mùi tỏa ra từ người họ thật ghê tởm. Nó bốc lên mùi mồ hôi, mùi đàn ông, mùi ghét bản và Malraux cũng biết trên con tàu này có quá đủ mọi loại côn trùng để truyền bệnh từ người này sang người khác.

Hắn chờ thêm một vài phút nữa, rồi gạt cái võng sang bên. Việc đứng dậy thật ra không khó, nhưng những người thủy thủ nằm quá sát nhau nên nếu không chú ý, hẳn sẽ đạp phải họ khi nhảy từ trên võng xuống.

Hắn cẩn thận từng bước một. Linh cảm cho hắn biết bây giờ là lúc hắn có thể ra tay. Không chờ đợi nữa, bởi đột ngột hẳn có cảm giác như con tàu này là con tàu bị nguyền rủa. Nếu hắn không làm, thì hẳn thậm chí vừa thoáng nhìn thấy một con chuột béo phì – cái thứ rác rưởi báo trước thảm họa.

Những kẻ thù đã biết người thuộc dòng đạo Templar muốn bỏ trốn và đã tụ tập những con tàu của mình lại. Cũng đã không ít người bỏ thân nơi đây đại dương.

Malraux chạm chân được xuống đất. Đầu tiên, hắn nhướn đầu ngón chân cái, rồi hắn đặt cả bàn chân. Hắn đi một đôi giày rất nhẹ bằng da và vải. Hắn có thể chuyển động mà không gây ra một âm thanh nào. Tất cả những món đồ lặt vặt quanh đây chẳng bỏ cho hắn mang theo, chẳng nào hẳn cũng chỉ lôi chúng lên thuyền cho mục đích nguy trang. Toàn đồ chẳng mấy giá trị. Thoáng nhắm lại, gã đàn ông tin chắc hẳn hành động đúng và thời điểm này là lúc ra tay thực hiện kế hoạch. Chỉ chờ thêm vài tiếng đồng hồ nữa thôi, có thể mọi việc đã trở thành quá muộn.

Căn phòng hẹp, đầy những người ngủ và rất u tối, mặc dù có hai ngọn đèn cháy ở khoảng tường trước mặt.

Gã đàn ông bò trên cả tứ chi. Cách ra cửa tốt nhất là chịu khó chui xuống bên dưới những chiếc võng. Chúng treo trên đầu hắn như những tấm lưới nặng nề. Gã đàn ông nghe âm thanh của những người đang ngủ. Nhiều cái võng đã oằn xuống dưới sức nặng của người nằm, đến độ quệt cả vào tóc gã.

Con đường dẫn vào phòng chứa đồ được hai người lính canh chừng. Họ có vũ khí, thế nhưng Malraux không sợ. Xử lý hai người này là chuyện dễ dàng. Hẳn lại có lợi thế là đã quen biết họ trong mấy ngày qua.

Con tàu chòng chành chậm chậm bước theo những đợt sóng dài. Gã đàn ông có mái tóc đen và bộ ria lởm chồm lẹ làng chuyển động theo nhịp sóng. Không khí thật ngột ngạt. Cả gương mặt và toàn bộ cơ thể hắn bây giờ phủ một lớp mồ hôi rất dày. Gã cũng bốc mùi chẳng khác gì những người đàn ông đang ngủ kia.

Gã bò về phía cửa.

Tới bên ngưỡng cửa, gã đàn ông đứng lên, chạy đến bên một cửa sổ nhỏ, ném một cái nhìn về hướng Bắc – hướng đó là bờ biển nước Pháp.

Gã chưa nhìn thấy nó, nhưng gã có thể linh cảm ra nó, bởi có những đường viền mờ mờ đang

hiện lên dưới ánh mặt trời gay gắt. Gã sẽ dễ dàng vượt qua được khoảng cách này, nó hoàn toàn chẳng thành vấn đề đối với người bơi giỏi như gã. Ngoài ra, hướng sóng cũng đang đổ về biển và đang có một cơn gió nhẹ thổi tới từ hướng Nam. Những kẻ khéo léo như gã có thể để cho sóng mang mình lên, và thậm chí còn nghỉ ngơi trong khi bơi.

Mọi việc diễn ra trôi chảy. Khi cẩn thận mở cánh cửa ra, hắn chẳng nhìn thấy người lính gác nào. Cửa gỗ có kêu lên cọt kẹt đó, nhưng chắc đám đàn ông đã quá mệt trong một ca gác quá dài.

Hắn lén ra ngoài.

Ngay lập tức, hắn cảm nhận được một luồng gió thổi thẳng vào mặt. Nó thoáng và lạnh hơn, gây cảm giác dễ chịu, nhưng vẫn chưa đủ mạnh để xua khô lớp mồ hôi dày trên mặt hắn.

Từ bên trên, ánh nắng len lỏi qua những kẻ hở trên những tấm ván, rơi vào không gian trong bụng chiếc tàu buồm và vẽ lên trên mặt đất bẩn thỉu những hình ngoằn ngoèo sáng màu, nơi có vô vàn hạt bụi nhỏ đang nháy múa.

Gã đàn ông biết gã phải đi về đâu. Những ngăn kho lớn nằm ở giữa và đuôi con tàu. Nơi gã muốn tới là một phòng nhỏ nằm ở dãy kho đầu.

Con tàu đã được tạo dựng rất tiện lợi. Ở giữa có một lối đi chia phía dưới boong tàu ra làm hai nửa. Bên phải và bên trái là những dãy nhà kho chất đầy hàng.

Trước khi ra tới được lối đi ở giữa đó, gã đàn ông phải mở thêm một cánh cửa khác. Cánh cửa này gắn vào một vách ngăn ngang và đằng sau cánh cửa có hai người lính gác đang ngồi.

Gã biết rõ như vậy. Gã đã chuẩn bị thông tin từ trước. Tình hình hôm nay chắc chắn cũng sẽ như thế.

Malraux cất bước đi. Lẹ làng khéo léo như một tên ăn trộm. Hắn không mang vũ khí, nhưng đôi bàn tay với những ngón tay ngắn khỏe không ngừng chuyển động. Không được để cho chúng trở thành đòn dẫn, đại khờ! Những người dân ở xứ Osmanen đã dạy cho hắn một số mảnh khỏe, có thể dùng tay trần bóp chết người.

Bầu không khí u ám trong bụng con tàu như một làn khói cô đặc. Một bầu không khí không bao giờ thật sự yên lặng. Mặc dù hắn không nghe thấy tiếng bước chân người, nhưng tiếng sóng vỗ không ngừng vào vách gỗ tạo nên một nền âm thanh luôn hiện hữu. Cả những ván gỗ thật ra cũng luôn phát âm thanh và chuyển động. Chúng rên rỉ như những tù nhân. Đứng ở đây, gã không nghe thấy tiếng reo ù ù của cánh buồm, tiếng thổi phàn phật của vải, vốn được một số người coi là bí hiểm. Chỉ thỉnh thoảng gã mới nhận ra âm thanh trầm đục của những bước chân chạy trên boong. Thỉnh thoảng hắn lại nghe tiếng ra lệnh vắng nhẹ từ bên trên xuống, hoặc một tiếng thét, một câu chửi rủa. Thế thôi.

Có cái gì vút qua mặt hắn như một bàn tay hết sức dịu dàng. Đó là đám lưới nhện đang phủ lòng thông từ trên trần phòng xuống. Nhện ở đây không lo chết đói. Thỉnh thoảng lại có những con ruồi béo phì sa vào lưới.

Đến bên buồng gác, Malraux dừng chân. Hắn biết hắn chỉ có một mình, mặc dù vậy hắn vẫn cẩn thận nhìn quanh. Gã đàn ông không phát hiện ra ai. Gã cũng không nghe thấy âm thanh nào khả nghi. Trong một góc phòng có những cây bạch lạp đang cháy. Chúng chảy ra, trông như những khúc xương da trắng đã bị vứt đi.

Đằng sau vách ngăn ngang là hai người lính gác. Đó không phải là thủy thủ, mà là những người lính được thuê về đây. Họ không quan tâm tới chuyện các giáo phái và họ chỉ chấp nhận tiền lương bằng vàng. Trong phòng họ ngồi bây giờ không tối hẳn, bởi ánh sáng đang lọt vào qua

những khe hở nhỏ trên những vách gỗ. Mặc dù vậy, căn phòng vẫn gây ấn tượng rất u ám, như đang có vô vàn những bóng đêm nhảy múa trên nền phòng.

Malraux gõ cửa.

Gã không gõ chậm hay gõ khế. Gã đập thật mạnh cả nắm đấm vào cánh cửa gỗ, đòi hỏi, yêu cầu, để hai người lính trong kia biết có người đang muốn vào trong.

Đầu tiên, không có phản ứng. Thế rồi hắn nghe thấy một tiếng động. Thanh chắn bằng gỗ ở phía trong được kéo sang bên. Cánh cửa mở. Nó vừa mở vừa kêu lên một tiếng kêu tồm tộp khiến Malraux nổi da gà. Quầng sáng của một ngọn đèn dầu chiếu vào hắn, người lính gác đang giơ cao cây đèn, giơ thẳng lên trên đầu khiến những bóng đèn phủ lên mặt anh ta.

Malraux không nhìn thấy mặt người lính gác bởi nó đã chìm xuống trong cái hỗn hợp giữa bóng đen và ánh đèn. Nhưng hắn nghe được giọng anh ta.

- Anh muốn gì?

- Tôi phải nói chuyện với các anh.

- Thế thì nói đi.

- Không phải ở đây. Đừng để cho ai nghe thấy tiếng chúng ta. Chúng ta... ta phải nói chuyện riêng.

- Tại sao?

Người lái tàu cử tay xuống. Anh ấy... anh ấy có một thông điệp gửi riêng cho hai anh. Mọi việc đã được thống nhất với thuyền trưởng. Vàng, rất nhiều vàng. Kể cả những đồ nữ trang quý giá. Người đàn ông chần chừ. Malraux nghe thấy tiếng anh thở. Cả hai khái niệm “vàng và đồ nữ trang” luôn dễ dàng khiến cho những tên lính đánh thuê đồng tai lên. Họ không biết những cái hòm kia đang chứa những gì. Họ chỉ nhận nhiệm vụ canh giữ chúng, tất cả những chuyện khác họ không quan tâm tới.

- Vào đi!

Người lính gác thứ hai lên tiếng. Anh ta ngồi bên một chiếc ghế thấp, ở phía bên kia quầng sáng nên Malraux không nhìn ra anh ta.

- Có chuyện gì? – Anh ta hỏi.

- Anh này mang thông tin lại.

- Của ai?

- Của người lái thuyền. – Malraux nói nhanh. – Chuyện này dính dáng đến rất nhiều vàng, có lẽ nên cân nhắc.

Giờ thì người lính gác thứ hai cũng đứng dậy. Nỗi tham lam lóe sáng trên con mắt. Cả hai người đã bỏ mũ xuống, tấm khiên che ngực cũng vậy. Không khí trong lòng thuyền quá nóng, họ đã cởi chúng ta cho thoải mái.

- Nói cho tôi nghe đi. – Tên lính có vẻ háo hức.

Malraux vẫn còn chờ đợi. Họ có hai người. Gã phải tìm cách phân tán tư tưởng họ. Mà họ lại đang mang vũ khí. Những lưỡi giáo của họ ánh lên trong ánh sáng của lưỡi lửa bập bùng từ đĩa dầu.

Gã đàn ông thè lưỡi liếm môi, xin một ngụm nước.

- Chúng tôi không có. – Một tên nói.

- Có chứ, tôi biết là...

- Cho nó đi! – Người đàn ông đã mở cửa ban nãy vụt nói.

- Tùy anh.

Người đàn ông thứ hai bước vào phần trong của căn phòng tắm tối. Chỉ còn một người ở lại. Malraux mỉm cười. Người đàn ông đó đứng bên cạnh gã, mũi giáo đang chĩa xuống đất. Kẽ lên vào chờ thời điểm thích hợp. Khi nghe thấy tiếng nước chảy, hắn biết là bây giờ nước từ trong một thùng rất lớn đang được chia sang thùng nhỏ.

Gã ra đòn nhanh hơn chớp.

Người lính gác hoàn toàn bất ngờ khi một khuỷu tay cứng như đá thúc mạnh vào giữa thân thể anh. Anh gục xuống, cảm giác khó chịu trào lên, khiến anh không kịp kêu ngay lập tức. Anh ngã người về phía trước.

Malraux chỉ chờ có vậy. Gã đâm hai lần vào gáy người đàn ông.

Người lính gác xỉu xuống. Malraux đã giành lấy cái giáo trong tay anh.

Gã đàn ông lại mỉm cười lạnh lùng đi về phía trước, đến gần bóng tối.

Tiếng bước chân vang lên. Người lính gác thứ hai quay trở lại. Chắc chắn anh ta đang cầm một bình đầy nước. Anh ta không mang vũ khí, và không biết là Malraux đang chờ cho tới lúc nhìn thấy hình dáng anh hiện ra trong quầng tối.

Gã lấy đà, và phóng cây giáo nặng.

Người lính gác hoàn toàn bị bất ngờ. Malraux không nhìn được rõ chi tiết. Gã chỉ nhìn thấy dáng người đó còn giật sang bên trái rồi sang bên phải một thoáng trong bóng tối, cái bình đựng nước đập xuống dưới đất. Thế rồi cả thân hình người đàn ông cũng đập xuống. Kêu lên một tiếng trầm đục, thân người đó giáng xuống nền phòng rồi không động dậy nữa.

Malraux hài lòng. Gã đã chuẩn bị rất tốt và bây giờ gã biết rất chính xác, gã có thể tìm phòng đựng đồ vật ở chỗ nào. Những cánh cửa thậm chí không được đảm bảo bằng khóa hay dây xích. Hắn chỉ cần dùng một thân gỗ nặng và đẩy chúng sang bên.

Sau khi đã làm việc đó xong, gã quay trở lại, lấy cây đèn dầu. Gã không quan tâm đến xác chết, mà cũng chẳng thèm ném một cái nhìn xuống thân người đang ngất.

Người đàn ông không động dậy.

Malraux đoán chắc, bây giờ gã sẽ không bị ai cản trở. Gã đang rất hồi hộp. Đôi môi gã run rẩy, hai đầu gối như đang mềm ra khi bước vào căn phòng chứa châu báu, đặt cây đèn sang một bên, lấy một hơi thật sâu và đưa mắt nhìn quanh.

Nó có ở đây không?

Có!

Cái hòm đó ở ngay bên cạnh hắn. Gã đàn ông thì thào:

- Giờ thì ta sẽ ra tay...

Chương 2

Cái hòm này trông không giống những cái hòm khác, thường mang hình dáng rương đựng đồ. Cái hòm này nhắc người ta nhớ tới một chiếc quan tài, và hình dạng đó có nguyên do riêng của nó.

Malraux không đến đây tay không. Hắn đã dắt sẵn vào lưng quần một khúc gậy sắt buộc vào một sợi dây. Gã rút gậy sắt ra. Trong ánh sáng của ngọn đèn dầu, gã nhìn cái đầu đã bị đập dẹp ra của khúc gậy và tỏ vẻ hài lòng.

Nó sẽ giúp gã dễ dàng cạy nắp quan tài.

Hắn quan sát nắp chiếc quan tài. Kẽ hở của nó và phần bên dưới trông rất rõ. Đây là nơi phải thúc gậy sắt vào. Gã thử một vài lần và sung sướng vô cùng khi nghe tiếng gậy nho nhỏ, cho biết gỗ ở một vài nơi đã bung ra. Hắn cầm gậy sắt bằng cả hai bàn tay, dồn sức lực và cuối cùng cạy được cái nắp hòm bật ra không quá khó khăn.

Tất cả đều trôi chảy.

Gã đổ mồ hôi vì làm việc thật tập trung và cái mùi chua chua của gã trộn với mùi máu chảy ra từ vết thương rất sâu trên ngực người lính đã chết. Máu đã tạo thành một vũng rất rộng quanh anh ta, nó trở thành nơi mời gọi những con ruồi béo phì đang hả hê kéo tới.

Gã đàn ông nghiêng rằng làm việc tiếp, gã buộc miệng nguyện rửa khi thấy nắp hòm dù đã nhích ra một chút, nhưng cứng hơn hắn tưởng.

Cuối cùng, việc cũng hoàn tất. Gã cầm vào nắp hòm bằng cả hai tay và có thể nâng nó lên cao. Nắp hòm từ từ mở ra.

Thành công!

Gã không nhìn được nhiều. Gã thở hổn hển không rõ vì hồi hộp hay vì mệt, gã bước sang bên và cầm cây đèn dầu lên. Gã đưa cây đèn dầu lại gần cái hòm, di chuyển nó dọc theo phần cuối hòm.

Ánh sáng tỏa xuống dưới, và chiếu lên một hình người. Đầu tiên, nó khiến Malraux không khỏi bị sốc.

Đó chưa hoàn toàn là một bộ xương người. Có những chỗ phơi ra xương trần nhợt nhạt trắng xám, như thể vừa được kỳ cọ, đánh bóng kỹ càng. Nhưng một số chỗ khác vẫn còn thịt và những mẩu da sót lại, bám vào xương, đặc biệt ở phần ngang vai và phần đùi trông cực kỳ ghê rợn.

Đã vậy cả những phần thịt này cũng đã thối rửa ra, ngả một màu xám như tro và chắc chắn chẳng bao lâu nữa cũng sẽ rụng hết ra.

Gã không quan tâm đến điều đó. Thứ duy nhất mà Malraux để ý tới là cái dáng người chưa mục hết này đeo vật gì bên mình.

Dây thắt lưng chưa bị mục. Nó được làm bằng da, và ở phía bên phải nó, Malraux nhìn thấy một chiếc bao đựng dao găm. Phần dưới dao đang thò ra bên ống xương nhợt nhạt. Gã không quan tâm đến bao da. Điều duy nhất quan trọng là cái gì đang thò cán ra khỏi cái bao này.

Đó là một con dao găm, cán của nó được quấn rất kỹ bằng một loại băng vải. Khi Malraux đưa tay đến gần con dao, những ngón tay của gã run rất mạnh. Cổ họng gã nghẹn thắt, hai con mắt sáng rực lên như trong cơn sốt. Đã biết bao nhiêu năm nay gã chờ đợi giây phút này. Ước mơ quá lớn, không thể không hồi hộp.

Đây là mục tiêu tối thượng cho mọi mong ước của gã!

Gã đàn ông sờ vào cán dao. Băng vải quấn quanh cán gây cảm giác mềm mại. Nó uốn tựa vào lòng bàn tay gã, như thể nó được làm riêng cho gã.

Một nụ cười hiện lên trên đôi môi khô cứng và rạn nứt. Bằng một cử chỉ vội vàng, gã đàn ông rút món vũ khí ra khỏi cái bao đựng bằng da đã rạn.

Gã quan sát lưỡi dao. Trong ánh sáng của ngọn đèn dầu, nó gây ấn tượng như đang được phủ một lớp mỏng bằng máu. Lưỡi dao như đang sống, đang chuyển động, đang gửi thông điệp.

Malraux lấy hơi thật sâu, xoay lưỡi dao rồi ép nó một thoáng lên môi mình.

Gã thấy thật dễ chịu, khi cảm nhận lưỡi thép đó, như thể nó đang thổ sức sống vào người gã. Malraux lại hít một hơi thật sâu.

Gã hoàn toàn không đếm xỉa đến những rương đựng đồ và những chiếc hòm khác nằm trong phòng. Dĩ nhiên gã có thể dễ dàng mở một trong những chiếc hòm đó ra và vơ vét không biết bao nhiêu đồ quý giá nằm trong, nhưng chuyện đó cũng sẽ cướp đi của hắn những phút giây quý báu. Gã đàn ông đang muốn biến mất càng nhanh càng tốt. Gã muốn lên trên boong tàu, nhảy xuống nước và bơi vào bờ. Ngay cả khi bọn người kia có phát hiện ra gã, chuyện chắc chắn sẽ xảy ra, thì cũng sẽ không một kẻ nào có thể truy đuổi được gã. Chúng không thể làm điều đó được. Chúng phải đến Marseile càng nhanh càng tốt.

Gã cất con dao găm bên dưới cái quần cũ kỹ đã có giấu sẵn một bao dao, được làm rất tỉ mỉ cho chính món vũ khí này.

Malraux tỏ vẻ hài lòng. Việc còn lại của gã bây giờ chỉ là biến mất cho thật nhanh. Nhưng gã cũng phải cẩn thận, không được tỏ ra quá vội vàng. Đừng khinh suất! Nếu không mọi việc sẽ thành uổng phí.

Gã xoay người ra khỏi hòm chứa đồ.

Con tàu vẫn tiếp tục phẳng phẳng đi theo hướng định trước. Nó lướt trên đầu những con sóng rất dài, chuyển động nhẹ nhàng như đã biến thành một con chim.

Cũng có thể Malraux có cảm giác như vậy, bởi gã đang tiến gần thành công. Cảm giác đến mục tiêu mọi ước mơ của mình thật tuyệt vời, chỉ còn vài bước chân nữa là gã sẽ đến với chiến thắng chung cuộc.

Những con ruồi nặng nề bóng nhảy vo ve quanh xác chết. Chúng đậu cả xuống vũng máu, bây giờ đã được phủ một lớp màu thẫm bên trên. Gã đàn ông xoay người sang trái. Một tay của hắn đang cầm cây đèn dầu. Cây đèn chuyển động theo những nhịp chân hắn. Nó ném những vệt tối như những con ma u ám lên tường và xuống nền phòng, những con ma thật thích hợp với khung cảnh chết chóc xung quanh.

Người đang ngất nằm gần cửa ra vào. Malraux cân nhắc xem có nên giết cả người lính canh này hay không, nhưng rồi hắn bỏ ý định. Chẳng bao lâu người ta cũng sẽ biết ai là kẻ ra tay giết chóc và cướp đồ vật ở đây. Chẳng cần phải để lại thêm một xác chết thứ hai.

Gã bước qua thân người bất động. Đúng lúc muốn bước tiếp tới cửa dẫn ra ngoài thì gã nghe thấy một tiếng động thật khẽ. Malraux quay người lại. Nhưng...

Muộn rồi!

Một bàn tay đã nhanh như chớp tóm lấy cổ chân gã. Tóm rất mạnh và rất chặt, khiến Malraux kêu lên. Không bước tiếp được, gã ngã người sang bên, chiếc đèn rơi xuống nền phòng, vỡ toang.

Dầu chảy ra ngoài.

Những lưỡi lửa xuất hiện, tham lam như những ngón tay kẻ cắp. Lửa phụt thẳng vào vũng dầu. Có tiếng gào nhẹ.

Thế rồi đám lửa bùng ra, bốc lên cao. Nó phun ra phì phì, nó nhuộm một màu đỏ chói, bí hiểm và ma quái. Malraux nhìn thấy người vừa ngã nay đang chuyển động mà không buông chân hẳn ra. Anh ta muốn bám vào hắn, lấy chỗ kéo để đẩy người lên. Anh ta vẫn còn chưa hết choáng váng, ánh mắt còn đờ đẫn, miệng và mặt nhăn nhúm.

Tình thế báo hiệu một kết cục u ám.

Ngọn lửa mỗi lúc một ngoạm thêm nguyên liệu. Chỉ còn vài phút nữa thôi, nó sẽ lan rộng qua xung quanh. Ngay bây giờ đã có một luồng khói gay gắt bốc lên cao, khiến đôi mắt của người lính gác chảy nước.

Malraux không dùng cây dao găm, mà nắm bàn tay trái lại thành quả đấm. Gã đàn ông ra đòn vô cùng tàn bạo.

Nắm đấm bay thẳng vào đầu người đối diện. Lần này, gã đấm ba cú liên tiếp. Lực bám vào cổ chân hắn lỏng ra. Thế rồi bàn tay trượt xuống, người lính gác lại ngã đập xuống mặt phòng, lăn người một vài vòng nhảy nhót trên nền gỗ.

Malraux đứng bật dậy.

Gã thừa hiểu, gã không còn thời gian để dập tắt đám cháy. Ngọn lửa có quá đủ con mồi quanh đây và chẳng bao lâu, nó sẽ biến cả con tàu thành địa ngục lửa.

Cho tới lúc đó, gã phải rời khỏi boong tàu.

Họ ngập ngựa, mắt trào nước, gã đàn ông leo ra khỏi phòng. Gã đi lảo đảo trên hành lang, thỉnh thoảng đập người vào vách tường, giơ tay sờ cán dao găm và vui vẻ khi biết rằng món vũ khí vẫn còn nguyên vẹn bên người hắn. Chắc chắn nó sẽ bảo vệ cho hắn.

Gã phải lên được boong tàu càng nhanh càng tốt, trước khi có người nhận ra đám cháy. Làn khói gay gắt bây giờ đã cuộn sang nơi khác. Gã đàn ông không nghĩ đến chuyện đánh thức những người đang ngủ. Gã để mặc kệ cho họ xoay trở với tình huống bất ngờ.

Malraux lao người qua một cánh cửa thấp. Đi đến boong, gã cúi xuống, ẩn đằng sau những cuộn dây lớn. Xung quanh hắn không có ai. Gã nghe loáng thoáng những tiếng người từ xa, trên đầu hắn là tiếng phần phật của cánh buồm trong gió. Gã cũng nghe tiếng nước đang chảy quanh mạn tàu, nó cho gã niềm hy vọng và gã lên về hướng đuôi tàu.

Thế rồi gã trèo lên được mòm gỗ cuối đuôi tàu. Đứng trên đó và nghe thấy một tiếng kêu lãnh lốt, biểu lộ tất cả những nỗi kinh hoàng khi con tàu bị cháy.

Lửa...! Cháy! Lửa!

Có ai đó giật chuông báo động.

Những tiếng kêu của nó vang lên đồng thời với bước nhảy gọn gàng của Malraux xuống dưới sâu, xuống dưới mặt nước màu xanh xám, xuống với luồng nước cuộn cuộn sáng.

Chỉ một tích tắc sau, luồng nước nuốt chửng lấy hắn. Chính xác hơn là chở che cho hắn trong vòng tay mệnh mông.

Nếu có thể, gã đàn ông bây giờ sẽ cười thật lớn. Nhưng vì đang ở dưới nước, gã chỉ nghiêng hai hàm răng, lòng vô cùng sung sướng.

Thật sâu, biển sâu nhưng gã có cảm giác êm đềm lạ! Gã lặn xuống dưới và bơi với những cánh tay quạt rất mạnh về hướng Bắc, về hướng bờ biển của nước Pháp. Gã phải lên được bờ biển đó và phải bước lên bờ trong một đoạn vắng người. Những đoạn vắng người như thế ở đầu này rất nhiều. Malraux không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua. Thiếu không khí, gã đàn ông trôi lên trên. Gã lấy hơi, tràn đầy hai lá phổi, và không quay nhìn lại, bởi mỗi giây đồng hồ bây giờ đều vô giá. Gã biết mỗi con tàu khi chìm xuống đều gây ra những vũng nước xoáy rất mạnh, kéo xuống dưới sâu tất cả những gì đang tình cờ có mặt quanh nó. Lúc đó thì kể cả những người bơi giỏi nhất cũng không còn cơ hội.

Gã bơi, rồi lại ngẩng lên lấy hơi, rồi lại tiếp tục bơi, và tới một lúc nào đó, Malraux dừng lại ở mặt nước bên trên.

Lúc bấy giờ gã mới quay đầu nhìn lại.

Nằm dài theo dọc luồng nước, gã nhìn về hướng sau.

Gã nhìn thấy chiếc tàu buồm.

Trên đầu nó bây giờ là một đám mây khói đặc kịt, tỏa rộng ra xung quanh. Trong lòng đám mây nhảy nhót vô vàn những lưỡi màu đỏ thẫm đang trèo lên cánh buồm. Con tàu bây giờ đã nghiêng về hướng sau và sang bên trái. Chẳng bao lâu nữa, nó sẽ chìm xuống nước.

Gã đàn ông bật cười.

Gã cười như chưa bao giờ cười trong cuộc đời của gã, cho tới khi một làn sóng chạy ngang phủ xuống đầu gã, bóp nghẹt tiếng cười. Gã đàn ông bơi tiếp.

Bây giờ thì gã biết rõ là gã sẽ đến được mục tiêu của mình.

Gã sẽ đến được bờ biển và chẳng bao lâu nữa gã sẽ thuộc vào một trong những kẻ quyền thế của đất nước này.

Con dao găm sẽ mang lại cho gã quyền lực đó...

Chương 3

Malraux quả đã bơi được vào đất liền và đi lên bờ. Đối với gã, đó là một ngày tuyệt vời. Sóng biển gần bờ không đến nổi quá mạnh, gã có thể bơi vòng tránh những dãy núi đá có thể gây nguy hiểm. Tới nơi, gã nằm thật lâu trên nền cát mềm mại cho đến khi mặt trời ngả đầu về hướng Tây và cuối cùng, biến mất trong mặt nước biển.

Malraux không biết chính xác gã đã bơi cụ thể vào địa phương nào. Nhưng gã biết, dọc khúc bờ biển này của nước Pháp có rất nhiều khu dân cư và nhiều làng chài nho nhỏ. Ở đó gã cũng sẽ kiếm được chút gì để ăn. Gã đàn ông nghĩ như vậy và lên đường. Không khí không còn quá nóng như lúc ban trưa.

Gã tiến tương đối nhanh. Những vách núi đá vẫn còn tỏa ra một chút hơi nóng mà chúng thu lượm được trong ngày, đã khiến cho cơn khát trong hần dâng lên. Ở đây không có nguồn nước, kể cả mảng thực vật cũng sơ sài. Nhưng đi thêm chút nữa, gã thấy hiện ra những túp lều, những ngôi nhà đầu tiên. Một khu dân cư nho nhỏ, nằm lọt thỏm trong một cái vịnh. Nơi sinh sống của dân đánh cá.

Gã lên vào ngôi làng.

Gã tìm được nước. Gã nhìn thấy một cái giếng bên cạnh một ngôi nhà. Trên thành giếng có để một cái gàu bằng gỗ. Gàu đầy nước, gã đàn ông cúi xuống, uống thỏa thuê.

Có ai đó bước tới.

Đó là một người đàn ông già nua, dáng điệu hiền lành. Ông ta gật đầu với gã.

- Anh từ xa tới đây phải không?

- Vâng.

Người đàn ông ấy quan sát hần bằng vẻ kiểm tra, nhưng không nói gì. Malraux không thích bị nhìn bằng ánh mắt như vậy. Hần đã muốn quay lưng đi thì ông già lên tiếng mời hần vào nhà ông.

- Ông có phải là dân đánh cá không? – Malraux hỏi cố giữ lễ phép.

- Có thể nói như vậy.

- Tôi vào nhà ông để làm gì?

- Anh không muốn ăn gì hả?

- Có chứ. – Gã đáp vẻ mừng rỡ, bởi vì gã đang đói.

- Thế thì vào đây.

Ngôi nhà được xây bằng những hòn đá sáng màu. Nó chật chội và tối tăm, bởi những khoảng hở nhỏ trên tường chẳng có ánh sáng lọt vào. Malraux thấy rất dễ chịu với không khí lành lạnh trong nhà, cũng như với luồng sáng tỏa ra từ những cây nến đặt trong một chiếc đĩa gỗ để giữa bàn.

Ông già ngồi đối diện với hần và nhả một vài lần sóng mũi cong cong của mình.

- Anh bốc lên mùi muối và nước, mặc dù người anh đang khô. Anh bơi từ biển vào đây hả?

- Vâng.

- Anh bơi rất lâu phải không?
- Vâng. – Hẳn luôn muốn tiết kiệm lời nói.
- Tôi đã nhìn thấy khói bốc lên từ biển khi tôi đứng trên một vách đá. Có phải thuyền của anh bị cháy không?
- Vâng.

Người đàn ông tóc bạc mỉm cười, đứng dậy và bước đến gần một chiếc giá bằng gỗ.

- Anh muốn ăn phải không?
- Ông có gì nào?
- Cá. Cá khô. Được phơi giòn dưới ánh nắng mặt trời. Tôi cũng có bánh mì và rượu vang.
- Vâng, thế thì tốt.

Người đàn ông già nua phục vụ hẳn. Ông ta làm điều đó với một vẻ tự nhiên khiến Malraux phải kinh ngạc. Vì không quen với kiểu hiếu khách như vậy, gã đàn ông đâm nghi ngờ và cẩn trọng. Hẳn không muốn bị rơi vào một sự ngạc nhiên độc ác.

- Chúc anh ăn ngon miệng!
- Cảm ơn.

Cá rất ngon, không mặn quá, và rượu vang thì hơi lành lạnh, khiến cổ họng và dạ dày Malraux mừng vui. Gã mừng vui vì mọi thứ đã nằm lại sau lưng, nhưng gã không chịu được ánh mắt quan sát của ông già. Khuôn mặt ông đang nháy nhót và méo mó một cách lạ kỳ đằng sau ánh nến.

Gã vẫn chưa tin tưởng ông già.

- Cho tôi thêm chút nước được không?
- Cả rượu vang nữa chứ.
- Không, chỉ nước thôi.

Ông già gật đầu, đứng dậy và bước ra hướng ngoài. Malraux không nghe thấy ông ta làm gì ngoài đó. Chỉ tới khi nghe tiếng rít của dây thừng bên giếng và tiếng cọt kẹt của gỗ vang lên, gã mới thở ra hài lòng. Với một can đầy nước trong tay, người đàn ông tóc trắng quay trở lại.

- Ông sống một mình sao? – Malraux hỏi.
- Chẳng phải bao giờ cũng một mình.
- Thế còn ai sống trong nhà ông nữa?
- Lần thì người này, lần thì người nọ. – Ông ta đổ nước từ can vào cốc.

Malraux uống. Nước lạnh làm mát từng tế bào cơ thể khiến hẳn tỉnh cả người.

- Nhưng ông không phải là dân đánh cá?
- Tại sao không?
- Tôi quen nhiều dân chài. Ở ngoài kia đã bắt đầu tối rồi. Bây giờ là lúc người ta sửa soạn lưới.
- Tôi già quá rồi.

Ông già lại ngồi xuống, và nét mặt của ông nhợt nhạt đằng sau ánh nến. Khi đặt thêm một câu hỏi nữa, ông chủ nhà khiến khách suýt ngẹn.

- Anh có phải dân Templer không? Anh là một người trong số họ hả?

Malraux im lặng. Gã uống và ăn con cá cuối cùng. Ông chủ nhà để cho hẳn thời gian suy nghĩ, rồi sau đó mới nhắc lại câu hỏi, tới lúc đó Malraux mới phản ứng.

- Tại sao tôi phải là một người của dòng đạo Templer?
- Bây giờ người ta rất hay gặp họ. Họ đang bị truy đuổi như những con thú. Người ta đang bám sát lấy chân họ. Cả nhà thờ Thiên Chúa giáo, kể cả mặt thám của nhà vua cho đến Giáo hoàng

cũng đã đưa ra những đội quân riêng. Người ta sẽ tóm lấy họ, sẽ ném họ vào nhà tù và tra tấn.

- Tôi biết.

- Anh có phải là người của dòng đạo Templar không? – Ông già cương quyết hỏi. Một phần những từ ngữ của ông có vẻ như đang bị những lưỡi lửa nhen nấu chùng.

Malraux muốn nhận ra ánh mắt rình mò hiểm độc trong giọng nói đó, nhưng gã không tìm được.

- Ông sẽ làm gì nếu gặp một người của dòng đạo Templar?

- Tôi chưa rõ.

- Ông có giao nộp anh ta không?

- Không! – Ông già lắc đầu. – Đầu tiên tôi sẽ thử tìm hiểu. Nếu anh ta là một người tốt thì tôi sẽ che giấu cho anh ta. Nếu anh ta là một con quỷ thì tôi sẽ thả anh ta ra cho bọn người truy đuổi. Anh thấy đấy, tôi là người trung thực. Giờ thì anh có thể nói ra sự thật.

Malraux nheo hai con mắt lại.

- Đối với ông cái gì là tốt, cái gì là xấu? Ông làm cách nào mà biết được?

- Một số người vốn theo đạo Templar nay đã biến đổi niềm tin vào đạo giáo của họ. Như thế là không tốt, bởi bây giờ thì họ phục vụ cho quỷ dữ. Cũng có thể họ không còn cơ hội khác, bởi họ bị bỏ rơi. Điều đó có thể xảy ra. Người ta luôn phải tính đến trường hợp đó, đúng không?

- Tôi không phải là người của dòng đạo Templar. – Gã quyết định phải nói như vậy. – Thế nhưng ông biết nhiều về họ ư?

- Đúng, những ai đã trở nên già nua như tôi, người đó đã từng trải qua rất nhiều sự kiện. Người đó nhìn thấy nhiều thứ và họ thường chẳng được những người trẻ tuổi hơn cao trọng. Thế nhưng những người tuổi trẻ tuổi đó quên rằng kể cả người già cũng có mắt để nhìn và tai để nghe. Và cùng với tuổi già, họ có một sự khôn ngoan nhất định mà những người trẻ tuổi không có được. Tất cả những ai cười giấu một người già nên nghĩ tới những điều đó. Tôi biết rồi thế nào cũng có chuyện xảy ra, để thống nhất, họ đã từ lâu chia ra làm hai phe. Nhưng tôi cũng biết người ta không thể hủy diệt được họ, bởi họ sẽ luôn luôn tìm cách tụ hội lại với nhau, tạo thành một cách liên hợp mạnh mẽ.

- Ông có phải là phù thủy không?

Ông già lắc đầu.

- Tôi chỉ là một người khôn ngoan, anh bạn trẻ ạ. Chỉ khôn ngoan thôi...

Đột ngột, Malraux cảm thấy bối rối và kinh hãi trước người đàn ông. Gã không biết gã phải xử trí như thế nào. Gã phải ở lại đây hoặc là biến đi? Phải đâm gục ông già xuống, phải giết ông ta để xóa đi một dấu vết? Hay là gã cứ đơn giản để sự kiện xảy ra và tiếp tục thử thách ông già thêm một lúc nữa?

- Những ý nghĩ anh đang có trong đầu là không tốt đâu, anh bạn trẻ. Hãy nghe lời tôi, chúng không mang lại lợi ích gì.

- Ông biết thế thật sao? – Gã gần như rúng động.

- Đúng, sự khôn ngoan mách bảo cho tôi như vậy. – Ông già vẫn cứ giữ cái giọng đều đều.

- Thế thì nói cho tôi biết, tôi là ai.

- Anh đang trên đường chạy trốn. Anh đã làm một điều gì đó, có thể là một chuyện hết sức quan trọng và quyết định đối với khoảng đời trước mắt của anh.

- Tôi đã làm gì?

- Nếu anh không tự kể cho tôi, thì tôi cũng không biết đâu. Tôi không phải là phù thủy.

Malraux gật đầu. Thế rồi gã mỉm cười, cân nhắc, và cuối cùng ra quyết định. Gã đưa bàn tay phải lên cái cán được quấn vải của con dao găm, nhưng chưa rút hẳn vũ khí ra khỏi bao. Thay vào đó gã nói:

- Bây giờ tôi sẽ chỉ cho ông một vật điều mà ông nên coi là một bằng chứng của lòng tin. Nếu ông thật sự khôn ngoan và biết rất nhiều, chắc chắn ông đã nghe nói đến chuyện này rồi. Đúng, tôi tin chắc như vậy.

Trước khi ông già kịp phản ứng, Malraux đã rút cây dao găm ra và đặt nó trên bàn.

Bây giờ nó nằm đó. Được ôm ấp bởi ánh sáng của những ngọn nến, khiến cho những đường nét của nó mềm ra, cứ như thể nó có thể tan chảy ra bất cứ lúc nào. Nhưng nó vẫn nằm lại và ông già bị lay động mạnh mẽ đến mức ông bất giác lắc đầu. Ông giơ hai cánh tay lên, áp chặt hai bàn tay vào hai bên má và những thớ thịt phủ làn râu màu trắng của ông giãn giãn. Đồng thời, răng ông đánh lập cập vào nhau. Cơ ớn lạnh tóm chặt lấy ông, như bị bao vây bởi một nhà giam và Malraux e rằng hẳn vừa phạm một sai lầm khủng khiếp.

- Ông sao thế?

Ông già không nghe thấy lời hắt.

- Trả lời đi! – Hắt nói to.

- Không, không...

Malraux không buông tha.

- Ông biết món vũ khí này, đúng không? Chính ông đã biết nó. Chắc ông đã nhìn thấy nó một lần, ông bạn. Ông biết nó trong hoàn cảnh nào?

Phải qua một khoảng thời gian khá lâu, người đàn ông già nua mới cất lên thành tiếng. Ông ta thở nặng nề. hai con mắt anh ánh nước. Vội vàng, ông uống một vài ngụm rượu vang. Thế rồi ông hạ đầu xuống, thì thào trả lời:

- Nó là một công cụ của quỷ Satan, một dấu hiệu độc ác. Anh đã mang con quỷ vào nhà tôi. Anh đã gọi hồn nó dậy. Anh là một tay chân của địa ngục!

May mắn làm sao, ông già chỉ lao thào, thì thào, bởi Malraux không muốn bắt kỳ một ai khác nghe thấy những từ ngữ đó. Cố gắng lắm gã mới giữ được bình tĩnh, ngồi im và chỉ nở một nụ cười hiểm ác trước khi cất tiếng nói.

- Tôi vẫn chưa hiểu nó theo phương diện này. Tôi chỉ biết, con dao xuất xứ từ vương quốc của đạo Hồi. Nó có nguồn gốc từ châu Á...

- Con dao này là của hắt!

- Ai kia! – Gương mặt hắt giãn ra.

- Của quốc vương Harun El Basra. Nhóm đạo Templar đã ăn cắp nó. Nhóm đạo Templar muốn giữ con dao này. Họ biết rõ con dao này có sức mạnh như thế nào. Họ đã giấu con dao này trong quan tài của một người đã chết, đúng không?

- Ông biết nhiều đấy.

- Đúng, tôi biết nhiều. Tôi đã nghe một nhóm người nói chuyện về nó, nhưng đó là nhóm Templar thứ hai, những kẻ bây giờ quay sang phục vụ cho quỷ sứ, bọn tay chân của quỷ Satan bây giờ muốn chiếm lấy con dao, bởi con dao này bị quỷ ám. Nó là cái Ác. Người mang nó cũng sẽ là người ác. Anh ta chỉ nghĩ rằng anh ta đã điều khiển được nó, và con dao sẽ nghe lời anh ta, nhưng đó là một sự nhầm lẫn nghiêm trọng. Công cụ của quỷ dữ không bao giờ nghe lời một con người. Công cụ của quỷ dữ được làm ra cho quỷ dữ, chứ chẳng phải cho con người như chúng ta. Nó sẽ mang lại thảm họa cho chúng ta. – Ông già nói tiếp, giọng thống thiết. – Nó sẽ

không mang lại may mắn cho anh đâu. Vì thế hãy nghe lời tôi khuyên. Cầm lấy nó, bước ra những vách núi ở ngoài kia, và ném nó xuống nước, ném nó xuống chỗ biển sâu nhất. Malraux mỉm cười. Ông già muốn dùng những câu nói để cảnh báo, nhưng chỉ đạt được ở gã đàn ông này một hiệu quả ngược lại. Bây giờ gã mới thật sự quý mến món vũ khí vừa ăn cắp được. Dĩ nhiên, gã hiểu là tóm được con dao trong tay là gã sẽ đạt tới một cấp bậc quyền lực nhất định và nôn nóng muốn thử thách quyền lực đó. Gã tiếp tục mỉm cười, chuyển động bàn tay cho tới khi đặt bên mép bàn, từ từ đưa nó về hướng con dao. Bàn tay bò tới như một con rắn đang dần dần rút ngắn khoảng cách chỗ con mồi.

Ông già không nhìn thấy điều đó. Ông đang bị sốc. Ông ngồi cúi người về phía trước, chống khuỷu tay lên mặt bàn và đưa cả hai tay che mặt.

Malraux vẫn tiếp tục mỉm cười. Gã bây giờ trông giống một con quỷ hơn là con người. Con dao găm là điều quan trọng.

Bây giờ càng quan trọng hơn lúc nào hết.

Hắn trườn bàn tay tới và đột ngột dừng lại. Nó nằm im lặng ở đó, như những móng vuốt nhọt nhọt của một người đã chết, bởi hắn cảm nhận rằng hắn không cần phải đẩy tay tới nữa. Hắn đã chạm vào vũ khí.

Malraux có cảm giác như hắn và con dao găm bây giờ đã được nối với nhau bằng một cây cầu. Một cây cầu tinh thần, mạnh mẽ đến mức độ không một kẻ nào có thể chia cắt.

Hắn và con dao găm thuộc về nhau. Ý nghĩ đó quay cuồng trong đầu óc gã đàn ông. Gã có cảm giác như một thể lực xa lạ và hoàn toàn khác biệt đang để lại cho hắn một thông điệp, nhưng thông điệp đó chưa đến được với đầu óc hắn, bởi còn quá nhiều vật trở ngại trên đường đi, những trở ngại phải được dọn dẹp.

Một khi những chướng ngại vật này bị tiêu diệt, sẽ không kẻ nào, không vật gì ngăn cản được hắn nữa.

- Mi thuộc về ta. – Gã thì thào, ông già không nghe thấy vì tiếng nức nở của ông đang to hơn giọng gã đàn ông nói. – Mi thuộc về ta, về ta chứ không phải một kẻ nào khác. Ta đã đi kiếm mi, ta đã tìm thấy mi, ta đã giải thoát cho mi và ta muốn mi chỉ nghe một mình mệnh lệnh của ta, chỉ nghe theo một mình ta. Chừng nào ta còn sống, chừng nào ta còn đủ sức mạnh để cầm mi lên, cả hai chúng ta sẽ là những chiến hữu của nhau. Ta muốn mi dẫn đường cho ta, cũng như ta muốn mi để ta dẫn đường mi. Ta muốn chúng ta tạo thành một đơn vị thống nhất, bởi chúng ta thuộc về nhau. Hai chúng ta đã đi tìm nhau, và đã tìm thấy nhau. Mi là cứu tinh của ta, và ta đã là cứu tinh của mi. – Gã đàn ông hơi cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm vào mũi dao. Mũi dao có vẻ như biến dạng dưới ánh nền và ngày càng gây ấn tượng mạnh mẽ hơn là nó có thể chảy ra bất cứ lúc nào.

Malraux mỉm cười. Gã chỉ nhìn thấy một con dao găm đó, gã tập trung toàn nội lực vào nó và đồng thời vào một yếu tố khác.

Vào hai cái chết, vào việc giết người!

Cả hai luồng điện đó gặp nhau, bổ sung lẫn cho nhau và mạnh mẽ hơn hẳn trong lưỡi dao có pháp thuật, giải tỏa cho toàn bộ sức mạnh của nó bùng nổ ra ngoài.

Con dao chuyển động!

Người ngoài nhìn không ai hiểu được, bởi nó xoay mặc dù không có bàn tay nào chạm vào nó. Chỉ qua sức mạnh tinh thần và sức mạnh của chính nó. Bởi nó cũng chính là chủ nhân.

Malraux nghe thấy tiếng gã cười. Không phải tiếng cười vui vẻ và tự do, mà vất vả và ngạc

nhiên. Những cảnh tượng đầu tiên xuất hiện trước con mắt tinh thần của gã. Gã có cảm giác như mình là một siêu nhân đang ném được một cái nhìn vào tương lai và biết được quyền lực của bản thân.

Gã cùng món vũ khí của quỷ Satan.

Gã và cái Ác!

Những bóng tối của ánh nến nhảy nhót trong mắt gã. Trông Malraux thật độc ác, như một con quỷ đã nhập vào hình người, đang ngồi bên một cái bàn bình thường.

Gã ra lệnh đầu tiên.

- Lên cao!

Con dao phản ứng. Nó đột ngột bay dọc mặt bàn và dừng lại ở một độ cao ngang với khuôn mặt của người đàn ông già nua. Khuôn mặt đang được che sau hay bàn tay.

Con dao xoay tròn.

Nó xoay từ từ, hầu như đang ra vẻ thích thú. Có lúc nó hướng mũi dao về hướng Malraux, rồi sau đó lại xoay về hướng gã đàn ông cái cán được quấn vải. Cái cán đang kêu kên khe khe khẽ, như thể làn chất liệu quấn cán đang tung ra những tia lửa li ti.

Một điều kỳ diệu.

Một pháp thuật độc ác, quỷ quái, và Malraux cảm giác hắn là người bất khả chiến bại. Con dao găm này là tất cả những gì mà gã mong ước trên đời. Gã hoàn toàn không thể tưởng tượng được, đây là một kẻ hầu người hạ tốt nhất, chung thủy nhất. Nó đơn giản có một không hai, nó tuyệt vời, nó sẽ nghe lời gã. Nó chỉ nghe theo những dòng suy nghĩ của gã và làm tất cả những gì mà gã yêu cầu.

Gã sẽ chỉ cho kẻ thù của gã biết, ai là kẻ mạnh hơn. Nhưng kẻ thù của gã hiện thời đang ở đâu? Malraux đã biết câu trả lời, và nụ cười quái gở trên gương mặt của gã mỗi lúc một rộng hơn, một quỷ quái hơn.

Cho tới nay, gã chỉ nói chuyện lý thuyết với mình. Thế nhưng cơ hội thí nghiệm rõ ràng đang nằm trong tay gã. Gã đưa ánh mắt nhìn về người đàn ông già nua. Ông ta đã đưa gã vào nhà của mình, ông ta đã tiếp đãi gã như một vị khách, nhưng ông ta đứng về phía bên kia.

Đó là điều ngu xuẩn nhất của ông ta!

Con dao vẫn xoay tròn trong không khí. Malraux muốn nó dừng lại, gã ra lệnh đanh gọn:

- Thôi.

Món vũ khí tuân lời. Nó xoay một lần nữa, rồi dừng lại, chỉ vào cổ của người đàn ông già nua, một cần cổ được phủ bằng một lớp da mỏng, nhăn nheo, rám nắng. Cái cần cổ giật lên giật xuống cùng huyết hầu theo mỗi lần nuốt.

- Này, ông già... - Hắn cất giọng.

Ông ta không chịu nghe thấy.

Malraux cảm nhận rõ nỗi giận dữ và căm hờn ông già lớn lên trong tâm khảm hắn. Việc ông ta không nhìn gã cũng có thể coi là biểu thị sự khinh thường. Trước đây một vài giờ đồng hồ thì gã còn chịu đựng được, nhưng bây giờ thì không.

Không bao giờ nữa...

Không đời nào!

Và gã ra lệnh cho con dao găm.

- Giết!

Món vũ khí vẫn trực chỉ cái đầu nhọn của nó vào cần cổ nhăn nheo của ông già. Thế rồi nó

chồm về phía trước. Malraux nghe một tiếng gù khe khẽ khi mũi dao xé gió lướt tới. Một tích tắc sau đó, con dao đã tìm thấy mục đích, và cắm phập vào cổ họng của người đàn ông già nua. Ông già thậm chí không kịp kêu lên một tiếng. Máu chảy tràn vào khoang miệng ông, xuất hiện những bóng tối trước mắt ông, kéo ông vào cõi chết.

Malraux ngồi trên ghế và quan sát toàn bộ cảnh tượng đó với mối quan tâm lạnh lùng. Chỉ tới khi suy luận ra những tương lai nào đang đứng trước mặt gã, Malraux mới cảm thấy sống lưng gã rớn nhẹ. Một tương lai bóng loáng, được đúc bằng vàng. Gã có thể nhảy lên mà hò reo vì mừng rỡ, nội tạng của hắn bây giờ đang chìm ngập trong những lưỡi lửa hắc hê.

Người đàn ông già nua ngã xuống đất và ngã ngửa.

Tiếng động kéo tên giết người ra khỏi trạng thái đờ đẫn. Gã đàn ông quý ám đứng dậy, đi vòng quanh bàn và nhìn xuống người đã chết.

Khi rút con dao găm ra khỏi vết thương, Malraux khích khích cười...

Chương 4

Malraux ra khỏi ngôi nhà của người đàn ông. Gã đứng trong bóng tối và tận hưởng màn trời đêm lạnh lạnh cùng ngọn gió đang vuốt ve mặt hắn.

Chẳng phải chỉ đêm nay thuộc về hắn, cả tương lai cũng là của hắn. Malraux bây giờ đã nắm trong tay một quyền lực và nếu hắn biết khéo léo tận dụng nó, hắn không phải chỉ có thể nhân đôi nó lên, hắn có thể nhân mười nó lên, nhân trăm nó lên. Những suy nghĩ quay cuồng trong đầu óc và gã đàn ông như sa vào một cơn say, tưởng tượng như gã đang bay lên khỏi mặt đất, bay qua những vách núi đá kia, bay ra tới biển.

Tuyệt vời! Tuyệt vời! Tuyệt vời!

Gã rời ngôi làng. Tới một lúc nào đó người ta sẽ tìm thấy xác ông già và hỏi kẻ nào là thủ phạm? Nhưng điều đó không khiến gã băn khoăn, bởi không một ai nhìn thấy gã. Không một câu trả lời nào đúng cả.

Sau bữa ăn, gã cảm thấy mình đã khỏe trở lại, bất chấp những cố gắng của ngày hôm trước. Gã thấy mình đủ sức để đi bộ tới một khu dân cư lớn hơn, nơi gã có thể an tâm trà trộn vào dân chúng trong thời gian đầu. Để tồn tại, hắn cần có tiền hay vàng. Gã sẽ có cả hai thứ đó dưới sự trợ giúp của con dao găm.

Con dao bây giờ là bạn gã, là đối tác, và trên con đường đi qua bóng đêm, gã vừa đi vừa luyện tập với nó.

Lần này con mồi của chúng không phải là người nữa, mà là những con thú không kịp tránh. Gã truy lùng những con thỏ, gã giết rắn, điều này khiến gã vô cùng vui mừng, bởi gã thấy con dao của gã nhiều khi chuyển động còn nhanh hơn cả loài bò sát.

Màn đêm khiến gã hứng thú.

Cứ mỗi khi đâm chết được một con thỏ, gã lại sung sướng hít vào người hơi máu nóng. Gã biết rất rõ, cái mùi này sẽ còn bám theo gã suốt đời. Năm này qua năm khác, nạn nhân này qua nạn nhân khác...

Đến khi bình minh thức dậy thì gã phải trốn tránh, bởi có một nhóm lính dạo quanh khu vực.

Gã để cho nhóm lính đi qua, rồi xoay hướng bước theo họ trên một con đường nhỏ. Gã giữ khoảng cách gần, để luôn luôn nhìn thấy mùi bụi vẩn lên sau chân họ. Điều duy nhất gã quan tâm bây giờ chỉ là món vũ khí. Nó khiến gã cảm thấy mạnh mẽ, vô cùng mạnh mẽ.

Khi bình minh đã chiếu sáng bầu trời từ phía đông, gã đàn ông vẫn thấy chưa mệt mỏi. Gã có cảm giác như người vừa đủ, bởi gã vô cùng tin chắc vào việc làm của mình.

Băng qua một con suối nhỏ bằng một cây cầu cổ bằng đá, gã nhìn thấy những nóc nhà của một thành phố nhỏ nhô lên, màu trắng xen lẫn xám, rải rác

trong một thung lũng con con và trên cả triền núi. Trên triền núi có cả một nghĩa trang nhỏ.

Cách chỗ gã đứng không xa, ngay bên cạnh ngọn tháp của ngôi nhà thờ là một ngôi nhà trông có vẻ rộng rãi, to lớn. Gã đàn ông chọn nó làm mục tiêu. Những người sống trong một ngôi nhà như thế này chắc hẳn phải rất giàu có và hoàn toàn có thể chia sẻ một phần sự giàu có đó cho

gã.

Đó là ngôi nhà của một thương gia.

Chỉ cần hỏi một vài người trong khu vực xung quanh, gã đã tìm ra điều đó. Hai giờ đồng hồ sau, gã nấp trong khoảng vườn của ngôi nhà. Khoảng vườn không phải chỉ được bảo vệ bởi những bức tường, mà có cả một vài nô lệ da đen. Họ không nhìn thấy gã, họ chỉ nhìn thấy con dao găm, nhưng ở những thời điểm quá muộn màng.

Gã đi vào trong nhà.

Gã cảm nhận một sự mát lạnh đến tuyệt vời bên trong ngôi nhà. Những khoảnh ao và những vòi phun nước ngoài vườn khiến ngôi nhà không chỉ mát dịu mà còn làm xuất hiện cả những bóng đen. Hẳn biết rằng chủ nhân ngôi nhà đã sống một vài năm ở miền Trung Cận Đông và đã đưa một vài nét kiến trúc ở đó về nước Pháp.

Gã tìm thấy người đàn ông trong vườn, ông ta đang nằm dài trên một chiếc ghế sofa. Một người đàn ông béo phì với một cái bụng tròn như quả bóng, một gương mặt múp míp như mặt lợn, lơ thơ vài sợi tóc trên đầu.

Gã chơi trò mèo chuột với người đàn ông.

Gã chỉ cho ông ta biết con dao của gã có thể làm được gì. Nó không phải chỉ biết giết, nó cũng có thể gây ra những vết thương, hoàn toàn như ý của chủ nhân của nó muốn.

Vậy là ngay lập tức, Malraux trở thành giàu có.

Tên giết người rất muốn mang thêm, nhưng sức vác của hắn chỉ có hạn. Số vàng này sẽ đủ cho việc khởi đầu một tương lai mới.

Thêm một lần nữa, gã ra lệnh cho con dao găm bằng thứ giọng lạnh tanh mùi máu:

- Giết!

Nười thương gia giàu có chết với một tiếng rên nho nhỏ trên môi khi chưa kịp hiểu vì sao phải chết.

Malraux rời căn nhà, cảm giác cả thế giới đang mở ra dưới chân gã, thuộc về gã.

Và thế là gã đàn ông mang lối quý biến ra khỏi miền Nam nước Pháp, lặn thật sâu. Thỉnh thoảng người ta lại tìm thấy một vài dấu vết mờ hồ của hắn, những dấu vết chỉ rất ít người trong cuộc biết đến.

Chương 5

Bá tước Dean Ellroy đưa cả hai tay cầm lấy tấm vải phủ bằng lụa, rồi giật nó lên cao. Trong một thoáng, miếng lụa trôi bồng bềnh như một thiên thần dang cánh trên thân hình người vợ đã chết của ông, nhợt nhạt và cứng đờ. Bà nằm trên giường ông, mặc một bộ áo ngủ bằng lụa. Ở khoảng chính giữa, ngang với tầm cao của trái tim, nền lụa hiện rõ một vết màu đỏ. Công cụ chết chóc đó đã đâm trúng bà ở chỗ này. Tấm vải phủ xuống, tấm vải màu tang. Nó tỏa ra, trùm lên toàn bộ thân hình của người đã chết, cứ như Eireen cần phải được xóa khỏi ký ức của người chồng. Với những bước chân nặng nề, bá tước Dean Ellroy rời khỏi phòng ngủ. Những suy nghĩ trong đầu ông xoay quanh Eireen. Ông biết, không một ai có thể trốn tránh được số phận của mình. Cả ông cũng không... Ông đi qua ngôi nhà, thấy nó trống vắng đến tận cùng vì không có Eireen. Người hầu kẻ hạ đã được ông gửi đi chỗ khác. Người chồng ngồi xuống phía sau bàn viết, vùi mặt vào giữa hai bàn tay. Bá tước Dean Ellroy bật khóc, ông khóc thương cho Eireen, người đã chết thay cho ông, bởi người mà con dao đó muốn hạ thủ là chính bản thân ông. Chỉ bởi Eireen thay đổi giường ngủ trong đêm nên Thần Chết đã tóm lấy bà. Bản thân ông đến câu lạc bộ và nghỉ đêm tại đó. Eireen biết tất cả, và không nói một lời nào. Cả đời bà là người ít nói, nhưng bà yêu ông bằng tất cả trái tim, cũng như ông yêu bà vậy. Giờ thì bà đã chết. Bà bị giết bởi một lời nguyện rửa mà lẽ ra không được tồn tại. Bị giết bởi một thứ vũ khí có tồn tại đấy, nhưng không hiện hình, bởi không ai nhìn thấy nó. Món vũ khí được điều khiển bởi những thế lực ma quỷ và bản thân ông là một trong rất ít người biết được điều này. Có kẻ nào đó đã lôi nó ra khỏi nơi cất giữ. Kẻ đó muốn dùng món vũ khí này để diệt trừ những người đàn ông đáng kính trọng, và ông biết, một vài thành viên trong nhóm hội ăn thề của ông đã qua đời, tại nước Mỹ, tại châu Á, một người ở Berlin. Bây giờ đến ông. Bá tước Dean Ellroy thở nặng nhọc. Ông là một người đàn ông cao lớn có mái tóc đã xám trắng, khuôn mặt thon nhỏ với đôi mắt đại bàng tinh tường, một đôi mắt có thể nhìn thấu đến tận đáy tâm hồn người đối diện. Nhưng tất cả những nét tinh tường sắc sảo đó giờ đây đã biến mất. Trong tư thế ngồi bên bàn viết bây giờ, người đàn ông gây ấn tượng trống rỗng và kiệt lực, bị bỏ rơi, nhiều phần chết hơn là còn sống, một con người giơ tay đầu hàng số phận. Ông không chỉ nghĩ đến bản thân mình, mà ông nghĩ nhiều hơn đến tổ chức mà ông là thành viên. Phải ngăn chặn loạt giết chóc này lại, không thể để nó tiếp tục cướp đi những nạn nhân khác. Cho tới nay, các thành viên của tổ chức luôn tìm cách tự giải quyết các vấn đề khó khăn của mình. Tình huống bây giờ không thể tiếp tục như vậy được nữa, bởi phía bên kia đã quá

manh mẽ.

Ông cần sự trợ giúp, tất cả họ cần được trợ giúp.

Thế nhưng ai là người đủ mạnh mẽ để ra mặt đối phó với lời nguyền xưa cũ đó?

Khi bừng tỉnh khỏi cơn mơ màng của mình, bá tước Dean Ellroy tưởng mình ngồi xuống bàn mới chỉ vài ba phút. Thật ra thì khoảng thời gian vừa trôi qua là trên hai giờ đồng hồ.

Bá tước đứng dậy, run lập cập, đến độ phải bám vào lưng ghế. Ông lấy hơi thật sâu. Cổ họng ông khô rát, đôi mắt cay xè vì đã khóc quá lâu. Chắc chắn chúng cũng đang đỏ tấy lên, nhưng người đàn ông không quan tâm. Bây giờ không còn là lúc chú ý đến hình thức bên ngoài.

Eireen chết rồi!

Sự thật đó đập vào đầu óc ông như một ngọn búa tàn nhẫn. Người đàn bà đã sát cánh bên ông trên hai mươi năm đường đời bây giờ không còn sống nữa. Bà đã chết thay cho ông, cái chết lẽ ra phải giáng xuống đầu ông.

Cái chết nào?

Ông biết nó. Ông biết món vũ khí đã gây ra cái chết. Nhưng ai sẽ tin ông đây? Nếu ông đến gặp cảnh sát và giải thích những gì có thể là nguyên nhân gây nên cái chết của vợ ông, người ta sẽ chỉ cười giễu và đuổi ông về. Thậm chí có lẽ còn giam ông vào đằng sau chấn song sắt. Không, đây không phải là một vụ án dành cho cảnh sát, không phải thể lực cảnh sát bình thường có thể giải quyết.

Ông đi về chỗ quầy rượu trong nhà, được xây khuất sau đoạn tường lát gỗ. Nó không phải chỉ chứa nhiều món rượu khác nhau, nó có chứa cả nước ngọt và nước khoáng. Bá tước Dean Ellroy rút ra một chai nước khoáng, uống một ngụm, phần còn lại ông pha với một loại rượu Scotch lâu đời.

Ông rất thích uống whisky vào buổi tối. Thức uống cho ông cảm giác đã bỏ thế giới bình thường lại sau lưng mình. Nhưng không bao giờ ông uống quá hai hoặc ba cốc nhỏ. Với cốc rượu trong tay và một tia nhìn trống trải trong mắt, người đàn ông đi xuyên qua các căn phòng, dừng lại trước một cửa sổ rất rộng, nhìn ra bên ngoài.

Bá tước Dean Ellroy đang đứng ở lầu một. Ở tầng trệt dưới kia là nhóm phòng thuộc văn phòng Luật sư của ông. Khi nhìn qua làn cửa kính, ông có cảm giác như đang nhìn vào một thế giới lạ lùng, khác biệt, chứ không phải là khoảng vườn quen thuộc của chính mình.

Hôm nay là một ngày tháng hai u ám, ẩm ướt, đầy tinh thần người ta xuống đáy sự chán chường. Trong những ngày như thế này, tốt nhất là ở lại trong nhà mình hoặc trong phòng làm việc. Ngoài kia, mưa đang lất phất rơi xuống từ những đám mây sà rất thấp. Hơi ẩm cũng đang bốc lên từng đám từ mặt đất, bay là là, trộn vào những đám mây nặng trĩu bay lên từ hai bờ sông Themse, như những bóng ma khổng lồ vừa rời khỏi vương quốc của chết chóc.

Khoảng vườn của ông đang trôi bồng bềnh trong cái nôi hơi khổng lồ đó. Sương mù tạo thành từng vệt trên các tán cây. Ông bá tước hầu như không nhận ra được cây liễu già nua đứng bên bờ rào quen thuộc. Trông nó bây giờ như một miếng vải khổng lồ bị buộc lại, rũ xuống, quét sát mặt đất.

Nó đang để tang cho Eireen.

Cả ông cũng để tang bà. Một lần nữa ông bá tước lại ý thức được rằng vợ ông không còn sống nữa. Ông nắm chặt đôi tay thành nắm đấm, cảm nhận rõ những móng tay đang cắm thật chặt vào lòng bàn tay mình, đau nhói!

Ông đứng bên cửa sổ như một chiếc bóng, nhìn vào một ngày xám xịt. Dĩ nhiên, bá tước Dean

Ellroy lẽ ra phải báo cho cảnh sát từ lâu rồi. Xác chết cần phải được đến đón đi, được khám nghiệm, nhưng ai sẽ là người tin rằng vợ ông đã bị một thế lực vô hình giết chết? Chẳng một ai cả! Các cảnh sát viên là những con người thực tế, họ phải thực tế thì mới làm được cái nghề đó. Mỗi ngày, họ phải nghe biết bao nhiêu lời bào chữa vô căn cứ, biết bao nhiêu lời nói dối trá. Nhưng cái chết của vợ ông không phải là một lời dối trá.

Đáng tiếc là không...

Người đàn ông quay người đi. Đột ngột, cái cốc trong tay ông run lập cập. Ông vội vàng uống hết rượu bên trong. Cảm giác nóng và khôn tràn đầy khuôn miệng. Người đàn ông vẫn cảm nhận nó rất rõ ràng khi lại ngồi xuống đằng sau chiếc bàn viết thẫm màu.

Ông chờ đợi. Chỉ có điều bá tước không biết ông chờ ai hay chờ cái gì. Ông chỉ ngồi đó, nhìn vào nơi trống vắng. Bá tước Dean Ellroy là một trong những luật sư tốt nhất London. Ông nổi tiếng vì khả năng phân tích sắc sảo, ông đã đạt được rất nhiều thành công trong tư cách luật sư kinh tế và bị không biết bao nhiêu doanh nghiệp lắm tiền nhiều của tấn công. Để chống chọi, ông cần rất nhiều sức lực và Eireen đã luôn là người trợ giúp, khích lệ ông. Bà thật sự là tình yêu lớn của đời ông.

Giờ thì bà đã chết.

Bị giết chết một cách tàn nhẫn bởi một thứ vũ khí lao ra từ chỗ vô hình. Lạnh lùng, đẫm máu, không thương tiếc, khi bà đang nằm trên giường chồng. Ông đã muốn chết, ông biết ông là ứng cử viên tiếp nối trên danh sách của lời nguyền từ một thời quá khứ.

Bá tước Dean Ellroy nghe tiếng mình thở nặng nề. Ông nhìn trần trối lên chiếc máy điện thoại. Ông cần phải được trợ giúp. Chỉ một mình, và với sức lực của bản thân, ông không thể tự giải phóng ra khỏi cuộc chiến quỷ ám này. Càng suy nghĩ về nó, ông càng thấy vòng vây siết chặt lại. Chẳng bao lâu tất cả họ sẽ qua đời và chẳng để lại một dấu vết nào.

Phải thay đổi!

Lần này ông vẫn còn gặp may.

Nhưng liệu ông có gặp may lần thứ hai?

Ông không tin như vậy. Bá tước Dean Ellroy đang bối rối. Đây là điều rất hiếm khi xảy ra trong toàn bộ cuộc đời luật sư của ông. Ở đây, ông đang phải đối mặt với một ngọn đèn nhanh như chớp.

Nhưng những băng khuâng thương cảm đó còn phải tiếp tục hết ba mươi phút nữa thì người đàn ông mới đủ sức ra quyết định. Ông không thể tự kéo mình ra khỏi bùn lầy này được nữa. Ông phải được hỗ trợ, và phải kể tất cả với những người muốn giúp ông. Ông sẽ phải kể đôi điều về tổ chức của ông. Thà bẻ gãy một lời hứa còn hơn là chết hết.

Bàn tay ông vẫn run lập cập khi nắm lấy ống nghe. Trong một thoáng mà người đàn ông tưởng chừng như dài vô tận, bá tước Dean Ellroy có cảm giác mình là một kẻ phản bội. Thế rồi người luật sư cương quyết lắc đầu và bấm số. Ông biết tương đối rõ người đàn ông mà ông muốn gọi tới. Họ đã gặp nhau một vài lần trong những bữa tiệc sang trọng, nhưng họ chưa bao giờ nói chuyện và gặp gỡ nhau vì công việc nghề nghiệp.

Bá tước Dean Ellroy chỉ biết rằng người đàn ông đó đang cầm đầu một bộ phận dù rất ít nhân viên nhưng làm việc rất hiệu quả. Ông đã tình cờ được nghe nói như vậy.

Hy vọng rằng họ sẽ tin lời ông.

Hy vọng rằng vụ án này sẽ được giải quyết.

Hy vọng...

Ông nghe thấy một giọng phụ nữ. Một cô gái tên Glenda Perkins xin được biết ý muốn của ông.

- Tôi muốn gặp ngài Powell James.
- Tôi được phép nêu tên ai ạ?

Chương 6

Trong hàng ngũ của chúng tôi có kẻ phản bội. Một con người không hề gây chú ý, một kẻ biết đóng kịch hoàn hảo tới mức chẳng một ai nhận ra là hắn đứng về phía bên kia, một kẻ đang ẩn náu, nhưng là một tay chân trung thành của quỷ Satan. Trong một chừng mực nào đó, hắn có một thể dạng thứ hai, nằm bên dưới cái vẻ mặt bên ngoài bình thường và hữu hình.

Hắn là một sản phẩm của bóng đêm!

Tôi không biết mình phải ứng xử ra làm sao, và Suko cũng vậy, bởi cả hai chúng tôi đều tin vào lời người đàn ông có tên là Jiri Sabka, đáng tiếc người ấy đã qua đời.

Một hiện thực không thể tưởng tượng.

Trên con đường rất dài từ phía Bắc nước Anh quay trở lại London, chúng tôi đã nói chuyện với nhau rất kỹ về việc này, để rồi thống nhất rằng sắp tới chúng tôi sẽ tiếp tục cư xử thật bình thường, hy vọng đánh lừa được tên phản bội.

Liệu chúng tôi có làm được điều đó không? Liệu Suko và tôi có đủ năng khiếu làm diễn viên? Không một ai trong chúng tôi dám đưa ra câu trả lời. Cả cô thư ký Glenda Perkins cũng đã nhận ra nỗi uẩn khúc đó và gạn hỏi một vài lần: “Liệu cô có tội lỗi gì không mà chúng tôi nhìn cô kỳ quái như vậy?” May mắn làm sao, cả hai chúng tôi đều nhanh trí nghĩ ra được một vài lời né tránh, ví dụ “Ừ thì lâu rồi không gặp em” hay là “Dạo này em xinh ra hơn đấy”. Rõ ràng là cô gái không tin, chỉ có điều cô lờ đi, không để tâm đến những lời lảm nhảm đó.

Chúng tôi chỉ kể duy nhất với một người.

Powell James, sếp của chúng tôi!

Dĩ nhiên, chính ông cũng có thể là kẻ phản bội, nhưng hai chúng tôi đơn giản phải tâm sự với một ai đó. May mắn thay, Powell James khi nghe đã tỏ ra rất hoảng sợ, bất ngờ.

Cả sếp cũng không gợi ý cho chúng tôi được một giải pháp. Điều đó hai chúng tôi phải tự tìm ra. Đâm đầu về phía trước, và không nghĩ đến bất kỳ một vấn đề nào khác. Nghiến răng lại. Có thể thôi!

Có thể làm gì đây?

Chẳng làm gì cả, chờ đợi, hy vọng tới một cơ hội nào đó tên phản bội sẽ lộ diện.

Không, làm như vậy chẳng được ích chi. Kẻ nào không lộ diện cho tới nay, sẽ không lộ diện trong tương lai. Hay tất cả những chuyện này chỉ là nhằm lẫn?

Chúng tôi cũng mong ước như vậy, thế nhưng những nỗi nghi ngờ vẫn chẳng tan đi.

Dù sao chẳng nữa, cuộc sống vẫn tiếp tục trôi, không đứng lại, cả công việc của chúng tôi cũng vậy. Chúng tôi đã nhận một nhiệm vụ bất thường chúng tôi truy đuổi những con quỷ của bóng đêm, những sản phẩm của địa ngục, con cháu của hắc hà sa số những dòng ma quỷ khác nhau, và chúng tôi cũng phải đối mặt cả với một món vũ khí giết người được điều khiển và dẫn đường bởi những bàn tay vô hình.

Vụ án con dao vô hình ập tới qua lời kể của sếp Powell James về cuộc nói chuyện qua điện thoại với một luật sư nổi tiếng. Chúng tôi ngồi trong phòng làm việc của ông, nghe xong câu

chuyện. Sir James hiện đang chờ chúng tôi hỏi. Ông thậm chí còn gật đầu, khích lệ.

Suko lên tiếng đầu tiên.

- Bá tước Dean Ellroy khẳng định rằng tên sát nhân hoặc ít nhất là món vũ khí của nó đã xuất hiện từ một nguồn vô hình và giết vợ ông ta?

- Đúng thế, Suko, và mặc dù đã cố gắng tận dụng tất cả các câu hỏi hiểm hóc, tôi cũng không thuyết phục được ông ta nghĩ khác đi. Ông ấy khẳng định bám chặt vào lời khẳng định rằng vợ ông ấy đã bị giết bởi một món vũ khí nhất định, bởi một con dao găm xưa cũ, một con dao găm vô hình, đã sống sót qua rất nhiều thời đại.

Suko nhìn tôi.

- Cậu hiểu không?

Tôi nhún vai.

Cử chỉ này không khiến Sir James hài lòng.

- Để tìm lời giải thích, tôi đề nghị là anh đến gặp Bá tước Dean Ellroy và hỏi ông ấy cho kỹ. Còn Suko, tôi muốn anh ở lại đây, bởi chúng ta phải tính toán và chờ đợi những thông điệp bí hiểm khác bất cứ lúc nào. Dù sao thì Bá tước Dean Ellroy cũng không gặt bỏ hoàn toàn khả năng này.

- Có nghĩa là những vụ giết người tiếp tục...?

- Tương tự như vậy.

- Những ai đang đứng trên danh sách?

- Tiếc là tôi không biết. Chỉ có điều, tôi tin chắc là Bá tước Dean Ellroy biết nhiều hơn những gì ông ta thú nhận với tôi. Ông ấy cũng đã ám chỉ như vậy.

- Ám chỉ gì kia?

- Anh cứ đi tới đó đi, John, anh có thể hỏi chính ông ấy.

- Nếu tôi có thể tin rằng ông ta chơi bài ngửa.

- Anh cũng sẽ xác định được cả chuyện này.

- Và đây không phải là vụ giết người đầu tiên?

- Đúng thế. Đã có nhiều vụ xảy ra. Việc Eireen Ellroy qua đời thật ra là một chuyện nhằm lẫn. Lẽ ra ngọn đèn phải giáng xuống chồng bà ta. Cả những người khác cũng đang đứng trong hiểm họa, và không phải ai cũng sống ở London, mà rải rác trên toàn thế giới.

- Ô, chuyện ly kỳ đây. – Suko lẩm bẩm. – Tôi đã nhìn thấy cái cảnh phải ngồi lên máy bay, lang thang từ nơi này sang nơi khác.

- Đó là lý thuyết. Tôi không tin là tình huống lại trầm trọng đến mức đó. Anh hãy thử vận may ở nhà Bá tước Dean Ellroy đi đã, John.

- Tôi sẽ làm. – John đứng dậy. – À, tôi còn câu hỏi nữa. Ông ta đã cho người đến đón bà vợ đi chưa?

- Chưa. Bà ta vẫn nằm ở chính nơi bà ấy bị giết, trong giường của chồng.

- Cảm ơn sếp!

Tôi rời khỏi căn phòng. Bản thân tôi cũng không biết tại sao mình lại chưa chát và bực bội tới thế.

Cũng có thể nguyên do nằm ở chỗ đầu óc tôi không một lúc nào ngưng nghĩ tới kẻ phản bội khốn kiếp trong hàng ngũ chúng tôi.

Chương 7

Bá tước Dean Ellroy không đủ sức ngồi tiếp trong văn phòng, ông đi lang thang qua ngôi nhà, rồi cuối cùng dừng lại bên cánh cửa dẫn vào phòng ngủ.

Ông có nên, hay là không nên?

Hiện ông vẫn còn thời gian để chia tay với người vợ yêu thương. Người đàn ông mà ngài Powell James gửi tới chắc chắn phải hơn nửa giờ đồng hồ nữa mới đến đây.

Ông đặt một tay lên quả đấm cửa, mồ hôi chảy tràn xuống làn thép. Người đàn ông bất giác rung mình dưới những linh cảm và tưởng tượng khủng khiếp đột ngột đổ ập tới.

Điều gì sẽ xảy ra, nếu ông không còn nhìn thấy Eireen như lúc ông rời căn phòng này? Nhấn nhúm lại như cao su, rữa nát ra như một xác chết cổ đại với đôi môi đã mục và một khoang miệng khủng khiếp?

Những hình ảnh đó dội lên trong đầu óc, gây cảm giác sợ đến tê liệt. Người đàn ông giơ tay quệt trán, quệt mắt, chẳng qua chỉ là động tác muốn trấn an mình.

Những hình ảnh đó biến mất. Bá tước Dean Ellroy không biết liệu sự biến mất này có dính dáng gì đến cử chỉ ông vừa làm.

Vị luật sư mở cửa ra. Ông mặc một cái quần màu xám, trên là một sơ mi trắng và có lẽ mồ hôi đang chảy ròng ròng dưới nách ông ta.

Căn phòng có hai cửa sổ rất cao. Ánh sáng tràn vào phòng từ nhiều hướng khác nhau. Mặc dù ngoài trời vẫn còn xám xịt và đầy mây mưa, nhưng trong phòng vẫn rất sáng. Ông kéo lớp màn trong bên cửa sổ lại. Mặc dù không dày và không tối, nhưng ít ra chúng cũng cản được một phần ánh sáng.

Ông nhón chân đi lại chiếc giường có chứa người chết, một người chết rất đổi thân yêu.

Eireen không hề thay đổi. Bà vẫn nằm đó, cứng đờ và nhợt nhạt. Chỉ có vết đỏ trên ngực bà là lan rộng ra. Ông nhìn vào phần giữa của vết thương kỹ hơn và nhận thấy chúng rách tươm ra thành những sợi máu nhỏ.

Người đàn ông im lặng.

Có cái gì từ dạ dày trào lên thít chặt cổ họng ông lại, những hình ảnh từ cuộc sống chung đầm ấm trôi dạt. Hình ảnh về những ngày đẹp đẽ, vui vẻ, thậm chí cả từ thời họ còn là sinh viên, bởi lúc đó ông đã gặp được Eireen. Nhưng ông nhìn thấy cả những bức ảnh u ám. Một trong số chúng đặc biệt trầm trọng. Ông nhìn thấy Eireen và ông ngồi trong phòng khám bệnh, nhìn vào gương mặt nghiêm trang của vị bác sĩ đang dùng những lời lẽ dịu dàng giải thích với họ rằng họ sẽ không bao giờ có thể có con. Nguyên nhân nằm ở phía ông. Hiện thực này đã lay chuyển họ tới tận gốc rễ, bởi cả hai đều rất yêu con trẻ.

Họ đã không ít lần nghĩ tới chuyện con nuôi, thế nhưng lần nào cũng có một sự kiện bất ngờ chắn ngang, thế rồi cuối cùng họ đầu hàng và dồn mọi tình thương cho những đứa trẻ trong dòng họ. Những cháu gái và những cháu trai đã được vợ chồng ông hết mực cưng chiều. Không biết chúng sẽ nói gì trước cái chết của bà cô chúng.

Ông nghe thấy bản thân mình thở dài, và sau đó mới nhận ra những giọt lệ đang lăn trên hõm má.

Ông giơ tay quệt chúng đi.

Người đàn ông không chịu nổi cái nhìn trần trụi của đôi mắt cứng đờ kia. Mặc dù chúng trông rỗng vô thần, nhưng ông cảm giác chúng đang gửi đến một lời tố cáo, bắt ông phải chịu tội về cái chết của vợ mình.

Ông cũng sẵn sàng nhận tội đó.

Nếu ông ở lại ngôi nhà này và không ngủ đêm trong câu lạc bộ kia để tiếp tục bàn luận cho tới chung cuộc một vài vấn đề cần thiết, thì chắc chắn những điều này không xảy ra với Eireen.

Nhưng việc đã qua rồi. Eireen ơi!

Ông bước đi, ánh mắt bất chợt hướng vào tấm gương rất rộng treo trên tường. Dean Ellroy bỗng dừng lại.

Có phải ông đang nhìn một người lạ?

Không, đó chính là ông, không ai khác. Chỉ có điều ông đã thay đổi đến kinh hoàng. Chỉ trong một thời gian rất ngắn, ông đã già đi vài ba tuổi. Cái dáng đi mà ngày xưa ông luôn lấy làm kiêu hãnh bây giờ không còn mạnh mẽ và dẻo dai nữa, cả cái lưng còng cũng nói rất nhiều về tình trạng hiện thời. Hai bờ vai trĩu xuống, đầu cúi về phía trước, một tư thế thật sự tồi tệ.

Nhưng nó chẳng đáng cho ông quan tâm. Không có Eireen, tất cả đều hoàn toàn vô nghĩa. Cuộc đời ông sẽ thay đổi, nó sẽ lượn theo một khúc quanh, và ông chắc chắn sẽ rút lui khỏi cuộc sống nghề nghiệp. Nhưng biết làm gì trong ngôi nhà tại miền Ibiza mà không có Eireen? Nó sẽ trống vắng, vừa trống vắng vừa ngập tràn kỷ niệm. Ông sẽ tìm một ai đó để bán nhà và không bao giờ về đó nữa.

Tấm gương đủ lớn để chỉ ra cả một phần của căn phòng sau lưng ông. Ở đó có hai chiếc giường, ở đó có cả Eireen.

Người đàn ông nhắm mắt lại.

Ông không muốn nhìn nữa, ông không còn muốn đối mặt với người đã chết. Ông cần gom góp tất cả sức lực của mình để chống chọi với kẻ sát nhân. Chống chọi với món vũ khí xuất hiện từ miền vô hình. Chống chọi với con dao găm ma quỷ của Harun El Basra, kẻ đã bị hủy diệt từ rất lâu rồi. Nhưng nếu hắn bị hủy diệt hoàn toàn và thật sự thì có lẽ Eireen và những người anh em khác cùng tổ chức với ông bây giờ vẫn còn sống.

Tổ chức!

Đó mới chính là vấn đề, nó cũng là vật cản, bởi mỗi thành viên trong tổ chức đều đã hứa trang trọng là sẽ suốt đời im lặng về một số việc nhất định. Trong thời gian cuối này, họ trở thành thành viên của một tổ chức chết chóc. Bởi không một ai còn tin tưởng vào số phận của mình, không một ai.

Với hai đôi mắt nhắm nghiền, người đàn ông xoay mình sang phải và chỉ mở mắt ra khi ông đã bước ra khỏi tấm gương một vài bước chân, không còn phải thấy chính mình nữa.

Ông đi qua ngưỡng cửa. Thoáng nhìn lên đồng hồ. Trong một giây, tất cả những con số trôi bồng bềnh trước mắt ông.

Nhân viên của Powell James chắc sẽ tới ngay thôi. Vị chỉ huy cảnh sát đó đã gửi tới một người mà cả ông cũng biết tên.

John Singlair!

Đây là một chánh thanh tra, một người có rất nhiều kinh nghiệm trong cuộc chiến chống lại

những thể lực bóng tối. Rất có thể anh ta sẽ đủ khả năng chặn tay cái ác. Nhưng để làm được điều đó, anh ta cần thông tin này, và vì thế mà Dean Ellroy sẽ một lần nữa phải bẻ gãy lời hứa của mình. Tội lỗi mỗi lúc mỗi đầy thêm!

Ông quay trở lại phòng làm việc. Ông không muốn ngồi lại trong căn phòng khách rất rộng, rất ấm áp, ở đó có quá nhiều kỷ niệm về người vợ đã qua đời.

Vào đến phòng làm việc, ông lại ngồi xuống đằng sau bàn viết và nhìn xuống giàn máy giao tiếp hiện đại, thật tương phản với những đồ gỗ từ thời Barock. Ở đây có mọi thứ. Ông có thể gọi điện thoại mà không cần phải nhắc ống nghe lên, ông cũng có thể vừa đi ngang dọc căn phòng vừa nói chuyện, mà đối tác vẫn hiểu rõ từng lời. Ngồi ở bàn làm việc, ông có thể mở cánh cửa ở phía tầng dưới và mời khách bước lên trên này. Ngoài ra, ông còn có một màn hình theo dõi, cho ông biết tình hình trong khoảng hành lang tầng trệt. Một chiếc ti vi rất lớn và một đầu máy video cũng có mặt trong phòng làm việc. Nó có thể được bật lên nhờ bộ phận điều khiển từ xa. Tất cả đều hoàn hảo, tất cả đều tốt, chỉ có điều chúng đều vô nghĩa. Người đàn bà ông yêu đã chết, Eireen không còn sống nữa.

Ông nắm chặt hai nắm tay thành nắm đấm và đập liên hồi lên mặt bàn viết. Ông vẫn chưa thể chấp nhận được điều đó. Cái chết thật tàn nhẫn một khi nó không mang ý nghĩa tự nhiên, và tàn nhẫn đậm đặc ngót vào giữa cuộc đời ông.

Có cái gì lướt nhẹ qua gáy ông.

Đầu tiên, ông không để ý. Nhưng khi luồng không khí đó quay trở lại từ hướng khác, ngài bá tước ngẩng đầu lên và da ông ớn lạnh.

Gió lùa?

Không, cửa sổ cũng đóng chặt như cửa ra vào. Luồng không khí này phải có một nguyên nhân khác.

Bá tước Dean Ellroy ngồi yên. Ông cứng người ra, hai bàn tay xò đặt trên mặt bàn viết. Ông căng thẳng lắng nghe cả cơ thể ông đã trở thành một cơ quan cảm nhận tế nhị, nó ghi lại tất cả những gì xảy ra trong khoảng không gian quanh đó.

Không có kẻ nào ở đây, hay là có đấy?

Đằng sau ông là một khoảng trống. Cái giá cũ đựng đầy sách vở đứng cách đó một vài mét.

Một con ma? Một linh hồn của người đã chết? Hay Eireen?

Những câu hỏi đập vào óc ông như những nhát búa đinh nặng. Ông không tìm được câu trả lời, ông cũng không muốn tin chúng là sự thật. Không thể tin được. Nếu ông thành thật với bản thân mình, ông phải gạt danh từ Eireen và linh hồn bà ra khỏi từ điển của những thực thể đang còn sống. Thế nhưng mặt khác, kể cả lời nguyện như lời nguyện của con dao găm cũng đâu có tuân theo logic bình thường!

Không, không, nhất định ở đây có chuyện không tốt. Nhất định!

Bây giờ lẽ ra ông phải nhổm người và đứng dậy, nhưng người đàn ông vẫn ngồi lại, cứ như thể ghế đã được quét keo dính và trở thành một cái bẫy.

Lại thêm một luồng gió nữa!

Lần này ngay trước mặt ông, ngay trên mặt bàn làm việc, mạnh mẽ hơn cả hai lần trước.

Ông ngẩng đầu nhìn lên. Ông đã chuyển động cái đầu của mình thật nhanh và mở lớn mắt ra.

Không nhìn thấy gì cả.

Nhằm lẩn chằng!

Không, không thể là nhằm lẩn. Không thể nhằm lẩn tới lần thứ ba. Ông không nhằm lẩn, không

có chuyện đó bao giờ.

Chờ đợi và rình mò lặp lại, mặc dù sâu trong tâm khảm, ông đang rất sợ hãi.

Nỗi sợ hãi đã xâm chiếm lấy ông từ lâu rồi và bây giờ đang siết chặt lồng ngực ông như một vòng dây trói. Phòng làm việc rất rộng, nó có đủ chỗ, nhưng bây giờ những bức tường không còn đứng cách ông quá xa nữa. Chúng lại gần, chúng lại gần từ mọi hướng, để tạo thành một chiếc quan tài.

Dean Ellroy nặng nhọc thở. Mồ hôi phủ trên trán ông, nhỏ thành từng giọt xuống cổ vô hình. Vất vả, vị luật sư ngẩng đầu lên. Không khí đặc như bông đang phủ quanh ông, khiến cho ông ngộp thở dần.

Ông vẫn ngồi trên ghế.

Nước dãi ông bây giờ đắng như mật. Đó cũng là một dấu hiệu cho biết nội tâm ông không ổn định.

Luồng gió.

Lần này thật mạnh, thật rõ, Dean Ellroy thậm chí còn nhận thấy được cả tiếng gió gầm gừ như con chó săn khoái trá lúc phát hiện con mồi. Thế nhưng không phải chỉ có thế, bởi tiếng động này không chạy qua người ông. Nó dừng lại trước mặt ông. Ông nghe thấy tiếng động một lần nữa ngay trên mặt bàn làm việc. Cứ như thể không khí đã bị nén lại và bây giờ bùng ra qua một lỗ hỏ nào đó.

Còn một vật nữa.

Một hiện vật dài nhọn và óng ánh.

Nó là con dao găm từ miền vô hình trong quá khứ, con dao găm đã giết chết bà vợ Eireen của ông...

Chương 8

Giờ đến lượt mình!

Suy nghĩ đó xuyên qua đầu óc và bá tước Dean Ellroy ngạc nhiên sao ông lại ít sợ hãi đến như vậy. Sự mất mát Eireen đã biến ông thành một người khác chẳng?

Người đàn ông nhìn con dao găm bằng thái độ khá bình tĩnh.

Đúng, chính nó. Chính nó đã được miêu tả như thế này trong những cuốn sách cổ. Đây là vũ khí của tên Harun El Basra thích giết người, món vũ khí chỉ những người theo đạo Templar mới giật ra được khỏi tay hắn. Nó không có một cán dao thật giá trị, được trang điểm bằng ngọc ngà châu báu như điều thường thấy ở vũ khí của những kẻ cầm quyền. Trông nó hầu như đơn giản. Nhưng chính trong sự đơn giản đó là một nỗi nguy hiểm khổng lồ, bởi Dean Ellroy thừa biết cái cán này được quấn bằng chất liệu nào.

Ông không động dậy!

Hai mắt ông cay xé lên, con dao găm trở thành nhọt nhòa. Hai tay ông vẫn để trên mặt bàn, những ngón tay cong lại để có thể nhắc lên bất cứ lúc nào. Ánh mắt của ông rơi xuống một tập giấy cách đó không xa. Và sự vật này khiến cho trí nhớ ông tỉnh dậy. Nếu phải chết, thì ông cũng muốn để lại cho John Singlair một thông điệp.

Thật nhanh tay, ông vớ lấy một tờ giấy. Bàn tay kia cầm bút.

Con dao găm không chuyển động. Nó đứng giữa không khí như được treo lên bởi một sợi dây vô hình.

Không rời mắt khỏi món vũ khí, Dean Ellroy viết. Ông vừa viết vừa hy vọng rằng John Singlair có thể đọc được, bởi bây giờ ông chỉ có thể viết được ngoằn ngoèo. Ông đang quá hồi hộp sau vài giây bình tĩnh giả tạo ban nãy.

Món vũ khí chờ. Có vẻ như nó đang chế nhạo Dean Ellroy, nhưng ông không đầu hàng, nghiêng chặt rằng viết tiếp. Mỗi nét bút đi kèm với một tiếng thở hỗn hển. Trong những giây đồng hồ dài kinh khủng này, ông có cảm giác như mình đã hoàn toàn đổi khác về cả cá tính lẫn cách ứng xử.

Chỉ tới khi ngòi bút cào lên mặt bàn viết bằng gỗ, tiếng động mới giật ông ra khỏi cơn mê viết. Đầu bút còn tiếp tục trượt trên cạnh bàn, bàn tay ông thả xuống dưới, ông không ngưng nó lại được và tự tay ông cầm cây bút đâm xuống đùi mình. Cảm giác đau giật cho ông tỉnh dậy.

Ông ngẩng lên nhìn.

Ông lại đưa được cánh tay lên, đặt cả hai bàn tay lên bàn, bàn tay phải xoay đi. Ông muốn giao tay về hướng tờ giấy, rồi đút nó vào túi quần, để nó không bị mất.

Con dao găm chuyển động. Nó hơi rung một thoáng, cứ như thể đang tìm chỗ đâm tới.

Dean Ellroy bây giờ đã cầm được tờ giấy vào giữa những ngón tay, ông thả nó xuống lòng tay, chuẩn bị vo viên nó lại.

Lúc đó, con dao găm lao vụt xuống dưới!

Dean Ellroy chỉ nhìn thấy lưỡi dao đột ngột biến thành một tia chớp, và ông cũng muốn giật

tay mình ra nhưng không kịp.

Con dao nhanh hơn!

Nó đâm trúng đích!

Người đàn ông thét lên khi con dao xuyên qua bàn tay. Ông không nghĩ tới điều gì cả, không nghĩ tới khả năng là bàn tay ông có thể bị con dao găm chặt lên mặt bàn. Ông giữ tia mắt nhìn xuống, nhìn cái cán dao quý quái, nhìn cả xuống bàn tay đang chảy máu. Máu chỉ rịn ra xung quanh mà không phun cao. Bức ảnh thật điên khùng, thật bất bình thường, đến mức độ ông hầu như không hiểu và cũng không phản ứng.

Đầu óc ông trống rỗng. Không còn suy nghĩ nào nữa. Tình huống đơn giản là quá điên khùng. Thế nhưng những sợi dây thần kinh của ông vẫn tiếp tục hoạt động. Dean Ellroy cảm nhận rõ ràng là con dao đang chuyển động.

Chỉ một chút thôi, thế rồi nó rút thẳng ra khỏi bàn tay ông.

Máu trào ra.

Bây giờ cảm giác đau đớn mới đốt lên trong tay lao vọt lên trên cánh tay, cho tới tận vai. Cảm giác đau đớn nổ như một quả bom trong đầu ông, cho các tế bào một mệnh lệnh và từ làn môi của vị luật sư thốt lên một tiếng kêu lạnh lốt.

Khung cảnh xung quanh mờ nhòe như đang tụ lại thành một quả bóng. Sương mù kéo lên, sương mù màu đỏ, nhưng óng ánh trong dải sương mù đó vẫn là con dao với lưỡi dao bây giờ dính máu.

Dean Ellroy có cảm giác như đang nghe thấy một tiếng cười nhẹ, một giọng nói thì thào, nhưng chắc chỉ do ông tưởng tượng ra. Mỗi lúc có nhiều máu chảy ra hơn từ vết thương, nó chảy xuống lòng bàn tay ông, tràn qua rìa tay xuống bàn.

Con dao găm chĩa về hướng ông.

Dean Ellroy quên đi nỗi đau khi theo dõi đường đi của con dao, nó đang xoay một lần nữa, trước khi dừng lại.

Lần này, nó lấy đầu ông vào ống ngắm.

Và một khoảng nữa xuống dưới.

Ngang cổ!

Nó sẽ đâm nhào xuống đây, nó sẽ xuyên qua cổ ông. Dean Ellroy nhìn cơ hội của mình tụt xuống dưới con số không.

Chính trong giây phút đó, tiếng chuông bất chợt réo vang!

Chương 9

Tiếng động ập đến như một bàn tay mạnh mẽ xé toạc màn tĩnh lặng. Tiếng động thật khác lạ, thật trái tự nhiên, mặc dù lẽ ra nó phải là một phần của cuộc sống bình thường.

Con dao găm vẫn dừng lại tư thế của nó. Không chuyển động tới mà cũng chẳng lui.

Nó rình mò...

Dean Ellroy nghe tiếng bản thân mình rên lên và đồng thời ngạc nhiên khi thấy bàn tay trái của ông còn chuyển dịch được về hướng dàn điều khiển điện tử trong nhà.

Có phải đây là cơ hội? Hay món vũ khí bí hiểm kia sẽ không để cho ông một cơ hội nào nữa?

Nó bỏ đi. Ông chỉ nghe thấy một tiếng gừ nhẹ, một cái giật lóe sáng, thế rồi nó đi.

Dean Ellroy cười, hét lên, nhìn xuống mặt bàn, nơi máu đã loang ra. Rồi ông nhìn xuống lòng bàn tay của mình. Vết thương rất sâu, trông thật khủng khiếp.

Nhưng ông vẫn còn một bàn tay khỏe.

Ông dùng nó để tạo ra mối quan hệ. Đầu óc ý thức rằng chính tiếng chuông của vị khách đã cứu mạng ông.

Dĩ nhiên là tôi không hề biết chuyện đó. Tôi đã tới được mục đích của mình và kính nể lắc đầu, quan sát ngôi nhà được xây với cái mặt tiền kiểu thời Victoria, ấn tượng trang trọng và cổ kính nhưng lối vào lại được trang bị những thiết bị điện đàm hiện đại nhất, thường dùng cho những xưởng công nghiệp đời mới. Tôi nhìn thấy một ống kính quay phim đang canh giữ khu vực cửa vào và tôi đọc trên tấm biển lớn rằng trong ngôi nhà này còn nhiều cơ quan khác nữa. Luật sư Dean Ellroy sử dụng tầng trệt và lầu một. Khu văn phòng của ông nằm dưới tầng trệt. Tôi không muốn vào phòng làm việc. Chắc ông đang đợi tôi trên căn hộ của mình, tôi bấm chuông vào chỗ đó.

Cánh cửa vào nhà được làm bằng gỗ thối màu, rất dày và chắc chắn. Đúng là mỗi người mỗi khiếu thẩm mỹ khác nhau. Tôi không thích những tảng đá hoa cương được dùng để xây quanh khung cửa. Nó chỉ ra một màu xám với những đường gân đen nhỏ li ti, giống như những mạch máu đang chảy qua chất liệu.

Chờ một thoáng sau, cánh cửa được mở ra. Tôi bước vào một khoảng hành lang rộng, ở đây cũng là đá hoa cương bóng lên dưới một giàn đèn trực tiếp. Tôi

nhìn thấy một chiếc thang máy đời cũ, nhưng không sử dụng mà chọn cầu thang.

Cả cầu thang cũng được xây bằng đá hoa cương.

Dean Ellroy chắc chắn không phải người nghèo. Ông cũng đồng thời là chủ nhân của ngôi nhà này, đằng sau nhà thậm chí có một khoảng vườn rộng.

Tôi đi nhanh chân, rồi nhanh hơn nữa, bởi linh cảm có chuyện không ổn: “Tại sao không có ai lên tiếng qua giàn điện đàm khi mở cửa cho tôi?”

Mang cảm giác bất an, tôi nhảy mỗi bước hai bậc cầu thang.

Một cánh cửa lớn tạo thành đường vào khu vực nhà riêng của Bá tước Dean Ellroy. Trông có vẻ đang đóng. Nhưng khi tới gần, tôi phát hiện ra nó mở hé một khe rất nhỏ.

Tôi đẩy cửa.

Một khoảnh khắc lang rộng rãi hiện lên. Trên trần phòng là những chùm đèn treo quý giá. Tường được lát gỗ, đánh bóng gần bằng gương soi.

- Ông Dean Ellroy?

Không phản ứng.

Khốn kiếp, vậy là có việc không ổn thật.

Tôi gọi tên chủ nhà một lần nữa, vừa gọi vừa rút khẩu súng Beretta. Cẩn thận vẫn hơn!

Thêm một lần nữa tôi không nhận được câu trả lời.

Ông ta phải ở đâu đó quanh đây. Tôi phân vân một thoáng trước một loạt cánh cửa, thế rồi tiếng gọi vọng lên.

Không lớn, cũng không đòi hỏi, nó giống như một giọng kể, được đưa đẩy thêm bởi tiếng rên.

Tóc gáy dựng lên, tôi cảm nhận dòng ớn lạnh chạy dọc lưng mình. Tôi mở cửa ra.

Trước mặt tôi là Dean Ellroy. Ông đang ngồi bên một bàn làm việc rất rộng, cả người sụp xuống như đang mãi suy nghĩ, đổ nghiêng về phía trước. Ông không quay người lại như người bình thường khi thấy khách bước vào.

Ông chủ nhà vẫn còn cách tôi khá xa, chưa thể nhận ra chi tiết. Nhưng cảm giác về nỗi kinh hoàng thì rõ ràng không sút giảm.

Tôi bước tới.

Không một tiếng động, bởi những bước chân tôi ngập sâu vào tấm thảm Trung Quốc rất dày.

Người đàn ông rên lên.

Và tôi nhìn thấy máu!

Máu đã chảy thành một vũng bao quanh bàn tay ông, lòng bàn tay đang ngửa lên, cùi tay áp xuống mặt bàn. Tôi còn nhìn thấy một vật trắng trắng dính bên trên đó, trông giống như một mảnh giấy. Một thoáng sau, tôi đến bên hông chiếc ghế ông ngồi và cố gắng để khỏi buột miệng kêu lên.

Bàn tay, vết thương, máu. Tôi chắc chắn Dean Ellroy không tự làm mình bị thương.

Tôi đặt một câu hỏi duy nhất.

- Phòng vệ sinh ở đâu?

- Cánh cửa cuối cùng, bên trái. – Ông Dean Ellroy đáp yếu ớt.

Tôi chạy về hướng đó. Phòng vệ sinh khá rộng, được trang hoàng rất đẹp, nhưng bây giờ không phải là lúc ngắm nhìn. Tôi mở một cánh cửa tủ màu đen, nhìn vào những ngăn nhỏ bên trong, thấy khăn tắm được gấp thành từng chồng. Khi nhìn lên nửa bên trên, tôi phát hiện ra khu đựng thuốc. Trước khi người đàn ông được bác sĩ chữa chạy, tôi cần phải băng bàn tay bị thương lại đã.

Bá tước Dean Ellroy vẫn ngồi bên bàn làm việc. Ông thở nặng nề. Mồ hôi óng ánh trên mặt.

Thỉnh thoảng, những ngón tay của bàn tay bị thương lại giật lên. Bàn tay kia nắm lại thành nắm đấm, có vẻ như ông muốn dùng cách đó tự kích lệ lòng dũng cảm của mình.

Tôi rút mảnh giấy ra, thấm máu và nhìn thấy vết thương.

Nó không thật sâu như tôi đã e ngại. Đầu vũ khí đã ở lại trong tay, không xuyên qua nó mà đâm xuống mặt bàn.

- Ổn thôi, ông Dean Ellroy, tôi tạm băng tay ông lại, sau này ông sẽ phải tới chỗ bác sĩ.

- Vâng, chắc chắn vậy...

Người đàn ông đã nhắm mắt lại. Ông để yên cho tôi làm việc. Chỉ có một lần ông giật người lên

khi tôi tẩy trùng cho vết thương. Dung dịch tẩy trùng cũng được tìm thấy trong phòng vệ sinh.

- Ông may đấy! – Tôi nói.

Người đàn ông gật đầu rồi thốt:

- Eireen chết rồi.

Tôi biết Eireen là ai, nhưng không nói lời chia buồn, bởi tôi có cảm giác ông không muốn nghe.

Tôi tự hỏi có thể nhìn thấy xác bà ở đâu.

Nhưng Dean Ellroy đã chỉ đường cho tôi.

- Tôi sẽ quay lại ngay. – Tôi hứa với ông ta.

Vào đến phòng ngủ, tôi được đón tiếp bởi không khí tĩnh lặng và cả nét lạnh lùng của cái chết.

Người ta luôn luôn có một cảm giác đặc biệt khi bước chân vào phòng có một người chết đang nằm. Người ta luôn có cảm giác là linh hồn của người chết vẫn còn vảng vất đâu đó, để chia tay với những người còn sống.

Rèm cửa đã được kéo kín lại. Trong phòng là một làn ánh sáng dịu dàng, gập bởi phần nắng đã tìm được đường xuyên qua lằn vải.

Người chết nằm trên giường. Đôi mắt khép kín. Tôi nhìn thấy máu trên người bà bao quanh một vết thương. Tôi cần phải nhìn kĩ hơn.

Dù không phải là bác sĩ, nhưng tôi có thể phân biệt đâu là vết đâm và đâu là vết đạn, Eireen đã bị giết bởi một vết đâm. Một con dao đã đâm trúng ngực bà.

Tôi lại nhớ đến chồng bà, người có bàn tay cũng vừa bị một con dao đâm phải. Mặc dù ông không nói ra, nhưng tôi biết chắc như vậy.

Tôi nuốt khan. Đằng sau chuyện này là cái gì vậy? Pháp thuật khủng khiếp nào đã lộ mặt ra ở đây và ra đòn tàn nhẫn đến như thế? Tôi không tìm được câu trả lời.

Nhẹ nhàng, tôi rời phòng ngủ.

Tôi thấy Dean Ellroy vẫn ngồi chỗ cũ, nhưng ông đã có đủ sức lực để đứng dậy, lấy một chai rượu whisky và rót cho mình một cốc nhỏ. Chiếc cốc được ông cầm bằng tay trái.

- Tôi cần phải uống một ngụm rượu, bởi tôi biết rằng nỗi đau sẽ quay trở lại và được nhân đôi. Nỗi đau cơ thể cũng như nỗi đau tinh thần. Xin ông đừng hỏi nỗi đau nào trầm trọng hơn. – Ông uống một nửa cốc.

Tôi đã phun chất lỏng gây tê lên vết thương. Nó chỉ giữ được khoảng chừng hai giờ đồng hồ, sau đó cảm giác đau sẽ quay trở lại với bàn tay.

Dean Ellroy đặt mạnh cốc lên bàn. Ở cử chỉ này, tôi có cảm giác như ông đã lấy lại được một chút nào sức lực.

- Cảm ơn, John Singlair, cảm ơn ông! Nếu ông không tới đây, chắc tôi không còn sống nữa, mặc dù tôi đang tự hỏi, liệu chuyện đó có còn quan trọng nữa không.

- Giữ được mạng sống bao giờ cũng tốt.

- Ông nghĩ vậy sao?

- Tôi tin chắc như thế. – Tôi ngồi xuống, chênh chếch phía bên kia bàn. Trước khi đưa ông đến gặp bác sĩ, tôi muốn ông kể lại cho tôi nghe mọi chi tiết, kể thật đầy đủ. Ông phải báo cáo cho tôi biết những gì vừa xảy ra ở đây.

Người đàn ông nhìn tôi chờ đợi.

- Một vụ giết người chưa thành. – Dean Ellroy nói hờ hững.

- Đúng thế. Ai đã muốn giết ông?

- Con dao găm.

- Ai sử dụng nó?
- Không ai hết. – Dean Ellroy thì thảo. Món vũ khí đó không có ai cầm cả...Nó đột ngột xuất hiện. Nó lao ra từ không khí, nó lao ra từ miền vô hình, hình như người ta gọi đó là vật chất hóa. Tôi chỉ biết con dao găm đột ngột có mặt ở đây. Đầu tiên nó đâm vào tay tôi, thế rồi nó muốn đâm xuyên qua cổ họng tôi, đúng lúc đó thì ông đến.
- Chỉ có vậy thôi sao?
- Nhìn chung thì chỉ có vậy.
- Đối với tôi như thế là quá ít. Tôi yêu cầu ông kể lại các chi tiết rõ hơn. Ông phải báo cáo cho tôi biết tất cả những gì mà sự quan sát của ông đã thu lượm được, chỉ sau đó tôi mới có thể hành động.
- Vị luật sư hiểu điều cần thiết đó. Ông vừa kể, vừa nhìn xuống cái vũng máu trên mặt bàn cứ như thể đó là một điềm báo trước, cung cấp cho ông những thông tin quan trọng nhất. Những gì ông kể cho tôi nghe thật khó tin. Chỉ có điều tôi đã có thói quen nghe và xử lý những chuyện khó tin, nên tôi dễ dàng tin ngay câu chuyện của ông.
- Đây, toàn bộ câu chuyện là như vậy. – Người đàn ông thì thảo. – Yếu tố trầm trọng nhất đối với tôi là nó đã đâm chết Eireen. Cô ấy có liên quan gì đến tất cả những chuyện này đâu, khổ nạn thật!
- Liên quan đến những chuyện gì?
- Liên quan đến tôi. – Người đàn ông vừa nói vừa gật đầu. – Liên can với tôi và tới số phận bị nguyên rủa của tôi.
- Tôi phải biết về những chuyện đó.
- Người đàn ông ngả đầu ra sau, mở miệng ra và hít một hơi thật lớn.
- Tôi biết, ông John Singlair, tôi hiểu rằng ông cần phải biết sâu và kỹ càng hơn về chuyện này. Tôi hiểu rõ như vậy.
- Rồi sao nữa?
- Nhưng tôi không nói được. – Ông lại cúi xuống, lắc đầu buồn bã.
- Tôi không hiểu. Tại sao ông không nói được? Ông muốn bảo vệ cho ai?
- Tôi không được phép.
- Tôi không chấp nhận chuyện đó. Tôi đã tưởng tượng vị luật sư sẽ cộng tác thành tâm hơn thế này.
- Ông nghe tôi nói cho rõ đây. Vợ ông đã bị giết. Ông vừa thoát khỏi một vụ ám sát. Đó là những sự thật nặng nề. Điều gì ngăn cản ông thành thật với tôi?
- Nó là một lời thề.
- Hay thật. Có cần giữ lời thề không, một khi đã có chuyện giết người xảy ra? Kể cả khi bị đe dọa đến tính mạng ông vẫn còn cố bám vào lời hứa của mình sao? Nếu thế, tôi chỉ có thể bó tay.
- Tôi biết, tôi biết là chuyện này khó hiểu.
- Mà ngoài ra, ông cũng đã bẻ gãy lời thề một lần rồi.
- Tôi hiểu, ông John Singlair. Tôi đã mời ông tới đây, vậy là tôi đã dẫn một người lạ vào việc này.
- Chính vậy.

Bá tước Dean Ellroy cân nhắc. Ông cân nhắc thật lâu. Tôi nhìn thấy rõ những suy nghĩ được biểu hiện qua nét mặt. Ông nuốt khan, ông nhăn trán, những thớ thịt trên má giãn gập.

- Tôi không thể để lộ ra tổ chức của chúng tôi, ông John Singlair. Chúng tôi cần thống nhất ý kiến với nhau đã, sau đó mới có thể mở lòng ra được. Nhưng ông có lý khi nói rằng bản thân tôi đã bẻ gãy lời thề một lần rồi. Đúng là tôi đã để lộ ra một phần sự thật. Tôi đang trên con đường dẫn một người lạ nhìn vào trong nội bộ tổ chức của chúng tôi, bởi tôi không muốn những chuyện giết người tiếp tục xảy ra. Đã có một vài người bị giết rồi. Không phải ở đây mà ở nơi khác. Bởi tổ chức của chúng tôi rải rác trên toàn thế giới. Nhưng chúng tôi rất chung thủy với nhau. Chúng tôi muốn tìm cách làm gọi lại một vài những giá trị đạo đức đã có thời rất được coi trọng. Tất cả chúng tôi đều rất giàu có. Chúng tôi đã quyên góp tiền, chúng tôi đã ủng hộ cho những mục đích lớn lao, nhưng không bao giờ đưa tin ra công luận. Chúng tôi làm việc trong bí mật. Chúng tôi gặp gỡ nhau để cầu nguyện và để thảo luận. Nhưng cũng còn để nghiên cứu.

- Ông nghiên cứu chuyện gì, ông Ellroy?

Người đàn ông nhún vai.

- Tôi đã nói rồi, quá khứ đối với chúng tôi rất quan trọng.

- Nhưng quá khứ rất rộng. – Tôi phản lại.

- Tôi biết điều đó, chúng tôi đều biết điều đó. Vì thế mà chúng tôi cũng chỉ định nghiên cứu một phần của quá khứ. Nhưng chúng tôi cũng biết chúng tôi không đơn độc, cũng có những người khác, suy nghĩ tương tự, họ còn tiến hành nghiên cứu mạnh mẽ hơn, thậm chí họ đã tiến gần đến cuộc sống ngày xưa của nhóm đạo. Nhưng bên cạnh đó, cũng còn một nhóm thứ ba, đã sống sót qua rất nhiều thế kỷ. Một nhóm người chỉ muốn giết chóc, chỉ muốn gieo rắc những sợi giống của thù hận. Ông có hiểu không...?

- Thậm chí rất hiểu. – Tôi đáp, không nén nổi một nụ cười lướt thoáng qua mặt mình.

Dean Ellroy ngạc nhiên nhìn tôi.

- Ông chỉ có thể đoán thôi, nhưng tôi tin là lời đoán chắc chắn sẽ đúng với sự thật.

- Thế thì ông nói đi!

- Nhóm đạo Templar!. – Tôi nói ngắn.

Chương 10

Bá tước Dean Ellroy không trả lời. Ông cũng không biểu hiện rằng có ngạc nhiên hay không. Ông ngồi đó, trầm ngâm suy nghĩ. Tôi để cho ông có thời gian.

- Phải không? – Tôi hỏi sau một lúc im lặng.

- Ông biết rất nhiều, ông John Singlair. Tôi rất ngạc nhiên về điều đó. Chỉ một số rất ít người có thể nghĩ ra cái tên đó. Suy cho cùng, những người theo dòng đạo Templar rất hiếm hoi và hầu như không bao giờ để lộ mình.

- Rất đúng, ông Dean Ellroy. Nhưng ông cứ yên tâm, tìm đến tôi là ông tìm đúng địa chỉ. Tôi biết nhóm đạo Templar. Tôi đã không ít lần gặp gỡ họ. Tôi biết những vấn đề xảy ra với nhóm đạo này. Tôi cũng là một người bạn của Templar, tôi có cả những người bạn thân đứng trong hàng ngũ Templar, hay trong số những người đang sống theo kiểu cách và tôn chỉ dòng đạo Templar thời trước. Nhưng tất cả chúng ta đều biết, ngoài nhóm đạo Templar chính thống còn có một nhóm thứ hai, nhóm này bao quanh con quỷ Baphomet. Chính bọn chúng đã tìm cách thâm tóm mọi quyền lực về tay mình, từ đó xuất hiện lực ép tạo thành một thế đối lập. Tôi không muốn nói đến những chi tiết cụ thể vì hôm nay không phải lúc. Nhưng ông cứ tin tôi, tôi đã trải qua rất nhiều sự kiện, bởi kể cả tôi cũng có một quá khứ nhất định.

- Thế mà tôi không biết. – Người đàn ông tỏ vẻ nhẹ nhõm hơn.

- Nhưng đó là sự thật.

- Vậy là ông không xem tổ chức của chúng tôi là thù địch, hoặc thậm chí nghi ngờ chúng tôi?

- Tại sao tôi phải làm điều đó?

- Vâng. – Tại sao lại phải làm điều đó nhỉ, ông John Singlair...

Người đàn ông vẫn chưa hoàn toàn xử lý xong thông điệp mới, và ông nhắc đi nhắc lại rằng ông không biết trước điều đó. Một thông điệp đơn giản là hết sức bất ngờ với ông.

Tôi đưa câu chuyện quay trở lại đề tài chính:

- Ai, ông Ellroy, ai là kẻ thù của ông?

- Nhóm kia.

- Bọn tay chân của Baphomet?

Người đàn ông chần chừ rồi gật đầu.

- Dĩ nhiên là không có bằng chứng thật chính xác, thật rõ ràng. Tôi cũng chưa bao giờ nhìn thấy nó. Nhưng đối với chúng tôi, nó là hiện thân của quỷ Satan. Còn đối với nhóm Templar thứ hai, những kẻ lầm đường, thì bọn họ coi nó như thánh như thần.

- Bản thân tôi cũng có thể chứng thực điều này. Người ta gọi nó là “con quỷ mắt sáng”!

- Ông cũng biết cả điều đó sao?

Tôi phẩy tay.

- Thôi bỏ chuyện đó đi, ông Ellroy. Ông cứ tin rằng tôi hiểu tương đối kỹ đối tượng này. Thế còn con dao đã làm ông bị thương? Nó có liên quan gì đến tổ chức của ông? Nó muốn chia rẽ hàng ngũ của các ông bằng những vụ giết người, đúng không?

- Chính vậy.

- Phải có một nguyên nhân nhất định.

- Vâng, ông Singlair, có nguyên nhân. Nhưng nó nằm rất sâu, rất xa xôi trong quá khứ. Nếu nói về nó, tôi phải bắt đầu với khoảng thời gian khi những người theo đạo Templar tìm cách cứu vớt những gì còn cứu vớt được. Bởi thời gian đó họ bị truy đuổi. Ông cũng biết, giáo hoàng Clemens thứ năm cũng như vua Phillips của nước Pháp đều ráo riết tìm cách hủy diệt nhóm đạo Templar để chiếm lấy những của cải của họ, bởi cả nhà thờ và chính phủ thời gian đó đều đang kiệt quệ. Họ đã sa vào một cuộc khủng hoảng kinh tế trầm trọng.

- Tất cả những điều đó tôi đều biết.

- Thế thì tôi có thể kể vắn tắt câu chuyện.

- Vâng, mời ông.

- Tốt, vậy ta đến chủ đề chính, nhưng cả chủ đề này cũng liên quan tới quá khứ. Kể cả nhà thờ lẫn nhà nước đều không thể bắt và truy lùng tất cả những người theo đạo Templar. Mặc dù người ta đã lôi những người cầm đầu ra thiêu đốt giữa công cộng, nhưng điều đó không ngăn cản việc nhiều người Templar đã trốn chạy thành công. Họ đã được cảnh báo trước đó. Họ đã nhận ra những dấu hiệu thay đổi của thời thế lật lọng và đã hành động như người ta cần phải hành động, tôi tin như vậy. Họ tụ tập tiền vàng mua tàu thuyền, đưa của cải của họ về nơi an toàn, giấu chúng sang những miền đất khác. Trong số đó có cả Tân Thế Giới.

- Tôi biết hết. – Tôi nói, lòng thầm nghĩ đến vụ việc mà tôi đã trải qua ở Neufunland. Tôi thậm chí đã biết châu báu của Templar được cất giấu ở đâu, tôi thậm chí còn là một trong những người có quyền thừa kế chính. Thế nhưng tôi đã quyết định để kho báu đó tiếp tục ngủ yên dưới đáy biển. Đó là một gia tài khổng lồ và chắc chắn sẽ biến tôi trở thành người rất giàu có. Nhưng tôi biết kho báu này không thể làm một con người hạnh phúc, nó chỉ đẩy người ta vào bất hạnh mà thôi.

- Sao ông trầm ngâm thế, ông Singlair?

- Mời ông nói tiếp đi.

- Những người theo đạo Templar cũng đã tham gia rất tích cực những đợt Thập Tự Chinh. Họ đã ngã xuống ở miền đất thánh, và họ cũng đã tham gia cướp bóc ở đây. Họ quay trở về với những chiến lợi phẩm lấy được từ mảnh đất của đạo Hồi. Trong số đó cũng có những bức tranh, đồ nữ trang, những hiện vật hết sức quý giá từ thời bắt đầu đạo Thiên Chúa giáo. Nhưng tôi không muốn nói kỹ về chuyện này. Tôi muốn nói đến một kho báu khác.

- Có phải đó là con dao găm? – Tôi hỏi.

Bá tước Dean Ellroy ngạc nhiên nhìn tôi.

Vâng, ông có lý, ông Singlair, chính tôi đang muốn nói đến nó.

- Và có lẽ là đến nguồn gốc của nó?

Bá tước gật đầu, nhìn xuống dưới làn băng đang quấn ngang tay mình và máu rịn thấm rộng ra. Có lẽ cảm giác đã lại bắt đầu đâm vào da thịt ông.

- Ta nói về nó. – Ông thì thào. – Chỉ về nó mà thôi. Nó là món vũ khí đã bị chìm ngập trong một lời nguyền khủng khiếp.

- Có phải nó là món vũ khí của người Templar?

- Không hẳn, ông Singlair, nó đã được mang trở về sau một cuộc Thập Tự Chinh.

- Thì ra đó là chiến lợi phẩm?

- Vâng, đúng thế.

- Thế khởi đầu con dao đó là của ai?

- Của một tên vô đạo, tên quốc vương đạo Hồi có tên là Harun El Basra. Gã nắm nó trong tay, nhưng người ta cướp được nó, đưa về Pháp và giữ thật kín, cho tới thời gian cuộc truy lùng những người Templar đạt tới đỉnh cao. Người ta đưa mọi đồ đạc của cải xuống đầy những chiếc tàu buồm, mang theo cả con dao găm đó, bởi người ta biết nó chứa đựng những nỗi nguy hiểm nào và người ta cũng đủ thông minh để không cho nó rơi vào những bàn tay kẻ lạ, bởi nó chắc chắn sẽ mang lại cho con người những thảm họa khủng khiếp. Giết chóc và tra tấn, cái chết và...

- Chuyện gì đã xảy ra với nó?

- Nó bị đánh cắp!

Tôi ngạc nhiên nhìn ông Ellroy.

- Kẻ nào đánh cắp nó? Sao lại có chuyện đó?

- Nó bị đánh cắp trên một con tàu. Những gì sau đó xảy ra hầu như đã bị thất lạc mọi dấu vết. Khó có thể tạo dựng lại được. Chúng tôi đoán rằng con tàu đã bị cháy và chìm xuống trước bờ biển Pháp. Như đã nói, đây chỉ là một lời ước đoán. Nhưng chẳng ai có thể nói được điều gì chính xác hơn. Con dao găm này không đứng về phía cái Thiện, và nó đã sống sót.

- Ông Dean Ellroy, ông nói rằng nó không đứng về phía cái Thiện. – Tôi vừa nói vừa đi lại lại trong phòng. – Nếu như vậy thì nó phải đứng về phía cái Ác. Nó phải đứng dưới một ảnh hưởng xấu xa độc ác, vậy thì món vũ khí này phải chứa đựng pháp thuật.

- Chính vậy.

- Và nó không bị hủy diệt suốt từng đầy thế kỷ?

- Không, nó lại tiếp tục giết chóc. Cái chết của vợ tôi và vết thương của tôi là những bằng chứng tốt nhất. Nó đang đứng ra chống lại nhóm đạo Templar, bởi quyền lực từ thời cổ xưa của nó vẫn còn. Một quyền lực mà gã Harun El Basra ngày xưa đã rất tin tưởng.

- Gã Harun El Basra dĩ nhiên không còn nữa.

- Vâng ông nói đúng, hẳn không còn nữa.

- Thế bây giờ ai chỉ huy nó, ông Dean Ellroy? Tôi không thể tưởng tượng được rằng con dao lại có thể tiến hành một cuộc sống pháp thuật độc lập và riêng tư, lại có thể tự mình theo đuổi một kế hoạch giết chóc có mục đích.

- Đúng thế.

- Vậy thì hiện thực ra sao?

Dean Ellroy co mình lại. Tôi có cảm giác như ông đang đóng kín tâm hồn. Cử chỉ biểu hiện rất rõ và tôi không khỏi tự hỏi mình, người đàn ông này không thể nói hay là không muốn nói?

- Ông biết gì về món vũ khí đó?

Người đàn ông nhìn về hướng cửa sổ. Nhưng bầu trời xám xịt ngoài kia không dẫn ông sang được suy nghĩ nào khác.

- Rất khó nói, ông Sinclair. Có lẽ chúng ta đành phải chấp nhận rằng con dao găm này có một cuộc sống riêng. Nó có thể tự hành động.

- Nó giết người?

- Vâng!

- Sau khi im lặng cả một thời gian dài đến thế sao? Hay trong tất cả những thế kỷ trôi qua đều có những vụ giết người đã xảy ra?

- Rất có thể như vậy, chỉ có điều đáng tiếc là chúng tôi không biết chính xác. Những vụ giết

người có thể xảy ra, thế những ai đã ghi chúng lại? Ai đã viết một bản báo cáo về chúng? Ai đã để lại bất kỳ một hình vẽ nào? – Người đàn

ông nhìn trần trần vào khoảng trống trước mặt rồi nói tiếp. – Đúng là phải có một thế lực nào đó ẩn đằng sau nó, hướng dẫn cho nó chuyển động. Một thế lực rất mạnh mẽ.

- Baphomet sao? – Tôi hỏi và cúi mình về phía mặt ông. – Có thể đó là nhóm Templar kia hay không?

- Giờ thì chúng tôi tin là như vậy.

- Thế nhưng con dao đó đã có thời là của một tay quốc vương Hồi Giáo? Ông có biết Harun El Basra quan hệ với Baphomet ra sao không? Đã có bao giờ ông nghiên cứu chuyện này chưa?

- Chưa, ông Singlair, tôi chưa. Tất cả đã chìm xuống trong bóng tối lịch sử. Chìm xuống, không để lại dấu vết. Nó đã đi mất, xoáy theo dòng xoáy của quên lãng.

- Thế nhưng dòng xoáy đó bây giờ lại bị kéo lên.

- Chính xác!

- Chỉ bởi bàn tay Baphomet?

- Tại sao?

- Tôi nghĩ rất có thể con quỷ đó còn nắm một vài kẻ khác trong tay nó.

Dean Ellroy cân nhắc.

- Dĩ nhiên, đó cũng là một khả năng. Nhưng kẻ nào đây? Ông có thể cho tôi một lời chỉ dẫn không?

Tôi lắc đầu cương quyết.

- Tôi biết quá ít. Tôi không thể nói điều gì với ông được cả. Nhưng tôi có một câu hỏi khác.

Nếu ngày đó con dao găm đã bị đánh cắp, thì chắc chắn không phải một con ma đã làm chuyện đó. Thủ phạm phải là một con người. Ông có thể nói gì hơn về nhân vật đó? Ông đã điều tra chuyện này chưa?

Bá tước Dean Ellroy lại quan sát bàn tay bị thương của mình, miệng lẩm bẩm.

- Chúng tôi cũng đã đi theo con đường này, ông Singlair. Chúng tôi đã cố gắng.

- Kết quả?

- Rất khó nói, ông Singlair. Chúng tôi biết gã Hanrun El Basra là một kẻ căm thù những người lính Thập Tự Chinh, căm thù đạo Thiên Chúa. Vào thời gian đó, chắc chắn con dao bí hiểm này đã gây ra không ít kinh hoàng. Chính những người theo nhóm đạo Templar đã có công rút nó ra khỏi cuộc chiến, giấu nó vào một nơi kín đáo. Tôi biết tôi đang nhắc lại những lời mình nó, nhưng những người Templar không muốn con dao rơi vào tay ai khác, kể cả nhà vua Pháp lẫn đạo Thiên Chúa. Nhưng nó đã bị đánh cắp khi họ đang trên đường trốn chạy. Nó biến mất và những dấu vết của nó hầu như tan biến đi.

- Chỉ là hầu như thôi mà...

- Vâng. Chúng tôi đã điều tra, nghiên cứu, và chúng tôi đã cố gắng tìm hiểu rất nhiều những tư liệu cũ. Chúng tôi chỉ muốn biết kẻ nào đã chiếm lấy món vũ khí. Chúng tôi muốn giảm bớt rất nhiều đau khổ, vì thế mà chúng tôi đã xúc tiến công việc điều tra rất mạnh mẽ.

- Có lẽ quá mạnh mẽ, tôi e như vậy.

- Vâng. – Người đàn ông công nhận. – Bây giờ thì tôi chỉ có thể đồng ý với ông mà thôi. Chúng tôi đã nghiên cứu quá nhiệt tình và mạnh mẽ. Đơn giản là một chuyện kinh hoàng. Nó xuất hiện và trở thành một nhu cầu của trái tim, nhưng có lẽ vì thế mà chúng tôi đã đánh thức dậy những thế lực nào đó, những thế lực đã ngủ yên trong suốt những thế kỷ qua.

- Đúng thế, bởi Baphomet cần rất nhiều thời gian và cơ hội để xây dựng lại quyền lực của nó. Nó đã im cả một khoảng thời gian rất dài, nhưng rồi cuối cùng nó cũng đã bám được một chân vào cuộc sống ngày nay. Nó đã tìm được nhóm đạo Templar thứ hai, những kẻ phản đạo, và nó trao cho họ quyền lực của nó. Tôi chỉ không biết là trong tay nó lại có một con dao bí hiểm như vậy. Chắc chắn nhóm người đó và cả con quỷ Baphomet cũng không muốn thông tin này lan ra, vì thế mà chúng tìm cách phá hủy tổ chức của các ông, tìm cách giết chết các thành viên.

- Tôi cũng nghĩ như vậy.

- Nhưng con dao găm đã đi một con đường như thế nào, ông Ellroy? Ông có thể nói cho tôi biết không?

- Vâng, dĩ nhiên. Chúng tôi đã nghiên cứu, đã xem xét những tài liệu cũ. Chúng tôi đã tìm tòi trong tất cả các thư mục cổ của nhà thờ Thiên Chúa giáo, và kể cả trong những kho lưu trữ hồ sơ của chính phủ. Mọi việc được tiến hành rất tốt, bởi những mối quan hệ của chúng tôi đã mở ra mọi cánh cửa. Mặc dù vậy, chúng tôi vẫn chỉ nhận được những mảnh thông tin rời rạc. Nó như một trò chơi đồ chữ, chúng tôi cần thời gian để sắp xếp các mảnh lại với nhau. Nhưng rồi chúng tôi cũng đã thành công phần nào. Một nửa là sự thật, một nửa còn lại chỉ là những lời tiên đoán. Con dao găm đã bị một con người đánh cắp, một con người mà không ai biết tên thật. Con dao găm đã trao cho hắn một quyền lực rất mạnh. Trong tư cách thương gia, gã đã là một trong những tên tuổi lớn nhất của miền Địa Trung Hải.

- Hắn tên gì?

- Malraux!

Tôi cân nhắc một hồi, rồi đành thú nhận:

- Tôi không biết gã.

- Chúng tôi cũng không biết liệu đó có phải là tên thật của gã không. Nhưng Malraux đã chiếm được rất nhiều quyền lực chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn. Gã là một trong những thương gia cầm đầu đất nước, thậm chí gã còn bẻ gãy được những lực lượng cạnh tranh người Italia. Chắc tôi không cần phải kể cho ông nghe, những gia tộc người Genua và Venedig hồi đó mạnh mẽ đến mức nào trên thương trường.

- Gã làm điều đó như thế nào?

- Những ai cạnh tranh với gã đều chết.

- Vì con dao găm, tôi đoán như vậy.

- Vâng, người ta tìm thấy họ trong vũng máu. Gã đến được tất cả những nơi nào gã muốn. Nhưng tại thời điểm những người cạnh tranh với hắn qua đời, bản thân Malraux đều đứng cách hiện trường nhiều dặm đường nên người ta không thể chứng minh một điều gì về tội lỗi của gã, chỉ còn lại những tin đồn dai dẳng. Người ta nói rằng gã dàn ông đó không phải là người trần mắt thịt như chúng ta, rằng gã thậm chí đang liên kết với những thế lực đen tối, và nhóm chúng tôi cũng tin như vậy. Chắc chắn gã phải đứng ở phía bên kia.

- Baphomet. – Tôi nói.

- Chúng tôi tin như vậy.

- Cùng con dao găm!

Dean Ellroy nhắm mắt lại.

- Những gì tôi nói với ông bây giờ chỉ là lời tiên đoán, mặc dù mỗi ngày chúng tỏ ra đúng hơn. Chúng tôi đã giả thuyết rằng bản thân gã và món vũ khí đó tạo thành một đơn vị thống nhất. Gã dàn ông đó có thể chỉ huy con dao găm mà không cần dựa vào nó. Ông hiểu ý tôi muốn nói gì

không?

- Hiểu rất tốt là đằng khác. – Tôi khẳng định chắc như đinh. – Trường sinh học ở một thể trầm trọng và tồi tệ nhất.

- Chính xác!

- Nhưng Malraux không sống vĩnh cửu.

- Đúng vậy!

- Còn con dao găm? – Tôi hỏi. – Chuyện gì xảy ra với nó?

- Điều đó bây giờ là bài toán chính! – Vị luật sư thì thào. – Malraux đã chết, nhưng con dao găm còn tồn tại. Bản thân tôi đã nhìn thấy nó. Nó đã giết vợ tôi và cả một vài người anh em của tôi. Tôi cần phải nói gì nữa không...?

- Không, ông không cần phải nói gì thêm. – Tôi lại bắt đầu đi đi lại lại trong phòng. Những suy nghĩ nối đuôi nhau xuyên qua đầu óc. Tôi cố gắng tìm một giải pháp, nghĩ đến chuyện con dao găm vẫn còn tồn tại, nhưng nó không thể tự

hành động một mình. Tôi không tin chuyện đó. Chắc chắn phải có một lực ẩn đằng sau nó, nhảy lên làm chủ nhân của nó. Nhưng kẻ nào đang ẩn đằng sau con dao kia? Baphomet chăng?

- Bối rối sao, ông Singlair? – Dean Ellroy hỏi nhỏ.

- Không, bối rối thì không. Tôi chỉ đang suy nghĩ. Ông có thể miêu tả thật kỹ con dao được không?

- Dĩ nhiên. Mặc dù lúc đó tôi bị ép rất dữ, nhưng chắc chắn tôi đã nhìn nó đủ lâu.

Trong hai phút sau đó, vị luật sư cung cấp cho tôi một bản miêu tả rất chi tiết, nhưng đó là những chi tiết không dễ hiểu.

Ông nhìn ánh mắt ngạc nhiên của tôi và phân vân hỏi trở lại.

- Chẳng lẽ ông không tin tôi?

- Có chứ, ông Ellroy, tôi tin ông. Chỉ có điều... - Tôi nhún vai. – Tôi cũng không phải là chuyên gia. Nhưng tôi đã nhìn qua rất nhiều con dao găm cổ, rất cổ. Chúng không chỉ hoàn thành tốt chức năng, ngoại hình của chúng cũng thật khác những con dao bình thường. Ông hiểu ý tôi muốn nói gì. Khi một kẻ cầm quyền, dù đó là vua chúa ở vùng đất nào chẳng nữa, có trong tay một con dao găm thì tất cả những món vũ khí này đều rất đặc biệt và rất có giá trị. Chúng được làm riêng, thường bằng những chất liệu đắt tiền nhất. Chẳng hiếm khi chúng được dát vàng, dát ngọc và kim cương. Nhưng con dao này thì không. Theo như lời ông miêu tả, thì trông cán của nó cứ như thể được quấn bằng một lớp vải bình thường. Điều đó tôi không hiểu. - Chính tôi cũng không hiểu.

- Nhưng ông tìm ra được nguyên nhân?

- Tôi hy vọng như vậy. Việc chiếc cán được quấn như thế mang một ý nghĩa nhất định. Chắc chắn ở đây phải là một chất liệu hết sức đặc biệt, không phải một loại vải rẻ tiền, không phải một loại giấy dầu bình thường, mà là một chất liệu khác hẳn. Tôi đoán chắc, chính qua lần vải quấn này mà con dao có được sức mạnh của nó. Tôi chỉ có thể nói được như vậy thôi.

- Đúng.

- Ông có sáng kiến gì nữa không?

Tôi nhếch mép bờ môi.

- Có đấy, nhưng có lẽ nó không hợp lòng ông.

- Ông cứ nói đi.

- Theo như cách ông miêu tả cán dao, rất có thể nó được quấn bởi một chất liệu khác. Không

phải vải, không phải giấy, mà là da!
Vị luật sư không nói gì. Ông cứng đờ người ra, nhìn tôi và nuốt khan.

- Chẳng lẽ khả năng này kỳ quái quá sao? – Tôi hỏi.

Người đàn ông cầm nín tắc đầu.

- Không, không, nhưng mà... - Dean Ellroy lấy hơi thật sâu. – Tôi chỉ không tưởng tượng được thứ da quấn quanh cái dao đó là thứ da gì.

- Đáng tiếc là cả tôi cũng chưa biết.

- Malraux chẳng?

- Chính ông mới là người biết điều đó. Ông là người đã nghiên cứu kỹ về hân.

- Đúng vậy. Chỉ có điều đáng tiếc là chúng tôi lại không tìm ra được những yếu tố có liên quan đến chuyện này. Ngoài ra, dù cái cán được quấn bằng chất liệu nào đi chăng nữa, rất có thể nó đã được quấn như thế trước khi rơi vào tay Malraux.

- Có khả năng.

- Vậy là hai chúng ta thống nhất với nhau. Chỉ có điều ta chưa đưa ra được kết quả nào cụ thể. Ta đang bị tắc đường.

- Ông có kế hoạch nào không?

Vị luật sư nhăn trán, tỏ vẻ khó nói. Cuối cùng, ông thú nhận:

- Tôi có kế hoạch, nhưng chỉ ngắn hạn.

- Mời ông, tôi...

- Ông Singlair, chuyện này đối với tôi rất khó khăn. Tôi phải đưa được ông vào trong tổ chức của chúng tôi đã.

- Chúng tôi đang muốn giải quyết một vụ trọng án mà, hay là...?

Nói đến giữa câu, tôi đột ngột nghe thấy một tiếng động lạ.

Phía trên đầu tôi, sát trần phòng.

Một tiếng cào!

Tôi bước một bước sang bên, quan sát Bá tước Dean Ellroy, người đang định lên tiếng hỏi nhưng kịp thời nhìn thấy tôi đưa ngón trỏ lên môi, ra hiệu im lặng.

Ông nghe lời...

Còn thời gian để rút cây thánh giá ra. Tôi thực hiện động tác đó thật nhanh, cầm nó xuống bàn tay phải và kiểm tra xem nó đã ấm lên chưa. Không, nó vẫn lạnh như bình thường.

Cả Dean Ellroy bây giờ cũng nhìn lên cao. Ánh mắt ông thoát thành đờ đẫn, mặc dù rõ ràng đôi con ngươi còn chuyển động.

Tiếng cào lặp lại.

Vẫn chưa thấy gì cả.

Tôi nghe thấy một tiếng gừ khẽ, cứ như thể một con mèo đang tỏ vẻ bức tức vì một dụng cụ chạm nho nhỏ nào đó.

Tiếng gừ vẳng xuống từ trên cao, và cả Dean Ellroy cũng đã nghe thấy nó, bởi ông nói thật nhanh qua kẽ răng.

- Nó cũng đã bắt đầu với tôi như vậy. Nó... Con dao sẽ lại xuất hiện trở lại, nó sẽ kết thúc những gì nó chưa làm được. – Người đàn ông ngưng lời. Nhìn như thế ông chỉ muốn chui vào trong lòng ghế bành.

- Giờ đã có tôi ở đây. – Tôi lẩm bẩm.

Thêm một tiếng gừ nữa.

Lần này ở một vị trí khác, nghe rất rõ ràng và cũng rất gần trần phòng.
Một nhịp tim sau, tôi nhìn thấy nó.
Đột ngột, nó trụ thẳng trên đầu tôi. Mũi dao chỉ xuống dưới, từ đầu thép đang có vài giọt máu nhỏ ra.

Chương 11

Tôi tập trung toàn lực vào con dao găm, nghe tiếng thét của Dean Ellroy như đang văng lại từ rất xa. Trước khi một giọt máu kỳ quái đó kịp đập xuống cơ thể, tôi nhanh chóng né sang bên. Giọt máu rơi đập xuống nền phòng, sát bên tôi. Thế rồi đến mũi dao!

Con dao lao vọt xuống dưới, nó vừa lao vừa gù lên trong không khí, nó biến thành một lưỡi kiếm muốn hủy diệt tất cả. Bất chấp khoảng thời gian rất ngắn ngủi, tôi đã nhận thấy những lời miêu tả mà Dean Ellroy cung cấp là rất chính xác.

Mũi dao đang muốn giết tôi.

Nó lao xuống, rồi đột ngột xoay chiều. Đến ngang đầu tôi, nó xoay hướng, muốn đâm chênh chếch vào cổ. Nó đến rất nhanh, nhanh một cách quỷ quái, nhưng tôi đã ngay lập tức giơ cây thánh giá lên cao. Chỉ là một thử nghiệm thôi, theo bản năng, không hoàn toàn tin rằng cách này có thể ngăn được nó.

Tôi cũng không hẳn chặn đứng được con dao quỷ quyệt, nhưng chuyển bay của món vũ khí ít ra cũng đã phải đổi hướng.

Lưỡi dao xoay đi chỗ khác – đâm xước qua một vách gỗ trên giá sách, dừng lại ở đó chỉ một tích tắc trong run rẩy, thế rồi nó tiếp tục bay, hướng về cánh cửa đang mở rộng rồi biến khỏi tầm nhìn. Tôi đuổi theo nó, lao ra ngoài hành lang, rồi dừng chân nhìn xem món vũ khí đã trốn vào đâu, nhưng tôi không nhìn ra nó nữa. Chắc nó đã tan vào không khí.

Hơi thất vọng, tôi quay trở lại phòng làm việc của Dean Ellroy và nhìn thấy luật sư đang ở một tư thế khác. Ông đã cúi người về đằng trước, vòng cánh tay trái ôm lấy mặt mình.

Bá tước Ellroy chỉ ngẩng lên khi những bước chân của tôi đã vang lên sát bên ông.

- Tôi rất tiếc. – Tôi nói. – Nhưng nó nhanh hơn...

- Vâng. – Dean Ellroy thở hắt ra. – Vâng, khốn kiếp thật, nó nhanh hơn. Nó luôn luôn nhanh hơn, bởi nó chứa sức mạnh siêu nhiên. Nó mạnh mẽ đến quỷ quái. Chúng ta không thể chống lại nó. Nó là một điều kỳ diệu khốn kiếp. Nó là một món vũ khí đảo ngược lại mọi trật tự bình thường. Nó sẽ không bao giờ ngưng tay, bỏ cuộc. Nó được hướng dẫn, rồi nó sẽ quay trở lại tấn công chúng ta lần nữa. Nó chỉ dừng lại khi tất cả chúng ta đã bị giết chết. Không thể khác.

Tôi biết làm thế này không hề an ủi được Dean Ellroy, nhưng tôi giữ thái độ yên lặng kiểu đồng tình.

- Vậy ta vô phương? – Ông ta khẽ hỏi trong thất vọng ập đến.

- Không. – Tôi nhếch môi.

- Thế thì có lẽ tôi xin được chúc mừng ông.

- Tốt nhất là bây giờ chúng ta đừng nản chí, ông Ellroy. Chúng ta phải...

- Nghe ông nói thì quá dễ, ông Singlair. Ông có biết điều đó có nghĩa là gì không?

- Vâng, tôi biết, tôi đang đòi hỏi quá nhiều ở ông. Nhưng mặt khác tôi vẫn thấy một tia hy vọng mỏng manh đối với các ông, bởi vừa rồi con dao đã tấn công tôi, nó không nhắm vào ông. Vậy là theo đó, tôi đã lọt vào danh sách chết của nó và hy vọng rằng tôi có thể phản kháng lại.

- Vậy ra ông muốn...?
 - Ông không nhìn thấy là nó đã thay đổi hướng bay sao?
 - Ông đã giơ một cây thánh giá về hướng nó.
 - Chính xác. Chẳng phải một cây thánh giá bình thường, mà là một cây thánh giá có một không hai, đã có tuổi thọ trên một ngàn năm nay. Nhưng hiện giờ chưa phải lúc kể chi tiết chuyện này.
 - Vâng, tôi hiểu.
 - Mọi việc bây giờ là tùy thuộc vào ông. – Tôi nói và suýt nữa bật lên cười khi nhìn thấy nét mặt ngờ ngác của Dean Ellroy.
 - Tại sao lại tùy thuộc vào tôi.
 - Ông có thể tiếp tục hành xử như thể chưa có việc gì xảy ra không, ông Ellroy? Tôi biết, tôi đang đòi hỏi ở ông rất nhiều, nhưng đó là cơ hội của chúng ta.
- Người đàn ông cân nhắc.
- Cuộc đời của tôi đằng nào cũng đã thành vô nghĩa qua cái chết của Eireen, nhưng tôi muốn chúng ta tóm được kẻ giết người. Tôi muốn tuân lệnh ông, ông Singlair.
 - Thế thì tốt lắm, bởi chúng ta phải tìm cách đưa con dao này vào nơi an toàn.
 - Chuyện rất khó khăn đấy. Nó nghe thấy tất cả. Tôi có cảm giác nó không cô độc. Có kẻ đứng đằng sau nó, hướng dẫn nó, trao cho nó sức lực cần thiết. Một thế lực nào đó, một con ma có khả năng kiểm soát tất cả, nghe thấy tất cả và nhìn thấy tất cả. Tôi sợ cái viễn cảnh phải cư xử bình thường như chưa từng có chuyện xảy ra. Chắc chắn là thế lực kia đã biết được mọi chuyện, kể cả những chuyện chúng ta vừa nói với nhau.
 - Có lẽ. – Tôi trả lời cho qua.
 - Nó đang ở gần đây và nó sẽ tiếp tục bám theo ta! – Luật sư thốt khe khẽ. Ông nhìn quanh phòng làm việc của mình như một người khách lạ. – Tôi thấy ở đây không an toàn nữa.
 - Tôi rất hiểu ông. Kể cả tôi nếu vào trường hợp ông cũng sẽ cảm nhận như vậy. Ông có phiền lòng không, thưa ngài bá tước, nếu chúng ta rời nơi này?
 - Rời nơi này để đi đâu?
 - Xuống xe của tôi.

Dean Ellroy có vẻ suy nghĩ thận trọng.

- Thế thì tôi phải để vợ tôi ở đây à? – Ông ngược cái nhìn u ám.
 - Tôi biết. Tôi biết là việc này rất khó với ông. Nhưng tình hình hiện thời, tôi không nhìn thấy khả năng an toàn khác. Tôi sẽ cho người đến đón xác vợ ông đi, nhưng hiện thời những việc khác quan trọng hơn, mặc dù nói như vậy có thể khiến ông khó chịu.
- Đầu tiên, ông bá tước chỉ cọ quây trên ghế. Thế rồi ông đẩy nó ra sau. Dean Ellroy đứng dậy, vừa run rẩy vừa nói nhỏ:
- Thôi được, ông Singlair. Ông có lý!
 - Tốt!

Dean Ellroy kéo những bước chân nặng nhọc. Tôi nhìn xuống bàn tay ông. Mảnh băng cuốn bên ngoài dần dần chuyển đỏ. Đã nói chuyện xong, giờ tới lúc tôi đưa ông vào bệnh viện để vết thương được chữa trị tử tế hơn. Chỉ có điều tôi không được phép để ông ở lại đó, bởi tôi vẫn còn rất cần tới ông.

Vị luật sư nhìn quanh căn phòng làm việc của mình, ánh mắt trong một buổi chia tay chung cuộc. Rõ ràng đây cũng là một sự chia tay, bởi bây giờ trở đi ông bắt đầu cô độc trên cõi đời.

này.

- Cho tôi đi lấy áo bành tô. Sau đó chúng ta có thể đi được.

- Đồng ý!

Người đàn ông rời phòng. Tôi nghe tiếng bước chân ông vang lên trong hành lang. Rồi không khí tĩnh lặng.

Bất chợt, tôi lạnh cả người khi chợt nhớ ra rằng không được phép để ông ở một mình. Phía bên kia vẫn còn nhắm giết ông. Đúng lúc tôi giơ chân muốn bước đi thì một tiếng động lạ kỳ giữ tôi ở lại, một tiếng rít tiếng phun như xuất phát từ một ống dẫn gas bị hỏng.

Không phải ống gas, bởi tiếng rít dần dần tạo thành những từ ngữ, thậm chí tương đối rõ ràng và dễ hiểu, chỉ có điều tôi không phát hiện ra kẻ nói.

- Ta vẫn còn ở đây. – Kẻ bí mật kia rít lên. – Ta sẽ tóm được chúng mày. Cứ tin chắc như vậy!

Chúng ta sẽ chiến thắng...

Im lặng – chấm dứt – kết thúc!

Tôi đứng đó như một hòn than nóng bỏng. Tôi nhìn quanh, nhìn lên trên cao, sẫm soi từng góc ngách, nhưng không phát hiện ra bất cứ việc gì. Chỉ một bầu không khí tĩnh lặng.

Vị luật sư quay trở lại.

Tôi không kể cho ông nghe câu chuyện vừa xảy ra với mình. Người đàn ông này đã phải chịu đựng quá đủ rồi.

Trầm ngâm, tôi theo cầu thang đi xuống. Con dao găm là một việc, giọng nói là việc khác, và tôi tự hỏi mình không biết bao nhiêu lần, kẻ nào ẩn sau giọng nói ma quái hiện hình đó?...

Chương 12

Tôi đã ngoan ngoãn đậu xe ở khu vực cho phép, một quảng trường rất nhỏ nằm sau một cửa hiệu. Vị luật sư vẫn chưa thấy khá hơn được bao nhiêu. Ông vẫn chưa qua được cơn sốc, còn rất mất bình tĩnh. Lên đến xe, bá tước Dean Ellroy châm thuốc, thổi khói vào cửa kính và quan sát tôi từ phía trái suốt thời gian tôi nói chuyện với anh bạn Suko qua máy điện đàm và cho anh biết chi tiết những sự kiện vừa xảy ra.

Dĩ nhiên là bạn tôi hết sức kinh ngạc trước dòng tiến triển của sự việc, dĩ nhiên là bạn tôi muốn nhào ngay tới để hỗ trợ nhưng tôi ngăn lại. Suko cần phải giữ nguyên vị trí trong văn phòng cho tới khi tôi quay trở lại. Tới lúc đó chúng tôi sẽ tiếp tục bàn bạc kế hoạch chi tiết. Hiện thời tôi vẫn chưa định điều gì cụ thể, bởi ông luật sư vẫn chưa nói cho tôi biết những kế hoạch của ông.

- Tốt, vậy thì mình sẽ ngồi chờ ở đây. Nhưng cậu nhớ cho, mình đang ngồi trên lửa nóng đấy.

- Đừng lo, anh bạn già, chẳng bao lâu nữa cái mông của cậu sẽ lại nguội đi mất thôi.

Khi tôi gác máy, cả luật sư Dean Ellroy cũng dụi thuốc. Tôi quay cửa kính xuống, để khói thuốc bay ra và không khí ẩm lạnh từ bên ngoài tràn vào trong.

- Mọi việc sẽ trôi chảy thôi. – Tôi nói.

Dean Ellroy nhún vai.

- Vâng, mọi việc đang trôi chảy, nhưng không theo ý của chúng ta, tôi đoán thế.

- Tình hình còn có thể thay đổi.

- Thay đổi như thế nào? – Vị luật sư không mấy tin tưởng lắm.

- Bằng cách ông nói cho tôi biết, ông Ellroy, câu chuyện sắp tới có thể tiếp tục như thế nào?

- Ý ông muốn nói điều gì? – Đôi mắt ông ta nheo lại.

- Tôi muốn nói đến tổ chức của ông. Ông chính là trọng tâm mà tất cả mọi người xoay quanh.

- Đúng!

- Tổ chức của ông gồm bao nhiêu thành viên tất cả?

- Cùng với tôi tất cả là năm người.

- Và tất cả mọi người đều sống trong nội thành London? – Tôi hỏi, tránh không đòi hỏi tên từng người đàn ông cụ thể.

- Đúng thế. Ít nhất cũng thuộc khu vực London, và ông cũng biết mỗi tuần chúng tôi làm gì.

- Gặp nhau một lần, tôi đoán vậy. – Tôi tỏ ra nhanh nhẩu.

Ông gật đầu.

- Vâng, vào mỗi thứ sáu hằng tuần, ông Singlair. Mà hôm nay là thứ sáu.

- Những người đàn ông đó bao giờ cũng đúng giờ chứ?

- Chắc chắn phải như vậy. Trong tổ chức của chúng tôi không có những lời xin lỗi. Chỉ trừ trường hợp bệnh nặng hoặc những chuyện làm ăn rất quan trọng, cũng như những chuyện gia đình bức xúc.

- Tôi cũng đã nghĩ như thế.

- Ông có muốn biết tên của những người đó không, ông Singlair? – Dean Ellroy hỏi tôi, nhưng bằng một giọng nói ra vẻ ông hoàn toàn không đồng ý cho tôi biết.

- Để sau đã. Hiện thời tôi đang quan tâm đến điểm gặp gỡ. Các ông hẹn gặp nhau ở đâu?

- Khu Soho.

- Khu đó rộng quá.

- Trong một nhà thờ. Có lẽ ông biết nó, ông Singlair. Nó là một nhà thờ cổ của dòng đạo Templar cổ...

Tôi không nói gì cả, và vẫn tiếp tục im lặng khi vị luật sư lên tiếng. Ông ta có vẻ bối rối trước sự im lặng đó. Rồi thậm chí còn hỏi, có phải ông đã làm điều gì sai hay không.

- Không, xin ông đừng lo, ông không làm điều gì sai cả. – Tôi trấn an.

- Tại sao ông lại im lặng?

- Bởi tôi cần thời gian để suy nghĩ về nhà thờ này, dĩ nhiên là tôi có biết nó, thậm chí còn biết nhiều hơn người thường, bởi cách đây không lâu, anh bạn Suko và tôi đã phá một vụ án ở đây, một vụ án cũng có dính líu đến những người theo dòng đạo Templar.

- Trong nhà thờ có những ngôi mộ cổ. Đúng hơn, người ta chỉ nhìn thấy phần trên của chúng. Ngày tháng được ghi trên đó thuộc về thế kỷ thứ XIII, nhưng chúng không phải chỉ chứa xác những hiệp sĩ của dòng đạo Templar.

- Ông nắm vững rất nhiều thông tin, ông Ellroy. – Tôi buột miệng khen.

- Vị trí của tôi đòi hỏi như vậy mà. – Ông ta khiêm tốn nói.

Tôi hắng giọng trước khi tiếp.

- Dĩ nhiên câu hỏi tôi sắp đặt ra với ông ở đây là một câu hỏi ngu ngốc, ông Ellroy, nhưng tại sao các ông lại gặp nhau chính trong nhà thờ đó?

- Bởi chúng tôi có cảm giác gần gũi với những người theo đạo Templar ngày trước. Nhà thờ còn là chứng vật cổ nhất của việc hợp nhất. Nó đã được những người yêu nước của thành Jerusalem rửa nước thánh vào năm 1185.

- Và các ông gặp nhau ở đó thứ sáu mỗi tuần?

- Chính vậy.

- Ông có cảm nhận gì khi ở đó?

- Nếu ông biết cái nhà thờ nho nhỏ đó, ông Singlair, thì ông cũng biết nó là một địa điểm đặc biệt, thấm đẫm một linh hồn đặc biệt. Chúng tôi tìm thấy ở đây cảm giác giải thoát. Nhà thờ cho chúng tôi tìm được nguồn sức lực của quá khứ. Mỗi hòn đá trong ngôi nhà thờ đều thấm đẫm linh hồn đặc biệt kia và chúng tôi có cảm giác những hiệp sĩ cổ của dòng đạo Templar khích lệ, truyền lòng dũng cảm cho chúng tôi.

- Tôi hiểu rồi. – Tôi nhìn qua cửa sổ, nhìn vào một ngày u ám và những dải hơi nước mỏng mảnh đang phủ đầy trời đất. – Ông hãy nói cho tôi biết, ông Ellroy, phải chăng đứng trong nhà thờ bao giờ ông cũng có cảm giác an toàn? Hay hông cảm nhận thấy cả nỗi đe dọa ở đó. Ông cũng biết món vũ khí quý quái kia có thể đến khắp mọi nơi. Có vẻ như nó chẳng biết đến giới hạn nào.

- Chúng tôi chưa bao giờ nói đến chuyện đó.

- Các ông có cảm giác an toàn không?

- Tôi không biết.

- Thế còn bản thân ông?

- Mỗi lần gặp gỡ với những anh em cùng hội cùng thuyền, không bao giờ tôi nghĩ đến nỗi đe

dọa.

- Vâng, điều đó cũng dễ hiểu thôi. Nhưng điều gì đã xảy ra, khi một trong những người anh em của ông ở nơi khác bị giết chết?

- Nỗi sợ hãi lan truyền.

- Và không ai ngăn được nỗi sợ hãi đó?

- Không!

- Các ông muốn làm gì bây giờ?

Vị luật sư cúi đầu.

- Tôi cũng đã làm một vài việc, bằng cách tôi đã đến tìm gặp sếp của các ông, huân tước Powell James. Tôi đã tự ý làm chuyện đó một mình, những người khác hoàn toàn không hay biết. Kể cả bây giờ họ cũng chưa biết. Họ thậm chí chưa biết là vợ tôi đã bị phía bên kia giết chết. – Ông hắng giọng và vội vã

đưa tay vuốt tóc. – Tôi đã định nói cho họ biết tin đó vào buổi tối hôm nay. Sau đó chúng tôi sẽ cùng nhau cân nhắc xem nên tiến hành những biện pháp ứng phó nào.

- Có chắc ông muốn nói toàn bộ sự thật với những người kia?

Dean Ellroy gật đầu.

Tôi lại nhìn ra ngoài.

- Điều gì sẽ xảy ra, nếu buổi tối hôm nay, thay cho năm người, sẽ có thêm một người thứ sáu cùng bước vào nhà thờ? Ông đã có bao giờ nghĩ đến chuyện này chưa, thưa ông?

- Tôi không biết. Đó sẽ là một hành động vi phạm luật trầm trọng. Tôi phải hỏi ý kiến của bốn người anh em kia đã. Nếu tất cả cùng đồng ý thì ông mới được phép đi vào.

- Dĩ nhiên đây là một chuyện khó khăn, tôi đoán vậy.

- Tôi chưa hề làm chuyện đó. Đây sẽ là lần thử thách đầu tiên. Nhưng đối mặt với tình huống bây giờ, tôi tin rằng sẽ chẳng một ai phản đối đâu.

Tôi cũng đã thầm nghĩ như vậy. Nhưng rồi tôi cân nhắc lại, nghĩ đến những mối nguy hiểm có thể xảy tới và đưa ra một lời đề nghị khác.

- Điều gì sẽ xảy ra, nếu ông hủy bỏ toàn bộ cuộc gặp gỡ hôm nay?

Ông luật sư im lặng. Ông giơ cánh tay còn khỏe lên, lau qua mặt mình và nói:

- Làm như thế thì được gì?

- Rất khó nói. Nhưng thực tế khó có chuyện cả năm người đồng thời bị nhắm giết, nếu ở năm địa điểm cách xa nhau.

- Đúng. Nhưng lúc bấy giờ chúng tôi sẽ không gặp nhau nữa, ông Singlair. Tôi cho điều đó còn trầm trọng hơn. Ông thử nghĩ lại xem, hậu quả sẽ ra sao. Nếu mỗi người chúng tôi đều cô độc, thì con dao quỷ quái đó càng có cơ hội giết từng người một. Mỗi người đơn độc sẽ hoàn toàn chẳng có khả năng chống cự.

- Rất tốt.

- Ý ông muốn nói sao?

- Rất đơn giản. Tôi đã nghĩ lại lời đề nghị của mình. Đúng là nó không có giá trị sử dụng.

- Vậy là ta làm theo phương án thứ nhất?

- Chắc chắn vậy. – Tôi xoay chìa khóa, mở máy xe. – Bây giờ tôi đưa ông đến bệnh viện cho bác sĩ xử lý vết thương trên tay ông.

- Tốt.

Khi chúng tôi đã lùi ra khỏi chỗ đậu xe và đi qua những quãng nước đầu tiên trên bãi đậu,

người đi cùng tôi quay trở lại với đề tài cuộc gặp gỡ tối nay.

- Ông Singlair, xin ông đừng ngạc nhiên khi nhìn thấy chúng tôi trong nhà thờ.

- Tại sao?

- Chúng tôi có một quy ước nhất định về trang phục. Chúng tôi sẽ không gặp gỡ nhau trong những bộ áo bình thường ở ngoài đường, mà trong những chiếc áo choàng dài bằng vải trắng, có in hình thập tự của đạo Templar phía trước. Chúng tôi muốn sống hoàn toàn như những người Templar ngày xưa, liệu ông có hiểu không?

- Tôi rất hiểu. – Thế rồi tôi kể cho ông nghe về anh bạn Abbé Bloch của tôi, người đang cùng với một nhóm người theo đạo Templar sống ở miền Nam nước Pháp, bên cạnh là ngôi nhà thờ kinh hoàng với kẻ canh giữ là một bộ xương bằng bạc.

Ông luật sư cũng đã nghe kể về họ, mặc dù không biết chi tiết.

Những đám mây trên cao giờ trĩu nặng hơn, sà xuống thấp hơn.

Tôi đi về hướng bệnh viện. Vị luật sư kể về vợ mình. Chỉ sau vài câu đầu tiên, nỗi đau đón trào lên, người đàn ông bật khóc. Tình yêu của ông dành cho vợ thật đáng nể trọng.

Tôi không biết cách nào để an ủi ông. Đã bao nhiêu lần tôi phải chứng kiến những phản ứng như vậy, lần nào chúng cũng xói đào đến tận đáy tâm can tôi. Không ai có khả năng trở thành viên cảnh sát trơ lì như đá, người chỉ nghĩ đến công việc của mình và có thể bỏ qua mọi tình cảm của những người xung quanh.

Tôi lại nghĩ đến kẻ phản bội, gã tay chân của quỷ Satan đã chui vào hàng ngũ của chúng tôi.

Kẻ nào có thể tự tạo cho mình một chiếc mặt nạ hoàn hảo đến như vậy? Đến mức có thể đánh lừa được tất cả chúng tôi?

Không tìm được câu trả lời, tôi quay sang quan tâm đến người bạn cùng đi và nhận ra rằng đã tới thời điểm phải đưa ông tới gặp bác sĩ gấp, bởi toàn bộ lớp băng quấn trên tay ông bây giờ đã ướt đẫm máu.

Năm phút sau, chúng tôi tới bệnh viện. Tôi đi cùng luật sư Dean Ellroy vào phòng nhận bệnh.

Ông hỏi liệu tôi có quay trở lại đón ông không.

- Ông thấy có cần thiết không?

- Không, tôi sẽ đi taxi về nhà và thay quần áo ở đó.

- Xin ông làm điều đó thật nhanh!

- Ta gặp nhau ở đâu?

Tôi mỉm cười với Dean Ellroy.

- Tại Soho, ở một địa điểm nhất định. Tôi cố ý tránh nói tên địa điểm ra trước mặt người lạ.

Dean Ellroy hiểu ý và gật đầu.

- Chúc may mắn! – Ông nói.

Nghe câu đó, tôi không rõ liệu ông bá tước đang tự chúc bản thân mình, hay chúc cho tôi. Cả hai chúng tôi bây giờ đều cần tới nó... Sự may mắn!

Chương 13

Ở cả hai văn phòng chính của hãng đều xảy ra chuyện bực mình, nhưng Nigel Rick hôm nay không muốn nghĩ tới chuyện đó nữa. Hôm nay là ngày thứ sáu, là ngày riêng tư của anh trong tuần và vợ anh cũng biết điều đó, mặc dù chị hoàn toàn chẳng thích chuyện cứ đến thứ sáu là Nigel lại đi gặp bạn bè với dáng vẻ bí hiểm như thể đang âm mưu phản loạn.

Khi đóng cánh cửa nhà riêng lại đằng sau lưng mình, Nigel Rick đã quên đi những chuyện bực mình ở hãng. Anh chào vợ với một nụ hôn trên trán rồi nhìn xuống đồng hồ.

- Còn kịp anh ạ! – Marion Rick nói.

- Đúng, em có lý...

- Nhưng sao?

- Chẳng sao gì hết. Hôm nay anh đã cân nhắc lại rồi, có lẽ anh sẽ viết lại đoạn văn đó một lần nữa.

- Đoạn văn nào?

- Hôm nay anh sẽ cho đám bạn bè đọc một đoạn văn, có liên quan đến một quyết định quan trọng.

Marion thấy lóe lên một tia hy vọng nhỏ.

- Chẳng lẽ các anh đã quyết định giải tán câu lạc bộ?

Chị luôn nhắc đến khái niệm câu lạc bộ, bởi Marion không biết đến khái niệm hội nhóm ăn thề. Những người đàn ông giữ bí mật tuyệt đối, kể cả với gia đình.

- Giải tán thì không. Nhưng có lẽ bọn anh nên nghỉ một thời gian.

- Nghỉ gặp gỡ, ý anh muốn nói thế?

Marion tò mò.

- Có một lý do gì phải không?

Dĩ nhiên là có lý do, nhưng Nigel Rick không muốn cho vợ biết. Có kể về những vụ giết người và về nỗi nghi ngờ mà tất cả bọn họ cùng ấp ủ cũng chẳng được ích lợi gì. Chỉ khiến cho Marion lo lắng đau khổ thêm. Thay vì trả lời, người đàn ông nói:

- Anh đi thay quần áo đây. Em làm chút gì cho anh ăn nhé?

- Anh muốn ăn chi?

- Bánh mì và fromage.

- Sao khiếm tốn thế?

- Khiếm tốn nhưng mà đủ chất. – Anh mỉm cười với Marion rồi biến vào trong phòng ngủ.

Người đàn ông thay quần áo. Thoát ra khỏi chiếc áo veston, rồi áo sơ mi, vứt đi cả cái cà vạt, cái quần là nếp thẳng tắp. Anh chui người vào một làn áo len mềm mại bằng vải kashmir, sau đó là quần nhung, chiếc áo khoác thẫm màu, rất rộng và thoải mái.

Cuối cùng, anh cầm lên một chiếc vali nhỏ. Đây là đồ vật riêng tư của một mình anh, cả vợ anh cũng chấp nhận điều đó và không bao giờ sờ tới.

Trong căn bếp, hai vợ chồng lại ngồi cùng nhau. Marion đã sửa soạn sẵn thức ăn ăn, cà phê

đang bốc khói, chị mỉm cười. Không hiểu sao chồng chị thấy nụ cười gượng gạo.

- Em buồn chuyện gì hả? – Anh vừa hỏi vừa ngồi xuống.

Chị không phản đối hay gạt đầu, và cũng đặt fromage lên những miếng bánh mì trên đĩa chị. Marion là một người đàn bà xinh đẹp và sang trọng, có một mái tóc đỏ tuyệt đẹp. Chị đã cho người ta cắt rất khéo, nó nằm sát da đầu nhưng vẫn gây ấn tượng dài và mềm mại.

- Anh nói đúng chứ Nigel? – Em buồn về chuyện gì?

Chị nhìn vào khuôn mặt tròn trịa của chồng, có một chút lúng túng.

- Em... em không biết phải giải thích với anh như thế nào, nhưng đột ngột em thấy sợ hãi quá chừng. Nó tấn công em như một... như một... - Marion lắc đầu. Chị không tìm ra được một so sánh nào cho chính xác. – Em rất sợ. Chỉ biết rằng em có cảm giác mình rất sợ.

- Em sợ chuyện gì?

- Em sợ cho anh.

Nigel Rick cười lớn.

- Sợ cho anh hả? Thật là sợ cho anh hả?

- Vâng!

Tuy vậy người đàn ông vẫn ngần ngại. Anh thấy mình chột dạ. Giọng Marion nghe rất nghiêm trang. Đột ngột anh nghĩ tới tất cả những gì đã xảy ra với hội ăn thề của anh. Đã có những chuyện giết người bí hiểm. Buổi tối hôm nay, họ định gặp nhau để bàn về chính chuyện này, nhưng Marion chắc chắn không biết đến những sự kiện đó. Tất cả những người đàn ông đều đã thề giữ bí mật tuyệt đối.

- Tại sao anh im lặng, Nigel. – Chị vợ sốt ruột.

- Chà, tại sao? Anh không nói cho em nghe được đâu.

- Cả anh cũng sợ sao?

Người đàn ông trả lời ngay lập tức.

- Không!

Vợ anh hắng giọng. Chị uống cà phê và đổi đề tài.

- Tối nay bọn trẻ con muốn về thăm nhà đó. Em hy vọng anh về sớm để còn kịp nói chuyện với chúng nó vài lời. Đã lâu chúng nó không gặp anh.

- Anh sẽ cố gắng về sớm.

Cậu con trai của họ đang học đại học ở NewYork, cô con gái ở Paris. Nigel Rick hy vọng cả hai đứa sẽ chung sức tiếp nhận cơ sở của anh hiện thời. Chúng nó hình như cũng tỏ vẻ quan tâm. Anh chuyển đề tài lần nữa.

- Hôm nay anh sẽ đi chiếc Sierra của em, được không?

- Được chứ.

Nigel Rick im lặng ăn. Anh thành thật thán thú nhận với bản thân là anh đang đưa tất cả bánh mì cùng fromage vào trong họng, cố gắng nuốt xuống mà không hề cảm thấy ngon.

Marion im lặng. Chị nhìn anh với nét mặt lo lắng cố hữu của một người vợ biết lo cho chồng.

Anh uống thêm tách cà phê thứ hai rồi nhìn đồng hồ.

- Thôi, đến giờ anh phải đi rồi.

Marion đưa tay qua mặt bàn, cầm lấy tay chồng.

- Rồi tới một lúc nào đó anh sẽ nói cho em biết đám đàn ông các anh đang làm gì nhé. Tại sao cứ lâu lâu các anh lại gặp nhau.

- Chuyện không đáng kể đến những người đàn bà khác đâu.

- Em biết chứ. Em cũng biết những người vợ của bạn anh. Đàn ông đúng là có lúc muốn gặp gỡ riêng. Nhưng kiểu cách của các anh sao cứ bí mật như một bọn làm loạn vậy?

Anh cười với chị.

- Bây giờ thì em hơi quá lời, Marion, thật đấy, em quá lời rồi.

- Em không tin như vậy đâu.

Anh không tiếp tục cuộc nói chuyện, mà đi ra hành lang. Chiếc vali nhỏ đã để sẵn ở đó. Khi cầm áo bành tô lên, người đàn ông nghe tiếng bước chân của vợ vang lên sau lưng mình và quay người lại.

Marion trông như đang cố hết sức mình mới ngăn được những giọt lệ khỏi trào qua bờ mi. Chị mỉm cười, một nụ cười buồn thương lẫn lộn.

- Anh cẩn thận, em xin anh, cẩn thận!

- Anh sẽ cẩn thận! – Anh đáp như một lời hứa danh dự.

Trong lòng Nigel Rick chẳng muốn đi chút nào, nhưng anh không thể bỏ rơi bạn bè trong hoàn nạn. Nếu làm thế, họ sẽ không đời nào tha thứ cho anh. Thêm vào đó là lời thề mà anh đã từng đưa ra. Với những bước chân vội vàng, Nigel Rick đi ra khỏi nhà mình. Chiếc Sierra đang đậu trước garage. Anh lên xe và nổ máy.

Vợ anh đứng trước cửa. Ánh sáng trong nhà tỏa ra ôm lấy hình dáng chị. Marion giơ một bàn tay lên chào lưu luyến. Đột ngột, Nigel Rick sa vào cảm giác như thể đây là lần cuối cùng anh nhìn thấy Marion. Anh kinh hãi về điều đó, đến mức thấy đau nhói lên ở vùng tim.

Vợ chồng Nigel Rick sống trong một ngôi nhà ở bên rìa London. Nigel Rick phải đi một đoạn đường tương đối dài cho tới khu Sohu.

Anh để chiếc vali trên chiếc ghế bên cạnh. Hiện trên đường chỉ có một số ít xe qua lại. Thỉnh thoảng lại có xe vượt lên trước. Nigel Rick đôi khi cũng tăng tốc, nhưng thường thì anh giữ xe ở làn đường bên trái, đi theo đúng tốc độ quy định.

Anh muốn có thời gian suy nghĩ và cân nhắc mọi vấn đề.

Anh phải cân nhắc, hết sức thận trọng.

Những vụ giết người đó không buông tha đầu óc anh. Chúng hành hạ anh cũng như hành hạ những người khác trong hội ăn thề. Mặc dù họ không quy định rõ, nhưng một khi đã nói chuyện với nhau thì họ luôn nói rất kỹ càng và cuồng nhiệt. Buổi tối hôm nay họ định bàn cho ra ngọn ngành về chuyện đó và rất có thể sẽ đưa ra một vài biện pháp ứng đối.

Ngay từ bây giờ, anh đã biết ý định của những người khác. Họ cũng cảm thấy bất lực như anh. Cả năm người đàn ông có cảm giác như họ đã bị sa vào một chiếc bẫy khổng lồ, cái bẫy mỗi lúc mỗi siết chặt lại hơn, nhắm giết từng người từng người một.

Thời tiết hôm nay rất tệ.

Từng đám mây treo trĩu nặng trên bầu trời. Nước mưa không chỉ làm cho đường ướt, mà thỉnh thoảng còn tạo ra những vũng nước. Những vũng nước đột ngột hiện ra giữa làn đường xe đi, óng ánh như mắt của những con quái vật khổng lồ. Ánh đèn pha đập xuống chúng, trước khi những chiếc xe nghiêng tới, xé chúng ra làm đôi, khiến nước bắn tung tóe lên cao, vớ tung.

Đây là một trong những buổi tối mà người ta chỉ thích ngồi ở nhà với người thân, nhưng Nigel Rick phải đi. Anh phải đến nơi gặp gỡ, anh bắt buộc phải tới!

Nigel Rick chăm chú lái xe và quên đi phần nào những lời cảnh báo của vợ mình.

Ánh sáng từ dòng xe ngược chiều khiến anh lóa mắt. Anh đang đi ở một khu vực rất khó nhìn đường, thỉnh thoảng lại phải xuyên qua những mảng sương mù rất rộng. Người đàn ông chẳng

hề có cảm giác vui thú với việc cầm tay lái như mọi ngày.

Nigel Rick cảm nhận vị cà phê trong miệng, đắng quá, cứ như thể nó đã bị đun đi đun lại nhiều lần.

Đột ngột, người đàn ông có cảm giác anh không còn ngồi đơn độc trong xe. Cái gì đó rất rõ ràng xuất hiện bên anh, vô nguyên cớ, nhưng anh không nhìn thấy nó. Lưng Nigel Rick ớn lạnh, cứ như thể đang có đàn nhện cả ngàn con bò bên trên.

Anh giảm tốc độ, tiếp tục lăn bánh chầm chậm, lấy hơi một vài lần thật sâu, tự mắng mình là đồ ngu rồi phanh xe lại bởi ngọn đèn đỏ đằng trước đang báo hiệu một đoạn đường cắt ngang đường xe lửa. Hai thanh chắn đang hạ xuống từ từ.

Nigel Rick chờ.

Xe anh là chiếc đầu tiên tới đứng trước chắn. Nhìn vào gương, anh thấy một chiếc xe thứ hai đang dần dần bò tới sau lưng mình. Mặc dù vậy, cảm giác trong xe không chỉ có một mình anh vẫn ở lại. Vừa tự mắng mình là đồ hèn nhát, Nigel Rick vừa quay đầu ra phía sau, theo sự thúc giục của tiếng nói nội tại.

Không có ai ngồi ở hàng ghế sau. Chỉ có mùi hương nước hoa của vợ anh còn trôi bồng bềnh như một hơi thở của hồi ức.

Nigel Rick chờ.

Con tàu mãi không đến.

Chiếc đèn đằng trước sáng lên như một con mắt bí hiểm.

Người đàn ông đổ mồ hôi hột.

Bàn tay anh chúi xuống quần. Bên trái và bên phải là đường ray. Chúng lao thẳng vào màn sương mờ nhòe như muốn chạy về nơi vô tận.

Con tàu vẫn tiếp tục bắt người ta chờ.

Cảm giác bất an ở lại, thậm chí còn tăng lên. Anh chỉ muốn trèo ra khỏi xe, hít vào lồng ngực làn không khí ẩm ướt bên ngoài. Hơi nước đang bốc lên thành từng đám chạy dọc những đường ray. Trông những đám hơi thật nặng nề bởi chúng chuyển động chậm chạp lừ lừ như một dòng sông không kết thúc.

Có tiếng gõ nhẹ.

Phía bên trái anh, trên đầu chiếc ghế cạnh tay lái. Nigel Rick quay về hướng đó.

Anh nhìn thấy con dao!

Chỉ trong một giây đồng hồ, mọi vật đều biến thành đá tảng. Chiếc xe, bản thân anh, thậm chí máu trong huyết quản của anh dường như chết khựng. Sự kiện đối với anh là không thể giải thích, mà anh cũng không cần giải thích, anh chỉ nhìn trần trối vào con dao. Một lưỡi dao dài ma quái, một con dao găm không còn sáng bóng nữa, được phủ những vết nho nhỏ thẫm màu, rất có thể là máu đã đóng khô.

Anh nghĩ tới những người đồng hội đồng thuyền đã chết!

Họ đã chết như thế nào?

Vì những vết đâm, người ta rỉ tai nhau như vậy. Có kẻ đã giết họ bằng những mũi dao đâm. Và một con dao như vậy bây giờ đang đứng lơ lửng ngay trước mặt anh. Mũi dao nhìn trùng trùng vào anh. Nó đang hướng thẳng vào mặt anh. Chỉ cần chuyển động về phía trước là nó sẽ đâm trúng mặt anh.

Trong xe yên lặng như trong một nấm mồ, Nigel Rick hầu như không dám lấy hơi nữa. Anh thở những hơi nông, rất nhẹ như thổi thóp, qua cánh mũi. Tuy nhiên, trí óc anh đủ sáng suốt để

cảm nhận rõ luồng không khí lướt qua bờ môi trên.

Anh không thể làm gì cả, anh cũng không muốn làm gì cả, bởi mũi dao đang găm thẳng nỗi sợ hãi vào tâm khảm. Anh có cảm giác ngàn lần thật bất lực trong hoàn cảnh này. Thế rồi đột ngột, người đàn ông bị dứt ra khỏi trạng thái lơ đãng bởi từ phía trái, tiếng gầm gào dữ dội vang lên. Con tàu lướt qua như một quái vật khổng lồ.

Con tàu đi ở đoạn đường này không thật nhanh, nhưng Nigel Rick vẫn có cảm giác như thể luồng không khí mà “con rắn bằng thép” gây ra đang rung chuyển toàn bộ chiếc xe mình. Con dao đứng đó.

Con tàu lao qua.

Tâm trí Nigel Rick bây giờ như đã đóng băng. Và cái cảm giác tê cứng đó khiến cho anh đau đớn. Trong linh hồn mình, anh cảm giác có kẻ đang đâm xéo, dày vò. Có vô vàn những bàn tay vô hình đang vật lộn, xé thịt anh. Marion đã cảnh báo anh trước, tại sao anh không nghe lời chị? Người đàn ông bây giờ chợt nhìn lời cảnh báo của vợ bằng một con mắt hối hận muộn màng.

Anh không hề tưởng tượng ra con dao. Nó hiển hiện đến mức độ đáng nguyên rủa, và bàn tay anh giật lên, muốn giơ ra tóm lấy cán của nó, giật nó về hướng mình.

Thanh chắn đường giật lên trên.

Anh nhìn theo hướng thanh chắn mà không cảm nhận được. Con tàu đã đi qua từ lâu, chỉ còn lại là hồi ức.

- Lái xe đi! Đi qua đường ray, rồi rẽ ở ngã ba đầu tiên sang phải!

Người đàn ông không biết kẻ nào vừa nói. Giọng thì thào đơn giản nhưng có một sức mạnh lạ kỳ vang lên trong xe. Chỉ có điều anh không phát hiện ra kẻ nào có thể là chủ nhân của nó.

Thật khủng khiếp...

Một người vô hình?

Anh lại nhớ đến tên giết người, nhớ đến những người anh em đã chết, thế rồi dòng suy nghĩ của anh bị những tiếng còi nồn nóng phía đằng sau cắt ngang. Nigel Rick bây giờ mới thật sự cảm nhận rằng cả hai thanh chắn đều đã đứng thẳng lên. Anh có thể lăn bánh.

Anh lại bật cho động cơ chạy, hơi thở của anh trở nên hỗn hển. Những cử chỉ sau đó xảy ra như tự động. Anh thậm chí không thể suy nghĩ một cách tử tế, nỗi sợ hãi quá mạnh.

Nigel Rick lái xe đi.

Chiếc Sierra chồm về phía trước, lăn bánh qua đường ray xe lửa. Bánh xe lạo xạo trên nền gỗ. Những dải hơi nước lừ đừ bay bên trái và phải xe như những đám bông khổng lồ. Những ngọn đèn pha là những con mắt nhợt nhạt, kể cả đèn của chiếc Sierra. Ngay sau một đoạn đường ngắn, nó đã bị hướng sang bên phải, vào một con đường nhỏ dẫn xuống một cánh đồng bằng phẳng, hầu như đã đóng băng lại trong hơi nước.

Anh lái xe, anh nhìn về hướng trước. Đôi mắt anh đột ngột cay xè lên như có kẻ vừa nhỏ vài giọt axit vào trong. Nỗi sợ hãi chồm dậy như muốn siết chặt cổ. Con dao vẫn cận kề.

- Dừng xe!

Mặc dù giọng nói được cất lên nhỏ nhẹ, nhưng cái giọng thì thào đó âm vang toàn bộ chiếc xe. Nigel Rick đạp phanh.

Trời đất, anh thầm nghĩ, ở đây mà mới thật là kẻ chiến bại. Ở đây mà chỉ có một mình, hoàn toàn cô độc. Bị tất cả bỏ rơi. Ở đây không một ai có thể giúp đỡ mày. Ở đây nó có thể đâm mày chết...

- Tắt máy!

Anh tuân lệnh. Con dao đã đến gần anh hơn, người đàn ông liếc sang trái và rùng mình sợ hãi, mùi dao tỏa ra một sự hiểm độc tởm lợm, rõ ràng là niềm hào hứng giết chóc.

- Xuống xe!

Nigel Rick cúi đại an toàn. Bàn tay anh hướng về cánh cửa, run bần bật nhưng cũng trong tích tắc đó, một ý chí mạnh mẽ khác quét dọc thân hình anh như một luồng roi điện: Nếu anh có một cơ hội thoát, thì chính là lúc này đây.

Mở cửa ra, ném người ra ngoài, lẩn vào bầu không khí đầy sương mù kia, tìm một nơi ẩn nấp. Có lẽ phải chạy một đường cong, chạy đến một ngôi nhà nào đó, nơi anh tìm thấy những người khác, những người có thể che chắn cho anh.

Anh đẩy cửa ra. Ban đầu bình thường, thế rồi thật nhanh, một cú đập thật mạnh, đồng thời với cú đập đó anh ném người ra phía bên ngoài.

Anh ngã xuống. Một nền cỏ ẩm ướt và cao ôm lấy anh. Cỏ rất trơn, nhưng người đàn ông vẫn chồm ngay dậy được và bắt đầu chạy.

Nigel Rick chạy mà không quay người lại, anh chạy ra khỏi nơi đó, chạy thẳng vào làn sương mù, chạy thẳng vào bầu trời hoàng hôn màu xám, chạy song song với đường tàu hỏa, thở hổn hển với một gương mặt nhả nhó, miệng há to, hơi thở trào ra khỏi môi anh từng đợt, trộn lẫn vào sương.

Anh có thể thoát!

Anh phải thoát cho được! Đó là mệnh lệnh thiêng liêng của kẻ cần sinh tồn, không thể khác! Phải chạy theo đường zích zắc, Nigel Rick nhắc đi nhắc lại trong tâm trí mình như vậy. Phải chạy theo đường zích zắc!

Anh xoay người.

Con dao nhanh hơn.

Anh nghe thấy một tiếng gừ đằng trước mình, thế rồi nó hiện ra bất thành linh như từ hư không, cả giọng thì thào cũng nổi lên.

- Kết thúc...

Mũi dao lao vọt về phía người đàn ông.

Nó đâm vào người anh, nó khoan thật sâu vào cơ thể anh. Nigel Rick ngã xuống đất. Thân thể anh đập xuống lớp cỏ mềm, anh không cảm nhận thấy sự ẩm ướt của nó, bởi anh không cảm nhận gì nữa cả. Anh cũng chẳng nhìn thấy gì, bởi một lớp sương mù màu đỏ và đen đang phủ xuống mắt anh. Ấn tượng cuối cùng mà người đàn ông có được là mùi máu trong khoang miệng mình. Anh mang theo ấn tượng đó sang bên kia thế giới...

Chương 14

Một thân người cô độc nằm bất động trong cỏ ướt. Những dải sương mù bao bọc nó, chạm vào làn da nhột nhột với vô vàn những bàn tay ẩm ướt, cứ như thể chúng muốn chùi đi tang vật. Con dao cắm ngập trong ngực anh. Cán nó thò ra ngoài. Thế rồi đột ngột, con dao chuyển động, nó xoay nhẹ, giật nảy lên thật ngắn, rút ra và trôi bồng bềnh phía bên trên xác chết. Nó đi dạo qua sương như đang được những bàn tay vô hình nâng lấy.

Mục tiêu của nó là chiếc xe.

Chiếc xe đứng trên con đường nhỏ, hai đèn pha vẫn sáng. Chúng óng ánh trong lớp hơi nước như hai con mắt nhột nhột của một con thú còn non ngày. Con dao găm chuyển động. Nó tìm đường đi rất tự tin, luôn giữ khoảng cách ở độ cao ngang đầu người, rồi dừng lại trước cánh cửa xe.

Chờ đợi, rình mò...

Có cái gì đó chuyển động.

Người nhìn thoáng qua chắc chắn sẽ chẳng phân biệt được chuyển động này với những dải sương mù đang bay lừ đừ. Nhưng nếu ai nhìn kỹ, người đó sẽ không thấy sương nữa mà là một hình dáng ma quái, nhột nhột, đang lại gần chiếc xe. Nếu ánh sáng mạnh hơn, người ta có thể thấy hình người đó trông quái gở như một con bù nhìn đuổi chim. Nhưng đây là một thứ bù nhìn khiến người xem rùng mình ớn lạnh với khuôn mặt và hai con mắt vô cảm chết chóc, có hai con ngươi trắng như tuyết, liên tục phát ra những tia chớp nhỏ.

Khuôn miệng hầu như chìm hẳn xuống trong một khuôn mặt trông to đầy, trông như được ai đó nặn bằng bột mì. Những mớ tóc không giải thích màu sắc dường như dựng ngược khỏi đầu, khô cứng như những cọng rơm.

Dáng người đến bên chiếc xe...

Nó mở cánh cửa bên cạnh tay lái.

Một bàn tay với lớp da mỏng tang bọc ngoài những khúc xương tởm lợm thò vào cầm lấy chiếc vali lôi ra ngoài. Đặt nó xuống lớp cỏ. Mở nó ra. Lấy ra tấm áo choàng.

Bàn tay trái tấm áo ra, ở phần ngực áo hiện lên một cây thánh giá thật lớn, nổi bật trên nền vải trắng.

Cây thánh giá có hình dạng với đường viền răng cưa của loài cỏ ba lá, được gọi là cây thánh giá Templer.

Thân người đó đối phục trang giữa cánh đồng. Con đường cách đó chừng một trăm mét, nơi những chiếc xe đang cầm nín lao qua sương mù như những bóng hình u ám đeo mắt sáng. Lớp sương mù nuốt chửng đa số âm thanh.

Tấm áo vải dài gần tới đất. Khi cái dáng người bí hiểm kia bước đi, gã phải chú ý để không bị vấp.

Gã kéo hết cổ cái mũ về phía trước. Rìa mũ phủ che trán, phủ cả mũi, và hầu như thò đến gần khuôn miệng.

Mặt gã hầu như không lộ ra nữa.

Trong bóng tối lại càng được che chắn kín đáo.

Mà bầu không khí trong nhà thờ Templer cũ kỹ kia bao giờ cũng tối.

Dáng người bí hiểm trèo lên xe, mở máy và xoay tay lái, cho xe quay trở lại đường chính.

Tất cả mọi việc đã diễn ra đúng như hẳn định trước...

Chương 15

Cậu còn nhớ không? – Suko hỏi khi hai chúng tôi đã bước vào bóng tối của ngôi nhà thờ.

- Nhớ chứ.

- Đây không phải là một địa điểm của cái chết.

- Ít nhất thì cũng không cho phép nó trở thành một địa điểm của cái chết. Nhưng...

- Nhưng sao?

Tôi nhún vai.

- Mình không biết những gì đang chờ chúng ta tối nay. Nhưng thật ra gã giết người chắc chắn cũng không có lợi thế hơn ta. Ở đây có tất cả năm người.

- Điều gì sẽ xảy ra nếu hấn đánh hơi được trước?

- Mình không biết.

- Tại sao cậu luôn nói về gã giết người, John? Cái chúng ta nhìn thấy luôn chỉ là con dao hoặc là con dao găm.

Dĩ nhiên Suko đã được tôi kể cho nghe mọi chi tiết. Mặc dù vậy vẫn còn những câu hỏi ngớ, chẳng phải chỉ cho anh, mà kể cả cho tôi.

- Có phải chỉ riêng con dao quý ám đó là đã sống sót qua các thế kỷ, hay cả chủ nhân ngày xưa của nó, một người đàn ông có cái tên Malraux? Đó là một câu hỏi mà chúng tôi chưa tìm được câu trả lời. Hai chúng tôi chỉ rõ rằng cả hai có một mối liên quan trực tiếp với nhau.

Suko và tôi hiện đang đứng ở một vị thế cho phép dễ dàng quan sát toàn khu vực. Ngôi nhà tròn của nhà thờ Templer được bao quanh bởi hai hào nước nhỏ. Thêm vào đó là một lần hàng rào, bao quanh toàn bộ khuôn viên bên ngoài.

Mặc dù đứng không xa, nhưng chúng tôi chỉ nhìn hình dáng ngôi nhà thờ hiện lên lơ mờ. Sương mù cũng đã tràn về tới khu Soho và đang lừ đừ lấp đầy mọi ngõ ngách như những lớp vải màn màu trắng. Đây là hiện tượng bình thường, bởi càng về đêm thì hơi nước và sương mù càng dày đặc lên. Thêm vào đó là bóng tối, và cả hai thứ trộn lại khiến những âm thanh từ khu vực xung quanh đột nhiên mang một âm điệu hoàn toàn khác. Trầm đặc hơn, như từ xa vọng lại. Chúng tôi không nhìn được những ngôi nhà đứng đằng sau nhà thờ, thậm chí không linh cảm được chúng.

Chúng tôi chỉ còn trước mặt ngôi nhà thờ và những bộ xương đang mọc lên từ khoảng đất giữa nhà thờ và hàng rào. Ít nhất thì vào thời điểm này, mọi cây cối trông đều tiêu điều như những bộ xương thật sự.

Phần nhà hình tròn bên dưới có đội trên đầu nó một hình tròn nhỏ hơn, có chỉ vài khuôn cửa sổ rất nhỏ. Nó kết thúc phía bên trên bằng một bức tường tự vệ xây bằng đá, lổm nhổm những lỗ châu mai.

Một tháp canh mảnh dẻ mọc lên từ phía trái đằng sau của nhà thờ. Nó vọt thẳng lên cao như một ngón tay đang cảnh cáo, ngăn không cho chúng tôi tới gần.

Sát vào mảng bên phải, nơi có cửa ra vào, nhà thờ đã được xây thêm một khu nhà nhỏ nữa.

Chái nhà mở cửa về phía trước và có mái dốc nghiêng sang phải.

Chúng tôi biết tất cả những chi tiết đó qua một vụ án trước đây. Nhiệm vụ hiện thời chỉ là tập trung cho tình huống mới.

Vẫn chưa có ai trong số năm người đàn ông xuất hiện. Suko và tôi đã đến đây tương đối sớm, bởi chúng tôi không muốn bỏ qua bất cứ sự kiện nào.

Thời gian chậm chạp trôi.

Chẳng một ai quan tâm tới ngôi nhà thờ cổ. Phía xa xôi đang dần bật lên một vài quầng sáng như những vệt chòm chành màu trắng đục, đó là đèn trong nhà hắt qua các khung cửa sổ mở.

Những người sống trong khu vực xung quanh chẳng mấy ai quan tâm đến nhà thờ, người ta có những mối lo và những niềm vui khác.

Căng mọi giác quan, chúng tôi chờ và tìm “kẻ địch”.

Cho tới nay, cả hai chúng tôi đều chưa tìm được lời giải thích, chưa thể đoán vụ án chứa những mối quan hệ nào. Tại sao một con dao không có người cầm lại có thể tự động lên đường, có thể xuất hiện nhanh như chớp, hầu như hiện ra từ cõi vô hình. Tất cả những hiện tượng đó chỉ có thể xảy ra nếu ẩn đằng sau lưng nó một pháp thuật mạnh mẽ.

Chắc đó phải là một pháp thuật đã được cả tay Harun El Basra biết đến từ trước. Hẳn là chủ nhân của con dao và những người theo đạo Templar ngày trước đã cướp nó ra khỏi tay hắn trong một cuộc Thập Tự Chinh, bởi họ biết rất chính xác con dao này chứa những nỗi nguy hiểm quỷ quái nào. Rõ là không thể giải thích bằng logic bình thường, nhưng ai biết pháp thuật miền Trung Cận Đông cổ xưa còn chứa đựng trong nó những bí mật nào? Tôi cảm thấy mình bị quá sức trước câu đố hiểm hóc, chắc Suko cũng vậy.

Hai chúng tôi chờ đợi.

Thời gian bò từ từ, khiến chúng tôi có cảm giác nó đang dài ra gấp đôi. Thêm vào đó, bao bọc quanh chúng tôi là bầu không khí ẩm ướt và tĩnh lặng. Đây chính là thứ thời tiết có thể khiến cho mọi võ sĩ cũng cảm lạnh như thường.

- Vẫn giữ kế hoạch cũ chứ? – Suko hỏi.

- Tại sao không?

- Mình không biết, John. Nhưng mình có cảm giác như ta đang làm một chuyện gì đó sai lầm.

- Sai lầm gì kia?

- Như đã nói, mình cũng không biết. – Anh khẽ cười. Giọng cười nghe cay đắng. – Một khi tưởng tượng con dao găm đó đột ngột được vật chất hóa trong ngôi nhà thờ của dòng đạo Templar, sao mình thấy nôn nao. Chắc chắn chúng ta sẽ phải tính đến trường hợp có người chết.

- Và vì thế mà bọn mình cũng sẽ vào đó. Nhưng muộn hơn, khi cả năm người đàn ông đó nhóm họp lại với nhau.

- Được. Ta sẽ làm theo ý cậu.

- Nhưng cậu không hào hứng. Phải không?

Suko đưa tay vuốt vuốt trán.

- Ta chờ đã... - Anh xoay đầu qua phải. Giọng nói anh nhỏ, hầu như không thể nhận ra. – Theo mình thì họ đến rồi kìa...

Chương 16

Người ở bệnh viện đã chữa chạy rất tận tình cho vết thương. Bá tước Dean Ellroy được tiêm hai mũi, đảm bảo cảm giác đau sẽ không quay trở lại trong một thời gian nhất định. Ông cũng đã được trang bị thêm một lần băng quấn mới, chắc chắn và cẩn thận hơn lần băng quấn của tôi.

Dean Ellroy có thể chuyển động được những ngón tay của mình. Ông bá tước đã quay trở lại căn hộ, lấy chiếc vali nhỏ đựng áo dài của đạo Templar.

Người đàn ông không vào phòng nhìn vợ. Đối với ông, cuộc sống này vậy là đã kết thúc. Ông sẽ bán ngôi nhà này đi, rồi sẽ lui vào một nơi nào đó ở ẩn, thậm chí ra nước ngoài.

Dean Ellroy chỉ còn mong muốn một điều duy nhất.

Phải tóm cho bằng được tên giết người. Không thể để cho hắn tiếp tục hoành hành. Con dao găm đó là một nỗi nguy hiểm rùng rợn cho con người, nó chứa một hồn ma bí hiểm, một con quỷ của miền Trung Cận Đông. Và đằng sau nó chắc chắn là kẻ điều khiển độc ác đã ra tay hành loạt những tội ác.

Nếu không thì kẻ nào đã thì thầm cười vào tai ông?

Tất cả những suy nghĩ đó xoay vòng trong đầu óc vị luật sư trên con đường đến nhà thờ. Ông quyết định sẽ không kể cho bạn bè nghe về cái chết của người vợ. Cả khi có ai hỏi về vòng băng trắng quấn trên tay, chắc ông cũng sẽ không kể ra cuộc tấn công, mà tìm một câu thoái thác nào đó.

Dean Ellroy đang đi qua bầu trời chiều của thành London, đi qua lớp sương mù, đi qua ánh hoàng hôn bí hiểm. Trong khu vực Soho quả thật vẫn còn những con ngõ rất hẹp, nhưng con phố rất nhỏ, những chỗ trú ẩn đầy thuận tiện bây giờ đang được phủ đầy lớp hơi nước mờ mờ, gợi nhớ lại trong ông thời kỳ tàn khốc của tay giết người hàng loạt “Jack the Ripper”. Bá tước Dean Ellroy nghĩ tới hắn, và nhớ ra rằng cả tên Jack cũng đã giết người bằng dao.

Những tình tiết trùng lặp đẫm máu...

Nhưng khu Soho chẳng phải chỉ có những khu phố nhỏ hẹp. Mấy năm vừa qua người ta đã xây dựng lại rất nhiều. Mặc dù phần nào nét duyên dáng u tối của khu vực đã bị lấy bớt đi, nhưng thay vào đó người ta có thể sử dụng những công trình xây dựng hiện đại, và thậm chí kể cả một vài bãi đậu xe mới.

Vào mùa hè, thật khó mà tìm được một chỗ đậu xe ở đây. Nhưng vào thời điểm này và nhất là trong tiết trời u ám này, tình hình khác hẳn. Có một bãi đậu xe nằm không xa nhà thờ Templar. Những người đàn ông dừng xe tại đây, xuống đi bộ phần đường còn lại.

Dean Ellroy hôm nay là người đến thứ tư.

Có ba người đã đến trước. Ông nhận ra những chiếc xe của họ. Chỉ còn thiếu chiếc xe Sierra của Nigel Rick.

Vị luật sư bước xuống xe. Tay ông cầm chiếc vali nhỏ. Từ một phía vang lên tiếng bước chân của Sam Fairfield. Trong sương, trông dáng anh lờ lờ thật giống một con ma. Người anh em

đồng hội đồng thuyền gật đầu với Dean Ellroy.

- Ổn cả chứ?

- Vâng.

Sam Fairfield nhìn xuống bàn tay của người luật sư.

- Thế cái gì kia?

- Một tai nạn nhỏ thôi. Tôi đâm trượt cào kéo vào tay mình. Trông thì có vẻ tệ, nhưng thật ra không có gì. Tôi đã được tiêm hai mũi, được quấn băng tử tế, vậy là đủ rồi.

Những lời nói tuôn ra trôi chảy trên bờ môi, trong lòng Dean Ellroy thầm xấu hổ.

Cả hai người khác cũng bước lại gần họ. Eric Langster và Barry Lockland. Họ cũng đã nghe lời giải thích của Sam. Họ không hỏi nữa.

- Nigel sao thế nhỉ?

Nhún vai không ai biết.

Có cái gì đó bò trên lưng Dean Ellroy. Việc Nigel chưa tới khiến ông không hài lòng chút nào.

Mặc dù sống xa hơn cả, nhưng anh ấy cho tới nay luôn là người đến sớm nhất.

Bốn người đàn ông quyết định chờ anh thêm năm phút nữa. Nếu tới lúc đó mà Nigel chưa đến, họ sẽ đi vào nhà thờ, bắt tay vào công việc chuẩn bị.

Họ đứng trong sương mù, chìm vào ẩm ướt. Trong lòng họ bất an. Ai cũng thấy lo lắng bồn khoăn, chỉ có điều không ai dám nói ra điều đó. Họ đứng im lặng, mỗi người theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình.

Thời gian trôi.

Langster nhìn xuống đồng hồ.

- Bao lâu nữa?

- Còn một phút nữa, Barry.

Họ chờ thêm một phút đó. Dean Ellroy bước vài bước về phía trước. Ông nhìn ra con phố chạy dọc bãi đậu xe nho nhỏ. Nền đường óng ánh ẩm ướt. Một vài chỗ gặp quãng đèn hắt xuống và mờ óng lên như những mặt gương lấp loáng ánh nển.

Những người khác bước tới cạnh ông.

- Ta đi thôi. – Dean Ellroy đề nghị.

- Tốt.

Họ mang những chiếc vali theo cùng. Khi bốn người đàn ông bước qua con phố, trông họ như bốn thương gia đang đến một điểm hẹn để bàn chuyện làm ăn.

Chẳng bao lâu, quãng tối giữa những bức tường nhà đã nuốt chửng lấy họ. Sau đó một chút, họ đến con đường dẫn đến thẳng vào nhà thờ.

Họ đi hàng dọc, không nói một lời. Lớp sương mù nuốt chửng tiếng chân họ.

Dean Ellroy biết John Singlair và anh bạn Suko hiện đang ở quanh đây. Ông luật sư len lén đưa mắt nhìn quanh, nhưng không phát hiện ra một dấu vết nào của họ.

Hai anh chàng này quả thật cư xử rất khéo léo, và hiện họ chưa muốn lộ mặt ra.

Trước khi nhóm bốn người đàn ông bước vào nhà thờ, họ thay quần áo. Họ làm điều này trong chái nhà xây thêm đứng ngay cửa chính.

Bốn người im lặng.

Chỉ có tiếng loạt soạt vang lên khi những tấm áo dài trùm ra ngoài bộ quần áo bình thường của họ.

Họ không cần phải nói, đây là một nghi lễ cố định, luôn lặp đi lặp lại. Nhưng nét mặt họ đã thay đổi. Những khuôn mặt trở nên nghiêm trang hơn rất nhiều, hết sức trang trọng, những người đàn ông muốn chỉ ra rằng họ không đến đây để chơi đùa. Nhiệm vụ của họ mang những nội dung đặc biệt.

Sam Fairfield đi đầu. Anh giơ tay kéo cửa nhà thờ. Nắm đấm nắm thật nặng, anh phải gắng sức mới có thể kéo cánh cửa ra bằng một tay. Chỉ vài giây đồng hồ sau đó, cả bốn người đàn ông bước vào bầu không khí im lặng trang trọng bên trong nhà thờ. Những tà áo dài sáng màu của họ ánh mờ mờ, làn vải chuyển động bên mỗi bước chân. Nó tạo thành những nếp gấp, những nếp gấp không tha thứ cả cây thập tự đằng trước ngực họ. Nhiều khi trông như thể những cây thập tự đang bị vò nát, bóp méo, trở thành những dấu hiệu kỳ quặc.

Tối và lạnh. Chỉ một luồng ánh sáng rất yếu ớt lọt qua những khung cửa sổ rất cao ở hai bên đường, tỏa vào bên trong nhiều vật tối hơn là ánh sáng. Những chiếc cột rất rộng hình tròn vươn lên đỡ lấy trần phòng cong cong.

Trên nền đất hiện rõ nắp mộ của những thành viên nhóm đạo Templar ngày trước. Những bức ảnh của những hiệp sĩ Templar được tạc rất lớn vào đá – niềm vinh dự cuối cùng mà các thành viên của nhóm đạo này được hưởng.

Barry Lockland bước sang một bên. Hôm nay tới phiên anh chuẩn bị giá đựng nến. Trông chúng như những cánh tay dài, gầy guộc, thẫm màu. Phía bên trên nhô lên những ngón tay màu trắng, đó là những thân nến, trên cùng là những sợi dây mỏng manh.

Barry để giá cắm nến tạo thành một hình chữ nhật, các thành viên trong nhóm đạo rồi sẽ đứng đúng vị trí của họ đằng sau hình chữ nhật này.

Anh quẹt một que diêm. Tiếng sột soạt bẻ gãy bầu không khí im lặng trang trọng nặng nề. Những đầu bấc bùng cháy. Lần lượt chúng bốc lên những lưỡi lửa dài, ném ánh sáng ra một khoảng không gian có hạn. Ánh nến cũng chiếu vào gương mặt của những người đàn ông, những gương mặt bây giờ cứng đờ, trông như mặt nạ, tạo cho họ một vẻ ngoài bí hiểm. Không khí trong các cuộc gặp gỡ của nhóm đạo này bao giờ cũng vậy, chỉ có điều buổi tối hôm nay cả bốn người đàn ông đều nhận thấy sao luồng ánh sáng thật lạ, nó bí hiểm hơn, như vừa trỗi lên từ lòng sâu thẳm của một bóng tối bị đè nén.

- Sao Nigel vẫn chưa thấy tới? – Luật sư Dean Ellroy bẻ gãy sự câm lặng.

Không một ai trả lời.

Cả bốn người đều cùng một suy nghĩ.

Ở những thành phố khác, đã có anh em của họ bị giết chết. Phải chăng Nigel Rick giờ đã phải chịu một số phận tương tự?

Không một ai muốn nói về chuyện đó. Nhưng rồi đột ngột, họ nghe một tiếng động vang lên bên cửa.

Cả bốn cái đầu quay lại.

Dáng người thứ năm xuất hiện trong không gian mờ mờ bên cửa nhà thờ. Cả người này cũng đã mặc chiếc áo choàng dài, có in hình cây thập tự đằng trước ngực, anh ta kéo vành của chiếc mũ vải bên trên xuống thật thấp, hầu như che khuất mặt.

- Vậy là cậu đến rồi. – Dean Ellroy nói. – Trời đất, chúng tôi đã lo quá!

- Một tai nạn! – Câu trả lời vang lên, chỉ vừa đủ lớn để bốn người kia hiểu được.

- Nhưng không phải là tai nạn với cậu chứ?

- Không!

- Lại đây với chúng tôi! – Eric nói. Anh hơi bước sang một bên, tạo chỗ cho Nigel.

Không một ai nhìn xuống vành miệng của dáng người mới vào. Cái khuôn miệng đó bây giờ đang khẽ nhăn lại thành một nụ cười quỷ quái...

Chương 17

- Mình đếm tất cả chỉ có bốn người. – Suko nói. – Hay là mình nhầm.
- Cậu không nhầm đâu.
- Người thứ năm ở đâu?
- Rồi anh ta sẽ tới, mình đoán là như vậy.
- Cậu có chắc không, John? – Rõ là Suko không tin như vậy. Anh nói tiếp. – Những gì đã không thành công ở Dean Ellroy, rất có thể đã đến với một kết cục ở những người khác.
- Mình hy vọng là không.
- Nhưng cậu cũng không phản đối.

Đáng tiếc thay, tôi quả thật không thể phản đối. Nhưng những nỗi e ngại của chúng tôi không biến thành sự thật, bởi chúng tôi nghe thấy tiếng những bước chân vang lên, mặc dù là những bước chân cẩn thận. Hai chúng tôi nhìn sang bên phải, nơi có con đường rất hẹp dẫn vào cửa nhà thờ và phát hiện thấy ở đó một dáng người đã thay áo, đang như chìm xuống trong làn áo dài có mũ vải. Tà áo có vẻ hơi dài đối với anh ta, vừa đi dáng người kia vừa phải nâng nó lên một chút để mép vải không quệt xuống nền đất ẩm.

- Anh ta kia rồi! – Suko thì thào. Giọng anh nhẹ nhõm hẳn. Anh đã tập trung quá mạnh cho khả năng người đàn ông này không xuất hiện nữa.

Tôi không nói một lời, bởi tâm trí tôi đang chìm ngập trong biết bao nhiêu suy nghĩ, nội tâm tôi đang chìm ngập trong những cảm giác lạ lùng.

Nếu có ai đó hỏi tôi nguyên nhân, chắc tôi sẽ không thể trả lời rõ ràng. Nhưng có cái gì đó trong toàn bộ tấn tuồng này không làm tôi vừa lòng, có cái gì đó chạy ngược chiều.

Nếu biết được yếu tố nào đã khiến tôi nảy ra những băn khoăn đó, chắc là tôi sẽ thấy dễ chịu hơn hẳn.

Người đàn ông thứ năm cư xử hết sức bình thường. Anh ta tự tin đi theo con đường của mình. Chẳng nhìn sang trái mà cũng chẳng nhìn sang phải, rồi anh ta biến mất sau chái nhà nho nhỏ được xây thêm bên cạnh cửa nhà thờ. Chúng tôi thậm chí còn nghe thấy cả tiếng kẹt cửa vang lên và những âm thanh trầm đục khi nó sập vào ổ khóa.

- Bây giờ thì sao? – Suko hỏi. – Có phải mọi chuyện đều ổn không? Hay chúng ta bây giờ phải tìm tòi vòng quanh khu nhà thờ để phát hiện ra một con dao găm biết bay?
- Mình không biết, anh bạn già ạ.
- Cậu hôm nay lạ quá. Có chuyện gì hả? Có chuyện gì làm cậu bức mình phải không? Điều gì khiến cậu không hài lòng?
- Có vẻ như mọi thứ đều yên ổn.
- Tại sao lại chỉ là có vẻ?
- Bởi bản thân mình không tin chắc như vậy. – Tôi thì thào trở lại. – Bởi vì có một chuyện nào đó đã khiến mình phải chú ý.
- Được thôi – chuyện gì?

- Nếu mình mà biết được...

- Mọi chuyện đều ồ ồ cả đấy chứ. Dean Ellroy đã nói với cậu là tất cả có năm người đàn ông, và chúng ta đã nhìn thấy cả năm người vào đây. Họ đã đến, gặp nhau trong nhà thờ này. Có một người đến muộn...

- A! Chính nó! Suko!

- Chuyện đến muộn ư?

- Không, không phải chỉ đến muộn. Mà cũng có thể là nó! Thử nghĩ xem người đàn ông kia đã xuất hiện như thế nào.

- Chẳng khác những người khác đâu. Anh ta cũng đã choàng lên chiếc áo dài và...

- Chiếc áo choàng, Suko! – Tôi vội kêu lên.

Suko cắt ngang sự hào hứng của tôi.

- Cái áo khoác bình thường, John. Nó cũng màu trắng, có một hình thập tự của dòng đạo Templar màu đỏ đăng trước ngực. Cậu đừng có nói là cậu không nhìn thấy cây thập tự đấy nhé.

- Thập tự thì có.

- Nhưng sao?

- Có thể là mình tưởng tượng ra, khổn nạn, thế nhưng thỉnh thoảng gã đó lại nâng vạt áo dài lên để không bị vấp. Cái áo quá dài, nhưng áo của những người khác thì rất vừa vặn. Cậu có hiểu không?

Suko nhìn tôi, tôi nhìn mắt anh sáng lên, thế rồi anh gật đầu.

- Có, John, dần dần thì mình bắt đầu hiểu tại sao. Cậu tin cái áo đó không phải là của hắn?

- Đại khái vậy. – Tôi đáp trong một khoảnh khắc phần khởi.

- Thế thì hắn đã chiếm lấy cái áo đó, của người chủ nhân thật sự, một người mặc áo rất vừa vặn phải không?

- Cậu đang đi đúng đường đấy. Gã đàn ông thứ năm đó, kẻ đã đến muộn vì một lý do nhất định nào đó, rất có thể chỉ để người khác không nhìn thấy nó, là một kẻ không thuộc về nhóm đạo này. Hắn chính là quả trứng đẻ ra con quạ quỷ ám, rất có thể chính là kẻ đang điều khiển con dao găm biết bay, chính là kẻ đứng chỉ huy món vũ khí khốn kiếp đó.

- Vậy là cả bốn người kia đang bị nguy hiểm đến tính mạng.

- Mình tin thế.

Vậy là đã rõ, vị trí đứng hiện thời của hai chúng tôi không còn thích hợp.

Chúng tôi phải đến gần nhóm đạo Templar kia, nhưng chúng tôi không muốn đi thẳng ngay vào nhà thờ, mà quyết định nhìn qua cửa sổ.

Trong lòng nhà thờ bây giờ đã sáng hơn đôi chút. Ánh nến tạo thành một hòn đảo nhỏ trôi rập rình giữa biển tối xung quanh. Nhưng nó cũng vừa đủ sáng để cho chúng tôi nhận thấy những gì đang xảy ra ở dưới kia.

Chúng tôi quyết định bước về hướng cửa ra vào...

Bốn cây nến đứng ở đó, và những thành viên của hội ăn thờ đứng xung quanh hòn đảo ánh sáng.

Không một ai lên tiếng.

Tất cả đều đang tập trung tư tưởng, đều lắng nghe tiếng nói nội tâm, đều muốn thoát ra khỏi những suy nghĩ đã chiếm ngự tâm trí họ suốt mấy ngày hôm nay.

Lúc ban ngày, tại nơi làm việc, họ luôn cố gắng tập trung vào chuyện làm ăn. Nhưng những

cuộc gặp gỡ buổi tối này nhằm phục vụ cho những mục đích khác. Họ muốn tìm lại với bản thân mình, họ muốn trở lại làm những con người chân chính trợ giúp những người nghèo hơn mà họ có cơ hội.

Nhưng để làm việc đó, đầu óc của họ cần phải được tự do. Và vì thế mà họ muốn thối cho sống lại những đạo đức cổ xưa của nhóm đạo Templar. Họ muốn quay về với những luật định từ thời trước, để ngày sau đó vẫn còn có thể nhìn thẳng vào mặt mình trong gương mà không cảm thấy ngượng ngùng.

Đó là thế giới của họ, là tín ngưỡng của họ, cũng đồng thời là một động tác đền tội mà họ đã tự nhận về phía mình.

Hòa bình...

Đầu tiên họ phải tạo ra sự hòa bình trong nội tại của chính bản thân mình, rồi sau đó họ mới có thể quan tâm đến những chuyện khác.

Họ đã luôn cư xử như vậy, và buổi tối thứ sáu ngày hôm nay lẽ ra cũng phải như thế, nhưng cả nhóm đàn ông đều không thể tập trung tư tưởng. Không một ai nói điều ấy ra, ai cũng tìm cách kiềm chế bản thân mình, nhưng hình như chẳng thành công. Cả bá tước Dean Ellroy cũng cảm nhận trạng thái hỗn loạn trong nội tâm mình, một tình trạng mà ông không thể làm gì để ngăn cản. Những hình ảnh đó không muốn rời con mắt ông. Ông luôn nhìn thấy người vợ đã chết của mình nằm trên giường. Trong bầu không khí mờ tối của nhà thờ, hình ảnh đó càng khủng khiếp hơn, càng rõ rệt hơn.

Rồi người đàn ông nghĩ đến con dao găm. Nó đã hiện ra thật bất thành linh, như từ miền vô hình, nó đã vật chất hóa ngay trước mặt ông, để rồi tra tấn ông bằng một kiểu cách kinh hoàng, chuẩn bị cho cuộc tấn công cướp mạng.

Người đàn ông không thể quên con dao.

Ông cảm nhận nó một cách dữ dội.

Ông cảm nhận thấy có một điều gì đó đang xảy ra. Đã có chuyện thay đổi trong hàng ngũ của chính những người anh em hội ăn thề.

Đó chỉ là những dòng sinh điện, những cảm xúc, nhưng ông thật sự không được phép coi thường chúng.

Rõ ràng có chuyện đang xảy ra. Ở đây họ không còn được an toàn nữa. Đã có một thứ gì đó lên vào trong lòng con tàu nhà thờ lâu nay vẫn trôi êm nín giữa mặt biển đời thường, một thứ gì đó mà ông không thể miêu tả bằng lời.

Ông lại nhìn thấy gương mặt của bà Eireen đã chết.

Người đàn ông nuốt khan.

Bá tước Dean Ellroy mở miệng. Ông cúi đầu xuống, và một tiếng rên rỉ não nề thoát ra khỏi cổ họng ông.

Đây là âm thanh đầu tiên phá vỡ sự im lặng giữa những người đàn ông đã tụ họp về đây, và mỗi người trong nhóm còn lại đều nghe thấy nó rất rõ, hiểu nó rất rõ.

Những cái đầu giữa những làn mũ vải phủ thấp chuyển động. Những gương mặt, nhợt nhạt, phản chiếu ánh nến, quay trở về hướng Dean Ellroy.

- Anh sao thế? – Sam hỏi. Anh ta đang đứng tạo thành một đường chéo với Dean Ellroy qua hình chữ nhật bằng nến và nhìn ông chăm chú.

- Eireen! – Dean Ellroy thốt lên.

- Chị ấy làm sao?

- Cô ấy... Cô ấy không còn sống nữa. Cô ấy đã chết – hôm nay... Cô ấy đã chết ngày hôm nay...
Im lặng!

Nặng nề, khó tin và trầm trọng. Không ai dám nói một lời. Ai cũng có thể cảm nhận được nỗi đau của người anh em mình, bởi tất cả bọn họ đều có những gia đình hạnh phúc.

Có phải tất cả không?

Có một ngoại lệ. Mặc dù gã chỉ hơi ngẩng đầu lên một chút, nhưng khuôn miệng gã đang tung ra một nụ cười lạnh lẽo chết người.

- Cô ấy chết rồi! – Dean Ellroy nói lần nữa như thể chưa ai nghe rõ.

Barry hỏi:

- Chị ấy chết như thế nào?

- Bị giết. Giết bằng một con dao găm, con dao đó đã tấn công cả tôi và làm tôi bị thương ở tay. Gã... gã giết người đã đến chỗ chúng tôi, các anh em ạ. Hắn đang ở London. Hắn chú ý đến chúng ta. Hắn muốn tiêu diệt nhóm đạo của chúng ta. Hắn nắm trong tay con dao găm của Harun El Basra, nhưng mà không, hắn chính là con dao đó. Con dao xuất hiện từ miền vô hình. Nó đột ngột hiện lên trước mặt bàn và tấn công bằng một sự chính xác kinh hoàng. Một chuyện không thể hiểu được, một chuyện thật tàn nhẫn...

- Thôi đi. – Sam kêu lên. – Anh ngừng kể đi, thế thì khủng khiếp quá. Tại sao anh không gọi điện cho chúng tôi?

- Tôi không gọi được!

- Tại sao vậy? Chúng ta...

- Nói tiếp đi!

Giọng vừa nói tuy trầm và khàn, vậy mà đồng thời vẫn chát chúa như tiếng sắt cào vào sắt.

Cả bốn người đàn ông kinh hoàng. Và cả bốn người đàn ông nhìn về kẻ vừa hở mồm ra nói, kẻ đã đến với họ sau cùng.

- Nigel? – Dean Ellroy bật kêu.

- Không, ta không phải Nigel! – Bằng một cử chỉ cương quyết, kẻ lạ gạt lần mũ vải ra đằng sau gáy và phải ra bộ mặt thật của hắn...

Chương 18

Gã cười khúc khích!

Tiếng cười thật ghê tởm, mỏng manh mục nát, cứ như thể nước đang thấm vào trong nền nhà thờ.

Bốn người đàn ông còn lại hoàn toàn không có khả năng nói lên lời. Họ đứng ở đó, nghe thấy những lời của gã kia, nhưng họ không hiểu nổi, không thể xử lý nổi. Đó là cơn sốc, cơn sốc thứ hai trong một khoảng thời gian quá ngắn, và họ chưa đủ sức để vượt qua. Mọi việc xảy ra quá nhanh.

Khủng khiếp...

Nhưng họ cũng đã xoay đầu lại để nhìn gã đàn ông. Gã là một người lạ, gã hoàn toàn không giống họ chút nào. Mái tóc xù cứng nhô khỏi da đầu như bị lực tĩnh điện đẩy lên cao. Gã nhìn thể giới bằng một đôi mắt thật ra không phải mắt. Thay cho hai con ngươi là hai khoảng trắng, giật giật, tỏa sáng trong hai hốc sâu chẳng khác loài ma trơi. Khuôn mặt trông nhợt nhạt như vo bằng những cục bột mềm đặt chồng lên nhau, khuôn miệng chỉ còn lại là một vết mỏng dính, quặp xuống như một vành trăng úp ngược.

Đó chính là tên sát nhân!

- Nigel? – Sam ú ớ.

- Chết rồi! – Gã hắng giọng.

Họ đã biết điều đó. Họ chỉ muốn nghe một lần cho thật sự chắc chắn. Kẻ lạ kia nói tiếp.

- Tối hôm nay là buổi tối của Thần Chết. Tử Thần đã tóm lại Nigel, Tử Thần cũng sẽ tóm lấy bọn bây, tất cả bọn bây, nghe rõ chưa? Nhà thờ này chẳng bao lâu nữa sẽ có thêm một vài nắm mộ hoặc là một vài xác chết...

- Thôi đi! – Dean Ellroy hỗn hển thở.

- Ta chuyển đến bọn bây lời chào chết chóc của nhóm đạo Templar. Bởi chính bọn Templar là những kẻ ngày trước đã đánh cắp con dao găm của Harun El Basra. Lũ chúng muốn sử dụng này cho mục đích riêng của chúng, nhưng ta đã nhanh hơn, các người nghe rõ chưa? Ta đã nhanh hơn bọn chúng rất nhiều!

- Ông? – Dean Ellroy khàn giọng. – Quý quái, ông là ai?

- Malraux!

Hắn cười phá lên.

Bất kỳ ai trong số họ cũng hiểu tên này.

- Kẻ... kẻ đã chết? – Eric Langster thở hắt ra từng luồng không khí ngọt ngọt.

Dean Ellroy thì thào:

- Malraux đã sống cách đây rất nhiều thế kỷ. Gã ta phải trở thành bụi bặm từ lâu rồi. Mi đừng hòng lừa gạt bọn ta!

Kẻ lạ mặt cười lớn hơn.

- Trông ta bây giờ có giống bụi bặm không? – Gã chưa nói hết câu, thì cả bốn người đàn ông đã

nghe một tiếng gừ nhẹ, và đột ngột, có một vật thể xuất hiện trên phía những ngọn nến.
Con dao găm!

Dean Ellroy đã có lần gặp nó và ông cũng là người đầu tiên nói nên lời.

- Chính nó! Đây là món vũ khí đã giết vợ tôi. Nó là con dao găm của gã quốc vương đạo Hồi.
- Đúng, nó đấy. – Malraux khẳng định ngạo nghễ. – Nhưng nó không chỉ là con dao găm của Harun El Basra đâu, nhìn cái cán đó mà xem. Cái vật quấn quanh cán không phải vải, không phải lanh, mà cũng không phải giấy. Nó là da, da người. Nó là da của Harun El Basra. – Gã vừa cười lên một cách quái gở vừa đưa mắt liếc con dao trôi trong không khí. – Sau cái chết của Harun El Basra, người ta đã lột da ông ta và cắt thành từng giải dài. Sau đó, da được dùng để quấn quanh cán con dao. Thế gian chẳng mấy ai biết rằng Harun El Basra không phải một nhân vật bình thường. Harun El Basra là một tay chân rất đáng tin cậy của Satan quyền uy, đã phục vụ Satan cả một đời và Satan đã giữ lời hứa với tay chân của mình. Trước khi Harun El Basra qua đời, Satan đã xát vào làn da ông ấy một số gia vị của địa ngục. Một người thân tín đã cắt da Harun El Basra, lột ra khỏi thịt, rồi quấn vào cán món vũ khí này. Làn da không bao giờ bị hủy hoại, khi nó đứng dưới một sự bảo trợ đặc biệt. Đám người theo đạo Templar đã biết điều đó. Chúng muốn giấu món vũ khí vào một nơi an toàn, nhưng ta đã nhanh hơn chúng. Ta đã lôi con dao ra khỏi cái quan tài chứa bộ xương mục nát của Harun El Basra.

Tại sao mi vẫn còn sống? – Dean Ellroy hỏi. Ngài bá tước không khỏi ngạc nhiên khi thấy mình nói được như bình thường. Cũng có thể rằng ông quá căm thù “con người” đó và chưa bao giờ ngưng nghĩ tới người vợ đã qua đời của mình. Cả mi đáng lẽ ra cũng đã tan thành bụi bặm từ lâu rồi.

- Ta có con dao găm!

- Mi đã chết chưa? Hay mi chưa chết?

- Ta đã chết, con dao găm đã giúp ta trở thành rất giàu có. Ta đã có quyền tạo cho mình một cách chôn cất riêng. Từ ngày còn sống, ta đã cho xây một ngôi nhà mờ tuyệt đẹp, hoành tráng, và ra lệnh cho người khác đặt ta nằm trong đó cùng con dao găm. Làn da trên cán dao không bị hủy hoại, không bị mục nát, sức mạnh con dao găm vẫn còn nguyên vẹn và nó đã truyền sang ta. Cơ thể ta mục rỗng, nhưng linh hồn của ta thì không. Linh hồn của ta thoát ra, gia nhập đội quân tay chân của Satan quyền uy. Chính Satan đã ban cho nó sức mạnh để có thể mang con dao găm lên đường. Con dao và ta là thuộc về nhau. Sata chỉ cần một chút da trên cán dao để tạo cho linh hồn ta một cơ thể mới. Ta giờ xuất hiện trước mặt bọn mi, vừa là cơ thể, vừa là hồn ma. Từ thuở trước ta đã rất căm ghét nhóm đạo Templar, ta đã căm ghét bọn mi suốt mấy trăm năm qua, và hôm nay ta đến đây để hủy diệt bọn mi, để nhóm đạo Templar thứ hai rảnh rang tiếp tục con đường đến với Baphomet. Ta sẽ dùng món vũ khí của ta tiêu diệt bọn mi đến đũa cuối cùng, và ta hỏi, đũa nào trong bọn mi muốn là đũa đầu tiên chảy máu trong nhà thờ này?

Chẳng thành viên nào trong nhóm đạo không hiểu những lời hắc nói, nhưng tất cả đều cảm thấy hơi thở của Tử Thần phả tới, biến họ thành đờ đẫn trong lạnh giá.

Nỗi kinh hoàng tràn vào bên trong cơ thể họ, nó đầu độc dòng máu họ, dòng máu lại được trái tim phun lên đầu óc, tạo thành những giây phút hoảng sợ tột cùng

Tất cả đều nhìn lên trên cao. Tất cả đều nhìn vào lưỡi dao.

Con dao đứng im sẵn sàng chờ lệnh!

Ánh nến đập vào lưỡi thép, bao trùm lấy nó. Lưỡi dao trông như đang run rẩy trong một luồng

điện rất nhẹ, và nó sắp sửa đánh mất đi hình dạng của nó, nó sắp trở thành một lưỡi lửa run rẩy.

- Sao...?

Malraux không nhận được câu trả lời.

- Tiếc thật. – Gã nói, hai đôi mắt không sức sống của gã tuôn ra vô vàn những tia chớp nhỏ. – Không một đứa nào muốn bắt đầu. Ta đã cho bọn mi quyền quyết định, nhưng nếu bọn mi không muốn thì ta sẽ quyết định đứa nào tới lượt đầu tiên.

Malraux chuyển động cái đầu của hắn. Những đám tóc không rõ màu dựng đứng loe ngoe như những con sâu góm diếc và những tia lửa lóe ra dày đặc hơn từ hai con ngươi gã.

- Nghe này, ta nói đây...

Đột ngột, một giọng người quất ngang không gian như một ngọn roi, nghe sắc và lạnh.

- Mi không cần phải nói đâu, Malraux. Có ta tình nguyện xung phong trước!

Con ma quay lại.

Chương 19

Tôi đã cùng Suko lên vào nhà thờ. Ngay lập tức, anh bạn tôi ẩn xuống nấp vào đằng sau những cây cột tròn rất rộng. Một tay lăm lăm khẩu Baretta sẵn sàng nhả đạn, tay kia cầm cây roi diệt ma trừ quỷ, anh chờ xem tình huống phát triển ra sao.

Cả tôi cũng mang vũ khí. Tôi rút con dao găm bằng bạc, nhưng vẫn còn che nó trong lòng bàn tay phải, tay trái cầm thật chắc cây thánh giá thần.

- Mi là ai?

- Là đao phủ của mi, Malraux!

Gã cười lớn.

Tôi bước tới, từng bước... từng bước.

Gã ngưng chuỗi cười lại.

- Mi chỉ là một con người bình thường, một sinh vật tầm thường bằng da bằng thịt. Ta đã nhìn thấy mi ở nhà Dean Ellroy. Ta biết mi cũng có được một vài mảnh khoe, nhưng ta hứa là mi sẽ hoàn toàn không có cơ hội trước con dao găm của Harun El Basra. Đã có rất nhiều kẻ thử chống đối lại nó, tất cả đều thất bại. Chuyện đó bây giờ cũng sẽ không thay đổi.

- Thử đi! – Chúng tôi thách thức.

- Chờ đó! – Gã thét lên.

Chỉ một tích tắc sau, con dao găm lướt không khí lao vù về phía tôi, kèm theo những tiếng thét khủng khiếp của những người đàn ông.

Đồng thời, Suko cũng chuyển động tới, lom khom chạy về hướng Malraux...

Bởi đã tính trước một tình huống như vậy, tôi đã dừng đứng lại ở một vị trí nhất định, sát ngay bên cạnh một trong những cây cột lớn.

Malraux nói chưa hết câu lệnh thì tôi đã chuyển động và nhanh như chớp nấp vào phía sau cây cột.

Con dao găm phóng tới, lướt sát tôi!

Cũng trong tích tắc đó, tôi thay đổi vị thế đứng của mình, bởi tôi không chỉ muốn né tránh, mà muốn đối mặt với món vũ khí này.

Dao găm chống lại dao găm!

Con dao bằng bạc đã được rửa nước thánh của tôi chống lại con dao của quỷ Satan! Con dao kia xé gió lao tới!

Nguy hiểm, gầm gừ, nhanh như chớp. Nó vừa lao tới vừa giật lên giật xuống như một tia chớp, như những cơn bão dữ và như thể nó đang tận hưởng niềm thích thú rách nát vào bóng tối.

Tôi giơ tay phải lên.

Từ bàn tay lóe lên lưỡi dao găm bằng bạc, được xoay trong thế nằm ngang để chặn đường con dao găm đối địch.

Con dao thứ hai dừng lại.

Nếu có thể tiếp tục bay, nó sẽ xía đúng mặt tôi và cắt rách mặt tôi ra không khoan nhượng.

Nhưng con dao găm bạc đã cản nó lại. Con dao của quỷ Satan run rẩy trước mặt tôi một thoáng. Tôi nhìn thấy cán dao quỷ ám. Đúng lúc con dao giật lùi lại tìm vị thế khác, tôi đâm tới cũng không thua cơn lốc.

Đâm chính vào lớp da quần xung quanh cán dao. Lưỡi dao bằng bạc bám chặt vào đó. Trong một thoáng, tôi cảm nhận lực dội trở lại khiến bàn tay tôi rung động, thế rồi một tích tắc sau, lửa bật lên.

Những lưỡi lửa màu xanh phát ra từ lớp da, và hòa vào trong những lưỡi lửa này là một tiếng thét khủng khiếp...

Chương 20

Lúc con dao găm ma quỷ bắt đầu bay cũng là lúc Suko nhào tới từ góc phải và nhanh như chớp né người xuống tránh.

Mục tiêu của anh là Malraux!

Gã đàn ông dang rộng hai cánh tay, bước tách ra khỏi nhóm bốn người đàn ông còn lại để nhìn bao quát trận chiến.

Gã tin toàn tâm toàn lực vào cái Ác, gã thờ phụng quỷ Satan và sức mạnh của gã.

Hắn chỉ không ngờ trên đời thật đang có Suko và quyền lực của cây roi diệt ma trừ quỷ. Khi Malraux nhìn thấy cả hai thì mọi chuyện đã quá muộn. Suko lúc bấy giờ đã rút roi, vung lấy đà và quật tới.

Cả ba làn roi tóe ra như một cây quạt khổng lồ. Chúng không thể đánh trượt mục tiêu trong một khoảng cách gần tới thế, mà Malraux cũng chẳng có cơ hội xoay người né tránh, bởi ngọn roi được quật theo hướng chênh chếch, cả ba làn roi thay nhau quấn lấy đầu, lấy vai và ngang hông cái vật thể nửa người nửa ma.

Chúng hủy diệt gã, một lần và mãi mãi!

Malraux gào lên, rùng rợn tới tận xương tủy, chắc chắn gã đàn ông đang có cảm giác bị một tấm lưới lửa trùm lấy toàn thân thể. Gã giãy giụa sang trái rồi sang phải, trước khi quyền lực của ngọn roi thần giật gã văng xuống đất.

Đột ngột, bầu không khí trong nhà thờ nồng nặc mùi lưu huỳnh, mùi của cơ thể người bị đốt cháy. Cái thực thể mang tên Malraux giãy giụa trên nền đất, gào thét, tan rã. Nó bị hút kiệt sức lực. Từ cơ thể đó vọt lên những lưới lửa giống hệt những lưới lửa đang bốc ra từ làn da quấn quanh cán cây dao găm. Quỷ Satan đã rời bỏ cả hai thực thể này, bởi thể lực đối chọi, thể lực của Ánh Sáng, lại một lần nữa chứng tỏ thế áp đảo.

Những làn bụi bốc lửa và kêu xào xạo trong ngôi nhà thờ Templer, đi kèm với tiếng thét rùng rợn cuối cùng, tiếng thét kéo dài xuyên vào không gian vô biên của thế giới bóng tối...

Tôi không cần phải sử dụng đến cây thánh giá thần. Con dao bằng bạc được rửa nước thánh cuối cùng cũng đã mạnh mẽ hơn món vũ khí của Harun El Basra.

Tôi còn đâm thêm một lần nữa, để chứng kiến cảnh con dao quỷ quái bị tước hết quyền lực và tan rã.

Không khí trong nhà thờ nồng nặc mùi cháy, nhưng không hề có người chết và không hề có người bị thương.

Suko và tôi bước lại gần những cây nến còn đang cháy.

- Ổn chứ? – Anh bạn tôi hỏi.

- Dĩ nhiên rồi.

Suko mở cửa nhà thờ để không khí trong lành từ bên ngoài tràn vào.

Tôi đứng lại bên nhóm bốn người đàn ông. Họ vẫn chưa nói nên lời. Họ đang kiệt lực cả về thể xác lẫn tinh thần. Sau những biến cố quá kinh hoàng vừa xảy ra.

- Cảm ơn! – Dean Ellroy cuối cùng cũng lên tiếng được. Nghe giọng như thể cổ họng ông bây giờ đang mọc đầy cỏ. Thế rồi người luật sư quay lưng đi, bởi ông không muốn ai nhìn thấy những giọt nước mắt của mình.

Tôi bước ra bên ngoài, ra với dải sương mù lạnh lùng, nơi dáng hình của Suko đang hiện lên mờ ảo, thấp thoáng như bóng ma.

- Việc này vậy là xong. – Anh lẩm bẩm hài lòng. – Thế còn kẻ phản bội trong hàng ngũ chúng ta thì sao?

Tôi chỉ biết nhún vai.

Đáng tiếc...

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>